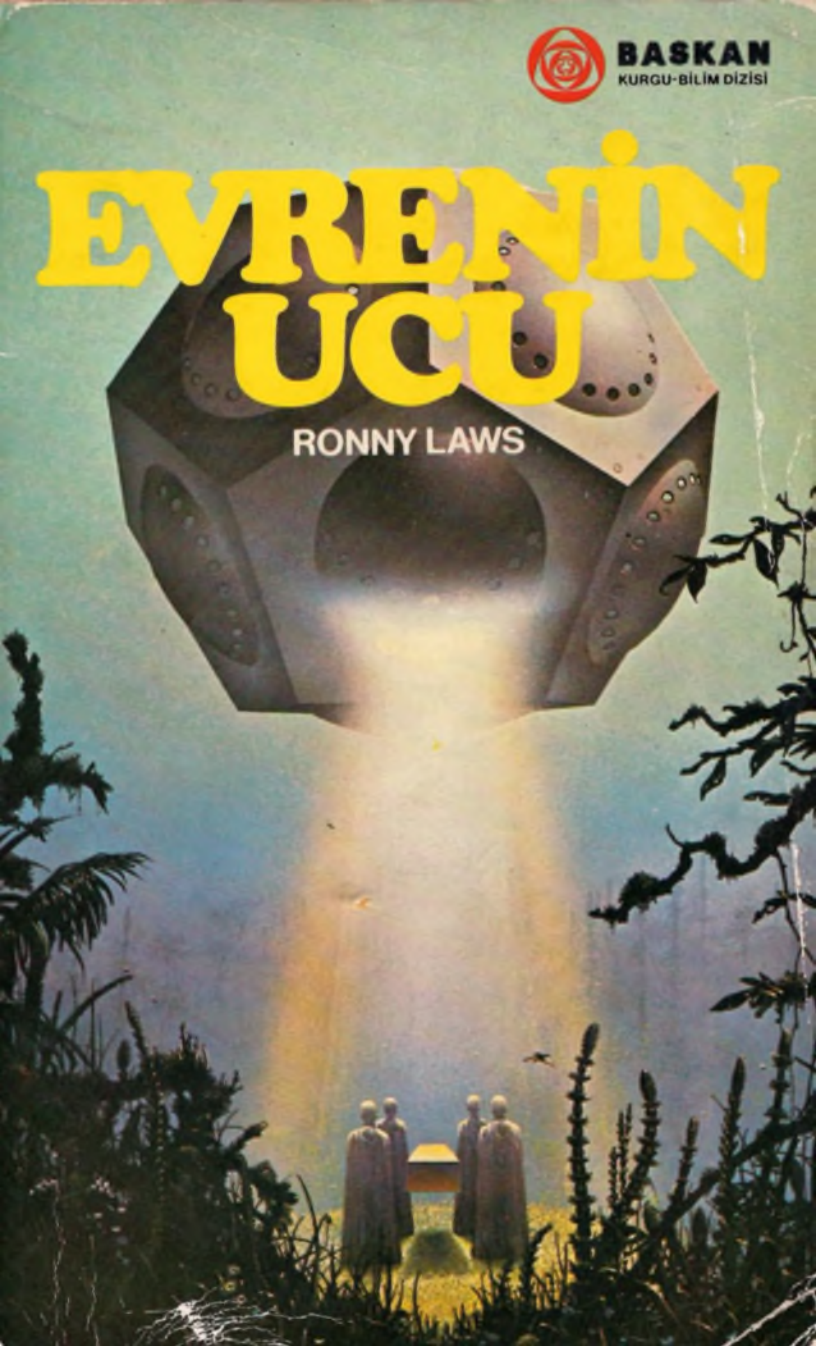
BASKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

EVRENİN UCU

RONNY LAWS

EVRENİN UCU

RONNY LAWS

BASKAN YAYINLARI

Yazan : RONNY LAWS
Çeviren : ATİLLA TOKATLI

«Alkinos»

Ali Rıza Baskan
Güzel Sanatlar Matbaası'nda
dizilmiş ve basılmıştır.
Her hakkı mahfuzdur.
Baskan Yayınları A. Ş.
İstanbul — 1984

ÖNSÖZ

Kurgu Bilim, çağımızın gittikçe büyüyen bir tutkusudur. Bilim ve teknik gelişmenin alabildiğine hızlandığı ve yoğunlaştığı günümüzde bu tutkuyu doğal karşılamak gerekir. Bilim ve teknik öylesine hızlı bir gelişmenin içindedir ki, insan dimağı artık olup bitenleri gereğince kavrayamaz hale gelmiştir. İnsanoğlu, elektronik beyinlerin de katkısıyla büyük merhaleler katederken, hayallerde bunun ne boyutlara varabileceği de şekillenmeye başlamıştır. İşte insanoğlunun bu hayal gücü de ortaya «Kurgu Bilim» adıyla andığımız bu yeni bilim dalını ortaya çıkarmıştır. Bir başka deyişle; Kurgu Bilim, olabileceklerle olması muhtemel olan şeylerle uğraşan bir bilim dalıdır...

Aslında yabancıların «Science-fiction» adını verdikleri «Kurgu Bilim» günümüzün ürünü değildir. Bu bilimin gerçek yaşının, insanoğlunun düşlemeye başlamasıyla yaşıt sayılabileceği söylenir. İnsanın düş gücünün yarattığı efsaneler ve masallar da aslında Kurgu Bilim'in basit örneklerinden başka bir şey değildir. Hatta nice yüzyıllar öncesinin ürünü bulunan Mitoloji dahi aslında Kurgu Bilim'in ta kendisidir. Günümüzde bu efsaneler, masallar ve mitolojik öyküler yine Kurgu Bilim çerçevesi içinde, çağımızın modası bulunan «uzay»a dönüşmüştür. Bu, insanoğlunun aya ayak basmasıyla başlayan «Uzay Çağı»nın normal bir gereğidir hiç kuşkusuz.

Uzay konusundaki Kurgu Bilim'in de yalnız çağımıza bağlı bulunmadığı görülür. Aslında bu tür örnekler II. yüzyıla kadar inmektedir. O çağın ünlü yazarlarından biri bulunan Lukianos, kaleme aldığı «Olmuş Bir Öykü» adlı yapıtında insanı uzaya çıkaran ilk yazar olarak tanınır. Bu eserde; Cebelüttarık Boğazı'ndan okyanusa açılan denizciler burada yakalandıkları büyük bir fırtına ve hortumun etkisiyle Ay'a uçarlar. Orada Aylılar ve Güneşlilerin savaşlarına tanık olurlar, başka gezegenlerden ge-

lenlerin öykülerini dinlerler ve heyecan dolu maceralar geçirip sonunda tekrar Dünya'ya dönmeyi başarırlar.

Bu konu II. yüzyılda Lukianos ile kalmamıştır kuşkusuz. Ünlü astronomi bilgini Kepler, 1634 yılında yazdığı «Somnium» adlı eserinde cinler ve şeytanlar tarafından çekilen bir araçla Ay'da yapılan geziyi anlatır. Hemen dört yıl sonra da bir İngiliz papazı olan Badwin'in «Ayda İnsan» adlı eserini yayınladığı görülür (1638). Bundan kısa bir süre sonra ise Cyrano de Bergerac, «Ayda Gezi» adlı eserinde kahramanını fişeklere bağlı bir arabayla Ay'a ulaştırır...

Geçtiğimiz yüzyılda ortaya çıkan Kurgu Bilim'in en ünlü yaratıcılarından biri olarak tanınan Jules Verne (1828-1905), ünlü eseri «Aya Yolculuk» ile yine insan-uzay ilişkisini dile getirmişti. Yine geçtiğimiz yüzyılın ünlü yazarlarından biri olan İngiliz H. G. Wells de yazdığı Kurgu Bilim dalındaki yapıtlarında yine dünya-uzay ilişkileri üzerinde durmuştu. Günümüzde klâsik bir yazar değerini taşıyan bu ünlü yazarın en sevilen yapıtlarından biri olan «Dünyanın Sonuna Doğru» geçtiğimiz Ağustos ayı içinde «BASKAN Kurgu Bilim Dizisi»nin ikinci kitabı olarak yayınlanmıştı. Yazar bu eserinde, Mars'tan gelenlerin Dünya'yı istilâya kalkışmalarını dile getirmekteydi...

Günümüzde bütün dünyada Kurgu Bilim pek büyük bir önem ve değer taşımaktadır. Bu konuda her ülkede sayısız kitaplar yayınlanmaktadır. Ve bunların büyük çoğunluğunu ise uzay ile ilgili olanlar teşkil etmektedir. Dünyanın dört yanında, kadınlı erkekli birçok yazar uzayla ilgili Kurgu Bilim dalında eserler vermektedirler. Öte yandan bu konuya gösterilen büyük ilgi sinema ve TV yapımcılarını da «uzay»a itelemiş ve bunun sonucu olarak da dünyanın dört yanında uzayla ilgili Kurgu Bilim yapıtlar sinema perdeleri ile TV ekranlarını kaplamaya başlamıştır.

1930'lu yılların ikinci yarısında ünlü Amerikalı resimli çizgi roman ressamı Alex Raymond'un «Flash Gordon» adlı «comic strips» dizisinin ünlü rejisör Frederick Stephani tarafından beyazperdeye aktarılmasıyla başlayan uzay filmleri (1936) gördüğü olağanüstü rağbet karşısında sürdürülmüş ve «Flash Gordon» filmleri herbiri dörder saatlik üç filme çıkmıştı. Bu filmler yine o yıllarda (1938-1940) Türkiye sinemalarında «Baytekin» adı altında oynamıştı.

Bütün dünya ekranlarıyla birlikte ekranlarımıza da son yıllarda sürekli olarak «uzay dizileri»nin gelmesi kamuoyunu bu konuya daha çok bağlamış bulunmaktadır. Son yıllarda Türkiye televizyonunda yayınlanan bu diziler arasında «Uzay Yolu», «Uzay 1999», «Zaman Tüneli», «Logan'ın Kaçışı», «Mork ile Mindy», «XXV. Yüzyıl» ve daha bazılarını saymak mümkündür. Sinemada da «Yıldızlar Savaşı» son yılların en büyük hasılatını yapan filmler arasında yeralmaktadır.

Uzayla ilgili Kurgu Bilim dalında günümüzde birçok yabancı yazar büyük ün yapmış durumdadır. Bunların arasında birçok milletlerden kişiler de bulunmaktadır. İşte günümüzün bu büyük Kurgu Bilim ustalarını yapıtlarıyla Türk okuyucularına tanıtmaya başlayan «BASKAN-Kültür Bilim Dizisi», Türk yayıncılık hayatında çağdaş bir atılımın öncülüğünü yapmaktadır.

Her onbeş günde bir yeni bir kitapla okuyucularının karşısına çıkan «BASKAN-Kurgu Bilim Dizisi» bugüne kadar yayınlanan ondört kitabında Peter Randa, Ronny Laws, Emil Peteja, Isaac Asimov, Arthur C. Clarke, Robert Silverberg, C. J. Cherryh, E. van Vogt, Ray Bradbury gibi imzaları tanıtmış bulunmaktadır. Bu imzaların arasında günümüzde Kurgu Bilim dalında klâsik bir değer taşımakta olan geçtiğimiz yüzyıl yazarlarından ve bu dalın ilk büyük ustalarından H. G. Wells de yeralmaktadır.

Rus asıllı Amerikalı Isaac Asimov, İngiliz yazarı Arthur

C. Clarke'in yanı sıra kurgu bilim dalının en ünlü kadın yazarlarından olan Amerikalı C. J. Cherryh'i de «Uzay Düğümü» adlı eseriyle Türk okurlarına tanıtmış bulunmaktayız. «Gümüş Çekirgeler» adlı yapıtına dizimiz kitapları arasında yer verdiğimiz Ray Bradbury de bu alandaki büyük ününü «Fahrenheit 451» adlı kitabıyla yapmıştır.

Bu kitabımızın yazarı ise, dizimizin üçüncü kitabı olan «Uzay Şeytanları»ndan tanıyacağınız Ronny Laws'tır. Ve o kitabımızın kahramanı olan Kumandan Jord Maogan bu eserin de kahramanı olarak karşınıza çıkacaktır. Böylece bu kitabımızda eski bir tanıdığa da rastlamış olacaksınız.

Şimdi sözü bu kitabımızın yazarı Ronny Laws'a ve Kumandan Jord Maogan'a bırakıyoruz. Kahramanımız ile arkadaşlarını «Alkinos» uzay gemisiyle, evrenin ucunda bir gezegende yeni ve heyecan dolu maceralar beklemektedir...

ALKİNOS

ALKİNOS, galaksinin en uç bölgelerinden yeryüzüne 15.000 ton değerli maden cevheri taşıyacak güçte, görkemli bir uzay gemisiydi. Stol'lerin Dünya'ya ayak bastığı andan beri klasik hale gelmiş olan çifte propülsiyon (itme gücü) sistemiyle donanmıştı bu gemi.

Uzay madencisi ekiplerini istenilen gezegenlere sevketmek üzere gemide, ambarların dışında 175 izospas (ufak uzay sandalı) vardı. Genellikle maceracı tiplerden meydana gelen bu ekipler, dünya dışında, sert hayat şartları içinde yaşamaktaydılar. Yeryüzünün nihayet barışa kavuştuğu bir çağda bu ekipler, en akıl almaz iklimlerin sıralandığı gezegenlerin dar sayılı halklarını meydana getiriyorlardı.

Bu tip insanlara son derece ihtiyaç vardı; ama, yeryüzündeki hayat şartları gittikçe yetkinleştiğinden böyle insanlar bulmak son derece güçleşiyordu. Bu durumda suçlulara başvuruldu. Dünya dışı bir maden ocağında geçirilen her yıl, verilen yüksek ücretin yanı sıra, Dünya'daki beş yıllık bir mahkûmiyet dönemini de siliyordu.

Ama Alonit II gezegeninin durumu tamamıyla başkaydı. Buradaki maden ocaklarını işlemek üzere, insanları zorla götürmek gerekiyordu...

Kaptan : Kumandan Jord MAOGAN.
Alonit II — 8 Ekim 2130. Dünya saatiyle : 8.40 Y.Y.S. (1)

«Şu ana kadar 850 ton straferil cevheri yüklemiş bulunmaktayız; bugünkü işçi ayaklanması tekrar etmediği taktirde, *Alkinos,* yarın harekete hazır olacaktır. Gerçekten de maden işçileri, yükleme işi biter bitmez kendilerinin de Dünya'ya götürülmesi isteğinde bulundular. Bu isteği olumlu karşılamak, bizi, yapımı için iki yıl çaba harcadığımız Alonit II temel üssünü terketmeye sürükleyecekti. Ama şu noktayı da açıkça belirtmeliyim ki, gezegenin durumu, son yolculuğumuzdan bu yaan akıl almaz şekilde kötüleşmiş bulunuyor.

Barınaklardaki ısı ortalaması, geceleri, 37 dereceden 41 dereceye yükseldi; öğle vaktinde ise, 80 dereceye kadar fırlıyor. Oysa kış mevsiminin en şiddetli ayındayız. Sanırım, atmosferdeki anhidrit karbonik oranının, sebebini açıklayamadığım bir şekilde yükselmesinden ileri geliyor bu hal.

Ve bu nemli sıcak, plor diye adlandırdığımız jelâtin yapraklı yapışkan kızıl bitkilerin büyümesini son derece kolaylaştırıyor. Şu anda her yer plor'ların istilâsı altında; ve maden ocağına giden yolu, alev-saçan'larla açmak gerekiyor.

Üstelik, yeşilimsi iğrenç bulutlar taşıyan ve hemen yakındaki okyanusta otuz metrelik dalgalar kaldıran sürekli bir fırtına esmekte.

Bakır renkli sular gürüldeyerek dağa saldırıyor; sarımtrak serpintiler gemiye kadar gelmekte. Sulardaki asit herşeyi kemirmekte. Dün, eksenleri asitli sular tarafından tamamıyla kemirilen tırtıllı üç yük vagonu yolda kaldı. Bu

(1) Y.Y.S. : *Yerel Yıldız Saati*

aşınmaya dayanabilecek tek maden, striferil; ne yazık ki, sadece geminin teknesi bu değerli madenden ve gittikçe şiddetlenen bu fırtına sürüp gittiği taktirde, temel üstündeki tesislerin altı aydan fazla dayanabileceğini sanmıyorum.

9.20

«Güneş doğdu. İğrenç bir ışık. Manzara, kâbuslardakini andıran gölgelerle kaplı. Ve güneşin doğduğu andan itibaren, radyo bağlantıları artık kurulamaz hale gelmiş durumda. Manyetik bir fırtına herşeyi sarsıp tedirgin etmekte. Hoparlörden, bir cızırtı yığınından başka bir şey çıkmıyor.

9.32

«Alarm düdükleri çalmakta. Rüzgârın şiddeti, 65.000 tonluk koca uzay gemisini sarsacak raddeye geldi. Durumu görmek üzere kumandan kabinine geçiyorum.»

UÇUŞ şefi Rolling, güneşi gösterdi Jord Maogan'a:

— Patlama halinde ...dedi. Bir güneş denemez artık buna. Bir *nova*'dır bu! (*nova :* durmadan patlayan süperyıldız).

Maogan, gözünü küçük teleskopa adeta yapıştırmış, mavi yıldızın taçındaki gelişmeyi dikkatle gözlemekteydi.

— Patlama halinde olduğundan emin misiniz Rolling? Bir optik yanılmaya düşmüş olmayalım sakın? diye konuştu.

Rolling bir dizi fotoğraf uzattı Maogan'a:

— İnceleyin, kumandan ...dedi.

Maogan fotoğraf şeridini hızla gözden geçirdi:

— Haklısınız Rolling: Patlama halinde, evet!..

En ufak bir sinirliliğe kapılmadan oturmuştu kumandan. Sordu :

— Olayın başlangıç saati?

Sesi soğuk ve vakurdu. Karşısında duran Rolling de aynı cinsten bir adamdı. Sıkı bir elemeden geçtikten sonra seçilmiş iki sağlam kişi... Uzay için gerekli olan da buydu zaten.

— Bu gece 6.40...

— Verileri hesap makinasına aktardınız mı?

— Evet, kumandan.

Karşısındaki, *Alkinos*'un göğe bir çelik gülle kaldıran dev bir kartal şeklindeki amblemi bulunan küçük madeni masadan bir fiş aldı Rolling:

— Hesap makinası, iki varsayımı çürütmüş bulunuyor: Karşımızdaki ne bir değişken yıldız, ne de bir sıçrayan yıldız. Bir *nova*, hatta bir *süpernova* karşısında bulunmaktayız.

— Gazların boşalma hızı?

— Saniyede 1.000 kilometre. Yıldızın görünüm açısı şu anda iki katına çıkmış bulunuyor ve teorik olarak, ilk fışkırmaların tam yirmi yedi saat otuz iki dakika sonra bize ulaşması gerekir.

Rolling fişi bıraktı:

— Pek doğal olarak ki o anda biz çoktan buhar haline gelmiş oluruz.

Jord Maogan'ın gözlerinin içine bakarak sakin bir sesle devam etti:

— Şu ana kadar patlamanın ısıl etkileri nispeten zayıf kaldı: 10.000 metre yükseklikte 200 derece dolayındaydı yani. Ama şu anki hesaplarım, saatte 150 derecelik bir yükselme veriyor.

Fişi almıştı yeniden eline:

— Ekstrapolasyon eğrisi, bu yükselmenin bir saat sonra 800 dereceye ulaşacağını gösteriyor.

Bir an sustuktan sonra ekledi:

— İki saat sonra da 1.200 dereceye...

Jord Maogan başını kaldırıp yıldız saatine bakmıştı.

— Hiç şüphe yok ki bunlar teorik rakamlar... diye devam etti. Rolling. Bizden önce hiç kimse, bir yıldızın patlama haline geçişisini bu kadar yakından izlemiş değil.

Cevap vermedi Maogan. Hızlı bir zihinsel hesaba girişmişti :

— Yani... diye başladı... saat 11.30'da atmosferin üst tabakalarında ısı 2.700 dereceyi bulmuş olacak.

— Teorik olarak evet.

— Peki ya uzay boşluğunda?

«Bilmem» anlamına bir jestte bulundu Rolling.

— Öyle ya... dedi Maogan. Nasıl bilebiliriz...

Alkinos'un dış kabuğu, petek yuvaları teşkil edecek şekilde işlenmiş striferildendi; ve bu, olağanüstü bir direnç ve hafiflik sağlıyordu gemiye. Bütün tekne, her birinin içi storyum oksidi ile dolu milyarlarca petek gözünden

meydana gelmişti .Teorik olarak da bu madde, uzay gemisine, 3.200 dereceye kadar bir dokunulmazlık sağlamaktaydı.

Maogan bir an düşündü:

— Tekne dayanır... dedi.

— Ama iç soğutma sistemi dayanamaz... diye atıldı Rolling.

Soğuk bir şekilde kesti Maogan:

— Biliyorum. Saat tam 11.30'da salınım hızına ulaşmamız ve uzay-zamansal yoğunlaşmaya geçmiş olmamız lazım.

Rolling şüpheci bir edayla başını salladı:

— Bir güneş sisteminin sınırları içinde uzay-zamansal yoğunlaşma haline geçmeyi henüz hiç kimse denemiş değil, kumandan. Stol'ler bile cesaret edemiyordu buna.

İşaret parmağıyla kasketini geri itti Maogan :

— Seçim hakkımız yok, Rolling... dedi. Herkesin gemiye binmesini sağlayın lütfen. Ben kalkışla uğraşacağım.

Yeniden başını kaldırıp yıldız saatine baktı:

— Rolling...

— Evet kumandan?

— Dış kapılar tam 43 dakika sonra kesinlikle kapatılmış olacak. Ve gecikenlere katiyen merhamet etmeyeceksiniz. (Hemen ekledi) Radyo ile derhal bildirin bunu.

Bir an sustu, düşündü, sonra da :

— Tabii radyoyu çalıştırabilirseniz... dedi.

* * *

Stuff Logan, maden ocağının dibinde, bedeni çıplak olarak çalışmaktaydı. İnanılmaz bir tipti Stuff. 115 kiloydu ve sadece kastan ibaretti. Madenciler ekibi içinde tek gönüllü oydu. Gergedan yapılı olduğundan sürekli idmana ihtiyaç duyuyordu... Ve onun türünden kimselere dünyada yer yoktu artık: Stuff'ın özel deyimiyle, dün-

yaya yumurta kafalılar hâkimdi. Ama bâkir gezegenleri işlemek için, geniş beyinlerden çok kol gücüne ihtiyaç vardı henüz.

Pnömatik çekiçle çalışıyordu Stuff; geniş striferil yaprakları koparıyordu her seferinde. Bütün gücüyle işine vermişti kendini; ve terli vücuduna yapışan kırmızı tozlar, ona bir yarıtanrı görünüşü kazandırıyordu.

Küfenin dolmuş olduğunu görünce durdu ancak; oksijen vericiye gidip dolu birkaç nefes çekti.

Sonra iç telefona ilerledi:

— Ne halt karıştırıyorsunuz gene yukarda, tembeller alayı ?

Sessizlik cevap verdi kendisine. Birden şaşkınlığa kapılan dev yapılı adam, çeşitli düğmelere bastı ardarda ve bütün manivelaları işletti. Tanık-lâmbanın kırmızı ışığı, düzenli bir şekilde durmadan göz kırparak, sistemin çalışmakta olduğunu ispatlıyordu; ama yukardaki kontrol karakolu boştu, anlaşılan.

— Bu hergeleler gene devrime giriştiler herhalde... diye homurdandı Stuff. Güçsüzler çetesi!.. Bu arada beni de aşağıda bıraktılar. Ama ben gösteririm onlara.

Mekanik bir hareketle alnındaki terleri sildi. Ona bile ağır gelen olağanüstü bir sıcaklık vardı içerde ve havanın kalitesi de gittikçe kötüleşiyordu. Yeniden oksijen vericiye gidip birkaç nefes daha çekmek zorunda kaldı ve bastı küfürü :

— Kepaze gezegen!

Ayağı taşlara takılarak, maden ocağı dehlizinin ucuna yerleştirilmiş olan pnömatik çıkarma aygıtına yürüdü. Ne mutlu ki, son derece basit bir özerk sistemdi bu: Kuyunun ağzına çıkan diklemesine iki ray ve bu raylara tutturulmuş bir koltuk. Altına iliştirilmiş küçük bir reaktör sayesinde, koltuk yukarı itilmekteydi. İlkel ama etkin bir sistemdi bu... Reaktörün sapını yakalayıp sonuna kadar çekti Stuff.

İnce madeni yapısı Stuff'ın ağırlığı altında bükülen koltuk hızla yükseldi; ama Stuff, tepeden tırnağa öfke, koltuğun bükülmesini umursamamış ve gözlerini, kuyunun yeşil bir ışıltı halindeki ağzına dikmişti... Reaktörün uğultusu fırtınanın gürültüsünü bastırmaktaydı. Ve Stuff, dışarı çıktığında, rüzgârın korkunç bir şamarıyla koltuğundan koparılıp toprağa çivilenmiş buldu kendini. Gerçeği hemen kavramıştı: Arkadaşları onu terketmemiş; başdöndürücü bir şiddetle esen bora tarafından dört bir yana savrulmuş olsalar gerekti... Ardı arkası gelmeyen şimşekler çakıyordu ve her çakışta ıslak zeminden dumanların tüttüğü görülmekteydi. Rüzgârın ulumasına eklenen şimşek çatırtıları ise, bir kıyamet günü gürültüsü yaratmaktaydı.

Ocağın ağzındaki sığınak-kulübeyi beton kaidesinden söküp almıştı rüzgâr; ve şimdi öyle şiddetli esiyordu ki, ayakta durmak olanakdışıydı... Stuff, kırmızı plorlardan kopmuş yapışkan yapraklar arasında sürünerek, boranın şiddetinden korunabileceği büyük bir kayanın arkasına sığındı ve kendini toparlamaya çalıştı.

Kayanın arkasına sığınır sığınmaz, madenci, yeni bir unsurun farkına varmıştı: Isı... Savruntular zaman zaman kavurur gibi oluyordu onu ve soluk alamıyordu. Bu şartlar içinde *Alkinos*'a ulaşması tamamen olanakdışıydı. Altı kilometre ötede bulunuyordu gemi. Tabii eğer şimdiye kadar havalanmamış... veya parçalanmamışsa!

Stuff, işte o anda gördü modülü. Rüzgârın oradan oraya sürüklediği küçük araç, kendi ekseni üzerinde dönüp durmaktaydı. Ve bu arada, Stuff'ı koruyan kayanın hemen yakınlarına gelmişti ...Birden dikildi madenci. En uygun anı bekleyip, olanca gücüyle atıldı ve küçük aracı, korunaklandığı yere kaydırmayı başardı.

Hasar görmemişti modül; içindeki ufak radyo alıcısı da çalışmaktaydı.

Sürekli parazit cızırtıları arasından, Jord Maogan'ın se-

sini gene de kapabildi Stuff. Kumandan, bıkıp usanmaksızın aynı mesajı tekrarlıyordu:

— *Alkinos* tam 39 dakika sonra havalanmış olacaktır. *Alkinos*'a ulaşmak için tam 39 dakikanız kaldı!..

Bu bildiri, Stuff'ı hem elektriklendirmiş hem de dehşete sürüklemişti...

Alkinos'un havalanması; fırtınanın, sakinleşmek bir yana gittikçe biraz daha şiddetleneceğini göstermekteydi. Ama mesaj, Maogan'ın Stuff'ı beklediğine de işaretti ayrıca... Her ne pahasına olursa olsun gemiye ulaşmak ve paçayı kurtarmak lazımdı.

Kayanın hemen yanına üstüste iki yıldırım düşmüştü. Buzlu bir hava akımı oldu önce; bunu kavurucu bir rüzgâr izledi. Sonra da azgın okyanustan savrulan serpintiler yağmaya başladı. Asitli su, derisini yakıyordu Stuff'ın; ve adam, bu yanıklardan kurtulabilmek için, ellerini yüzünü yapışkan plorların özsuyuna buladı. Sonra da dikkatle gözden geçirdi modülü. Çalışabilecek durumdaydı küçük araç, motoru işlemekteydi. Ama hafif olduğundan, rüzgâra dayanamayacağı da apaçıktı; kayanın korunağından çıkar çıkmaz havalanacağı muhakkaktı.

Verdiği fizik çabanın hiç farkında olmadan, bir moden çubuğu aldı Stuff ve sadece şasi ile motoru bırakmak şartıyla, bütün karosriyi parçalayıp sökmeye koyuldu.

Düzenli «hıh»lar çıkararak müthiş bir uyumla çalışmaktaydı. Bu iş bitince, 150 kiloluk bir kaya parçasını yuvarladı ve bir manivelânın da yardımıyla, şasinin çubukları üzerine yerleştirdi.

Lâgar görünüşüne rağmen, dakik ve kesin şekilde çalışmaktaydı.

— *Alkinos* tam 22 dakika sonra havalanmış olacaktır. *Alkinos*'a ulaşmak için tam 22 dakikanız kaldı... diyordu Maogan'ın sesi.

Motoru işletti Stuff, sonra da izleyeceği yolu inceledi. Olanaksızdı geçmesi. Yapışkan plor yaprakları, toprağı

bir patinaj alanı haline sokmuştu. Kulübenin kalıntılarına kadar süründü homurdanarak, cevher römorklarını bağlamaya yarayan çelik zincirleri alıp döndü ve modülün tekerleklerini bu zincirlerle sarmaya başladı. Bu iş de bittiğinde modül, taş devri insanlarından biri tarafından yapılmış bir traktörü andırmaktaydı. Madenci kayışını çözdü Stuff, şasiye sıkı sıkıya bağladı kendini; sonra da direksiyonu sımsıkı yakalayıp delice esen rüzgârın ortasına atıldı.

* * *

Alkinos'un kumanda kabininde sakin bir sessizlik hâkimdi. Sürekli şekilde 280 ölçülük bir seri kaydeden üçyüz komütatör (çevirgeç) ve kontrol kadranı karşısında Jord Maogan, geriye doğru sayma işlemini tamamlamak üzereydi. İç soğutma sistemi ağır ağır çalışmaktaydı ve insanlar, izospaslara girmiş bulunuyorlardı. Ana çıkış kapısı kapanmıştı. *Alkinos* havalanmaya hazırdı aslında, ama kader anına 7 dakika vardı henüz ve Stuff Logan gelmediği için, Maogan havalanmıyordu.

Rolling'in kendisine aktardığı sıcaklık eğrisine çabucak bir göz attı: Tahminlerine tamamıyla uygundu eğri. Buna karşılık, ışınım kuşaklarının şiddetinde öngörülenden çok daha büyük bir artma vardı ve uzay boşluğunda yepyeni bir etken, E etkeni meydana çıkmıştı.

İç telefon düğmesine dokundu Maogan:

— Rolling, nedir bu E etkeni?

— Ben de bilmiyorum kumandan.

— Hesap makinasıyla elektronik beyine verileri aktardınız mı?

— Aktardım kumandan ;ama beyinde, cevap vermeye yetecek yan bilgi yok. Öyle sanıyorum ki bu E etkeni, sonuçlarını önceden görmemiş olanaksız olan yeni bir ışınım...

— Hızlı mı gelişiyor?

— Evet kumandan, sıcaklıktan üç kere daha hızlı.

Bir an tereddüt etti Rolling, sonra sordu:

— Bir telkinde bulunabilir miyim kumandan?

— Sizi dinliyorum.

— Hemen düğmeye basıp havalanmamız gerekir kumandan, en doğrusu budur.

Yıldız saatine baktı Maogan:

— Daha 4 dakika var Rolling... dedi. Ve Stuff gemide değil henüz.

— Nasıl isterseniz kumandan, ben sadece fikrimi söyledim.

Maogan konuşmayı kesip dış televizyonu açtı.

Ekranda gördüğü manzara karşısında dehşete kapılmıştı.

Gökyüzü görünmüyordu artık. Hemen hemn kesintisiz bir örtü meydana getiren şimşekler ışıktan bir dev kubbe halinde yükseliyordu. Zaman zaman siyah delikler beliriyordu bu kubbede.

Boranın şiddeti son kırmızı plorları da köklemişti topraktan ve okyanus, uçsuz bucaksız bir kaostan ibaretti. Bakır rengi su, altmış metrelik dalgalar halinde kalkıp dağa saldırıyor, söküp kopardığı kocaman kaya parçalarını daha da yükseklerde bir kasırganın ortasına fırlatıyordu... Ürperdi Maogan. Tornadolardan biri gemiye rasladığı taktirde, *Alkinos*'un sonu demekti. Yıldız saatine baktı yeniden. Haklıydı Rolling, ama henüz iki dakika vardı ve Stuff görünürde yoktu henüz.

Kalkış düğmesine basmak üzereydi ki, radyoda bir cızırtı oldu:

— Buradayım ben, kumandan...

Televizyon ekranına dönüp, çağrının nereden geldiğini araştırdı Maogan. Önce hiçbir şey görmedi. Sonra, geminin yüz metre kadar ötesinde, kasırgalar arasında sürüne-

rek ilerlemeye çabalayan modülü farketti ve komütatöre bastı:

— Ana kapıyı açın Rolling.

— Ama hiç vaktimiz kalmadı kumandan...

Uçuş şefi bir an sustuktan sonra ekledi:

— Bunun güç bir şey olduğunu bilmez değilim, kumandan. Ama vakit tamamdır ve...

Sert bir sesle kesti Maogan:

— Rolling, ana kapıyı açınız dedim.

* * *

Üstüste üç kere, modülün ters yüz olmasına ramak kalmıştı. Araca sımsıkı yapışmış olan Stuff, gerektiğinde dengeyi sağlamak üzere ağırlığını sağa sola kaydırarak, tam bir yelken yarışçısı gibi kullanıyordu modülü. Ve şu ana kadar başarıyla yönetmişti, ama artık takatinin sonuna gelmişti. Soluk soluğaydı. Bir dönemeci alabilmek için, yuvarlak bir tepeciğin arkasına sığınmak zorunda kaldı. Ters yönden geliyordu rüzgâr. Gözlerinde madenci gözlükleri vardı. Uzakta, geminin ana çıkış kapısını hayal meyal seçiyordu.

«Açmazlar...» diye düşündü bir an. «Bu durumda açmaları çılgınlık olur.»

Tam o anda yaylanır gibi oldu araç, yeniden ayak üstü düştü ve sonra da devrildi. Müthiş bir elektrik deşarjı tuzla buz etti yuvarlak tepeciği ve Stuff kendinden geçti.

* * *

Uzun bir hışırtıyla açılmıştı ana çıkış kapısı; ve volkanik keşiflerde kullanılan otomatik tırtıllı araç rampaya girmiş bulunuyordu. Aracı 800 kilo madenle safralamıştı kumandan; fırtınada devrilmesini önlemeye yeteceğini ta-

sarlamıştı bu yükün... Çabuk davranmak gerekiyordu şimdi. Motoru sonuna kadar açıp modüle yöneldi.

Devrilmiş araca sımsıkı bağlı kalmıştı Stuff; onu bağlarından kurtarmak için, kumandanın tırtıllıdan çıkması da söz konusu olamazdı bu havada... Tırtıllının arka kıskacıyla modülü doğrulttuktan sonra ön tarafa geçip yan kıskaçlarla sımsıkı yakaladı. Böylelikle, tırtıllının dengesinden modül de yararlanıyordu. Tutuşun sağlamlığından emin olan Maogan, son hızla geri döndü.

Alkinos tam üç dakika gecikmeliydi.

İkinci Bölüm

KUMANDA kabininde tek başına kalan Maogan, uzay kılığına büründü. *Alkinos*'un içinde böyle bir elbise gerçi yararsızdı ama bu tip bir havalanışın hiçbir ihmale müsaadesi yoktu. Gözleri bir an çeşitli kontrol kadranları üzerinde gezindi. Sonra kararlı bir jestle, gemiyi uçuşa geçiren gümüş kartallı kolu çekti.

Kumanda kabininin içiyle dışardaki dram arasında en ufak bir ilinti yok gibiydi. Hava tertibatı aracının tatlı mırıltısı arasında iğneler kadranların içinde dönmeye koyuldu ve ekranların üzerinde başdöndürücü çizgiler halinde diyagramlar belirdi.

Ne fırtına, ne de bulutlardaki muazzam elektrik yükü *Alkinos* için mesele değildi. Elektrik alanından geçerken biraz titrer gibi olmuştu diyagramlar, sonra eğrileri normalleşmişti. Uçuşun bu kısmı Maogan'ı hiçbir zaman tasalandırmamıştı zaten.

Onu endişelendiren, daha sonrasıydı. Tedirgin uzay boşluğuyla temas, Alonit II atmosferinin çılgın çalkantılarından çok daha endişe vericiydi gerçekten. Çünkü atmosfer, ne de olsa, koruyucu bir rol oynamaktaydı. Oysa uzay boşluğunda, hiç karşılaşmadıkları yeni bir tehlike halinde E etkeni de çıkmıştı ortaya.

Maogan kontaktöre basıp mikronun önüne geçti:

— Herkese duyuru... dedi. Karşınızda kumandan Jord Maogan. Şu anda uçuşa geçmiş bulunmaktayız, biraz sonra da uzay boşluğuna ulaşmış olacağız. Teknenin dış sıcaklığı 2.700 derecedir. Ama teknenin sıvalı bulunduğu EXO-W reçinesi düzgün şekilde buharlaşmakta ve dış kabuğun normal şekilde soğumasını sağlamaktadır. Petek gözlerini dolduran stroyum oksidinin 3.200 dereceye kadar dayanıklı olduğunu ayrıca belirtirim. Gördüğünüz gibi güven-

lik sınırlarının tamamıyla içinde bulunmaktayız. Zaten havalandırma sistemi henüz yarı gücüyle çalışmaktadır...

Tam bu sırada yürüyüş diyagramlarındaki bir dalgalanma çekti kumandanın dikkatini. Sağdaki atomik itici durmuş gibiydi. Ama kumandanın sesinde, içinde birden doğan endişeyi ele veren en ufak bir titreyiş bile olmadı.

— Bununla birlikte, bu uçuşun olağanüstü şartlarını göz önüne alarak, izospaslarınızı derhal kapatmanızı istiyorum... diye devam etti.

Bir an sustuktan sonra da ekledi:

— Pek yakında enstantane ötelenme (translasyon) haline geçmek durumunda kalabiliriz.

Eliyle, işlemeyen atomik iticinin kontrol komütatörünü ayarlamaya çalışıyordu kumandan. Tam o sırada bir başka eğri daha anormalleşmişti.

— İzospaslarınız kapanır kapanmaz, sizi uyutacak olan gaz musluklarını açacağım. Bu acil tedbir hiç de anormal değildir ve size en ufak bir zarar vermeyecektir.

Konuşurken, hava vericiyi son haddine kadar açmıştı. Çünkü dış kabuğun üzerindeki soğutma reçinesi, inanılmaz bir hızla buhar haline gelmiş bulunuyordu. Telaşlı bir sesle:

— Çabuk olmamızı rica ediyorum... dedi. Burada bir sürü işim var.

Ekip, bu sefer anormal bir şeyler geçtiğini kavramış olmalıydı ki, izospasların kapandığını gösteren tanık-lâmbaların hepsi bir anda yandı.

— Son bir söz... dedi Jord Maogan. Otomatik ötelenmeye geçiş sistemini açmış bulunuyorum. Bana bir şey olduğu taktirde, gemi, salınım hızına ulaşır ulaşmaz, kendiliğinden ötelenme haline girecektir. Bu durumda, uyandığınız vakit kumandanınız, Tom Rolling'dir.

İzospaslara gaz geçiren manivelayı yavaşça indirdi kumandan. Bu sayede yolcuları, insan organizmasının ötelenme haline dayanmasını sağlayan rahat bir uykuya da-

lacaklardı... Sonra lumbuza bir göz attı. Güneş ufuk açısının yarısını kaplıyordu; kontrol termometresi ise, geminin güneşe bakan kabuğundaki sıcaklığın 3.200 dereceye ulaştığını göstermekteydi... Haklı çıkmıştı Rolling: Stuff yüzünden göze aldıkları gecikme, büyük bir felâkete yol açmak üzereydi. Derhal ötelenme haline geçmek gerekiyordu.

Alonit II'nin Ay tipi uydusu Feob'un yörüngesini aşmış bulunuyordu *Alkinos*. Ve ötelenme haline geçebilmek için, teorik olarak, bu noktadan itibaren bir saat daha beklemek lazımdı.

Ama beklemek, bu durumda, ölüm demekti. Dış kabuğun güneşe bakan tarafında hararet, 3.300 dereceye yükselmişti işte; ve birkaç dakika içinde, storyum oksidi erimeye koyulacaktı.

Jord Maogan, atom reaktörlerini kesip, yan imdat füzelerinin yardımıyla, yavaş bir dönme hareketi verdi gemiye. Çeperlerin sıcaklığı eşitlenmiş ve termometre 2.900 dereceye inmişti.

Uzay elbisesinin içinde gene de boğulur gibiydi Maogan. Soğutma tertibatının son hadde kadar açık oluşuna rağmen, kumanda kabininde sıcaklık dayanılmaz bir hale gelmişti. Ama Maogan bu detaya önem vermedi. Geminin bekleme durumuna geçtiği şu anda yapılacak en önemli iş, durumu ayarlamaktı. Ve Maogan, uzay altılığının iki kanadını açan tertibatı işletmeye girişti. Ama kanatlar açılmıyordu bir türlü: Sıcaklıktan çalışmaz hale gelmişlerdi şüphesiz! Ve bu, tam bir felâketti; çünkü kesin ayarlama yapılmadığı taktirde, gemi sonsuzlukta kaybolmak tehlikesiyle başbaşa kalıyordu... Magnetometreye bir göz attı kumandan.

Delirmiş gibiydi cihaz. Dışarda, nötronların akışı o güne kadar görülmedik bir yoğunluğa ulaşmıştı; ve teknenin dış radyoaktivitesi, tehlike eşiğini çoktan aşmış bulunuyordu.

Jord Maogan, sükûnetini katiyen bozmadan, katiyen bir tek fazladan harekette bulunmadan, yan füzeleri çalıştırıp gemiyi stabilize etti. Saint-Malo'da kral korsanı olan atasının yapacağını yaptı sonra da: Lumbuza eğildi ve güneşte alev alev yanan Alonit II'ye sırtını dönerek, eliyle ayarladı bir altılığı. On saniye sonra bütün verileri hesap makinasına aktarmış bulunuyordu. Makinanın yolladığı kartı, geminin otomatik belleğine aktardı kumandan. Sonra yıldız saatine baktı: Tam 4 dakika 30 saniye vakit vardı önünde ve işin en zor yanı kalmıştı.

Şans eseri olarak, yuvalarından sağlam çıktı kaptörler (kapıcı cihazlar). Ve Maogan, kaptörleri kontrol eden kadranlara göz attığında, bütün soğukkanlılığına rağmen, ürperdi: Uzayın bu kesiminde, zamansal akı'nın bile sarsım (tedirginlik) halinde olduğunu görmüştü! Yani gemisi, ötelenme haline girmeyi belki başarabilecekti ama, uzayın hangi bölgesine düşecekti? Ne derece yetkin olursa olsun hiçbir elektronik beyin, bu sorunun cevabını verecek güçte değildi...

Ağır bir jestle, geciktirme deklanşörünü çalıştırdı Maogan; ve bir yandan uzay elbisesini çıkarmaya başlayarak, izospasına doğru yöneldi.

İki dakikaya kalmadan, zarlar atılmış olacaktı.

Üçüncü Bölüm

SAF oksijen, ıslık çalarak doluyordu Maogan'ın izospasına. Gözlerini araladı kumandan; başının üzerindeki, izospası açabileceğini bildiren yeşil lâmba yanmıştı.

Olup biteni kavramak için kısa bir an yetti Maogan'a. Ciğerleri taze havayla dolarken, anıları da canlandı: Patlama halindeki yıldızı hatırladı önce, sonra da felâketten kaçışlarını... Silkinip gerindikten sonra, dayanılmaz bir meraka kapılıp, izopasını açtı.

Sadece küçük mavi veyözlerin aydınlattığı gemide herşey sakin ve tazeydi. Kumandan, pilot kabinine ilerledi hemen. Herşey yerli yerindeydi içerde; ama lumbuzun ürdiloksu üzerindeki ergime kalıntıları, geminin, ancak son saniyede ötelenme haline geçtiğini açıkça göstermekteydi.

Hâlâ, izospaslarda mecburi, gümüşten bir üç çatallı asayla süslü kombinezonu taşımakta olan Maogan, dolaba yönelip üniformasını giydi; rütbesini belirten, şeritli kasketi geçirdi başına; ve yavaş adımlarla lumbuza yaklaştı.

Birkaç saniye tam bir şaşkınlık içinde kaldı kumandan. Lumbuz camının ana maddesini teşkil eden ürdiloks, nitelik değiştirmişti herhalde! Çünkü kumandan, dışarıda hiçbir şey göremiyordu. En basit bir yıldız pırıltısı bir yana, en uzak bir galaksi ışıltısı bile yoktu evet! Jord Maogan, galaksilerarası uzaylarda sık sık yüzeye çıkmıştı gemisiyle. Daima azçok meşum bir havası olurdu bu tür uzayların; ama gene daima, canlı dünyaların varlığını işaret eden birkaç uzak parıltı, uçurumun dibinde, dost deniz fenerleri gibi ışıldardı.

Bu defa ise, gözlerini dört açıp dört bir yana dikiyor; ama hiçbir şey göremiyordu kumandan.

Lumbuzun belki de evrenin boş bir kesimine baktığını

hesaba katan Maogan, sırayla öteki lumbuzlara yöneldi. Sonuç aynıydı: Her yer kesin bir karanlığa gömülmüş bulunmaktaydı...

O zaman kumandan, ürdiloksun, sıcaklık veya başka bir sebepten ötürü saydamlığını yitirmiş olabileceğini düşündü. Merkez kontrol kabinine dönüp, dış televizyon kameralarını çalıştırdı. Ekranın yansıttığı kesin hiçlik karşısında, televizyonun da sıcaklıktan zarar görmüş olabileceğini hesaba kattı Moagan. Ve o tipte bir adama hiç yaraşmayan bir sinirlilik içinde, geminin gözü ya da kulağı yerine geçen tüm cihazları işletmeye koyuldu. Uzay pilotlarına özgü refleksle, yüksek sesle «*Check-point*»u tekrarlıyordu.

Dolaysız gözlem — 0.

Televizyon — 0.

Radyoteleskop... (Tereddüt etti bir an.) Cevap : 0.

İşaret parmağıyla geri itti kasketini.

Tümboyutlu (omnidimansiyonel) hiperradar... Cevap : 0.

— Olamaz bu!.. diye homurdandı kendi kendine. Bütün cihazlar isyana mı kalktı yani!

Araştırmaya devam etti.

Magnetometre... Cevap : 0.

Dış termometre : Mutlak 0.

Küfrü bastı kumandan:

— Allah belâsını versin bu sıfırın!

Ve yıllardan beri ilk defa olarak bir sigara yaktı.

Sonra kararlı adımlarla çıkış kısmına yöneldi.

Uzayda dolaşma gömlekleri, çıkış kapısının yanında, gene ufak bir mavi ampulle aydınlatılan bir dolaptaydı.

Mutlak bir sessizlik içinde gömleği giyindi Maogan; birey-iten füzelerin çalışmasını kontrol ettikten sonra, kendisini gemiye bağlayan göbek bağını gözden geçirdi.

Nihayet çıkış kapısına geçip (sıcaklıktan etkilenmemiş görünüyordu bu bölme), boşluğa atıldı.

Maogan birinci sınıf bir kozmonottu. O güne kadar geçtiği bütün testler; zekâ uyanıklığının, kavrayış çabukluğunun, soğukkanlılığının ve gözleme gücünün asla yanılmadığını göstermekteydi. Ama uzaya bu seferki dalışında, haykırmamak için kendini güç tuttu.

Öylesine şiddetli bir hiçlik... bir yokluk duygusu kaplamıştı ki içini, birkaç dakika sonra boğucu bir paniğe düştü ve kordona asılıp döndü gemiye.

Gömleği atıp üniformasını giydi yeniden ve Merkez-Kontrol kabinine döndü. Hareket anında, sarsımlı bir yolağın (mahrekin) içine fırlatılmış olan *Alkinos*... sonsuzlukta kaybolmuş bulunuyordu!.. Uzay, belki de zaman içinde kaymıştı gemi...

Koridorda ayak sesleri işitildi. Uçuş şefi Rolling, usule uygun olarak, gemi kumandanından yarım saat sonra uyanmış, gelmekteydi.

Kabine girdiğinde, izospaslardan yeni çıkanların alışılmış sersemliği içindeydi ikinci kaptan; ama Maogan'ı görür görmez, geniş bir gülümseyiş dalgalandı yüzünde:

— Günaydın kumandan... dedi. Sanırım kazandık partiyi. Ama epeyce canımız yandı diyebiliriz!

— Gülümseyerek cevap verdi Maogan:

— Pek umuda kapılmayın azizim Rolling, canımız asıl bundan sonra yanacak. Hatta... şimdiden ölmüş sayılırız.

* * *

Kaptanla yardımcısı iki saatten beri çalışmaktaydılar. Elektronik beyin, bütün verileri durmadan yutuyor ve hep aynı cevabı çıkarıyordu karşılarına:

«Hesap yapma olanağı yoktur. Hareket anındaki koordinatların verilmesi rica olunur...»

Kesin bir teklifte bulunabilme durumuna gelmeden önce, madencileri ve hatta tayfaları uyandırmamaya karar

vermişlerdi. Ama bir çıkış yolu bulabilmek için, problemin gerçek verilerini ortaya koymak gerekiyordu.

Hava tertibatını onarmıştı Maogan; ve ikisi de gömlekle çalışıyorlardı. Optik teleskopun dev aynasının montajını tamamlamış olan Rolling, kumandana döndü:

— Bu son şansımızdır Jord... dedi.

Kumandan, bir manivelânın yardımıyla, gözleme kubbesini yavaş yavaş açtı. Geminin dış tesisleri söz konusu olduğu anda, son derece temkinli davranmak gerekiyordu. Çünkü hareket sırasında epeyce zorlanmışa benziyordu bu kısım. Isının, çeşitli ışınımların ve E etkeninin etkisi altında, dış kabuk kırılabilir hale gelmiş gibiydi.

— Kubbe açıldı... dedi Maogan.

Teleskop motorunun mırıltısı duyuldu ardından. Dolaysız bir gözleme girişmemişti Rolling; üstün duyarlıklı bir şerit üzerine kayıt yapıyordu sadece ve Maogan, uzayın bütün kesimlerini eksiksiz yoklayabilmek amacıyla, gemiyi kendi ekseni üzerinde durmadan döndürmekteydi.

İşlemini bitiren Rolling, şeritleri çekip analizöre aktardı. Sonuca baktığında, bir çığlık atmaktan kendini alamadı :

— Işıklılık oranı sıfır değil kumandan! Hesap makinesine aktarabileceğimiz veriler ele geçirdik.

Cihazın çalıştığını gösteren lambalar göz kırpmaktaydı ve iki adam, kendilerine ölüm kalım hükmünü getirecek olan kenarları delikli kartı bütün soğukkanlılıklarına rağmen boğuntu içinde bekliyorlardı.

Gerçekten de, umut ya da ölüm şimdi ellerine geçecek olan şu birkaç işaretteydi ve hızıyla ünlü cihaz, bu sefer, iyice yavaş çalışıyor gibi geliyordu onlara.

Kart makinadan nihayet çıktığında, Maogan'la Rolling bir an bakıştılar. İkisi de uzanıp almakta tereddüt ediyorlardı.

Maogan aldı kartı.

Rolling boğulur gibi sordu:

— Ne diyor kumandan?

Garip bir sesle cevap verdi Maogan:

— Galaksi yığınları arasında yer alan bir uzayda yüzdüğümüzü söylüyor... Sadece şeytanın enerjisi bizleri bu kadar uzağa fırlatıp atmış olabilir dostum...

Bir an sustuktan sonra ekledi:

— Zamansal akı bile burada tedirgin, azalmış görünüyor.

Yeniden sessizlik oldu.

— En yakın galaksi yığını...

Susup Rolling'e baktı bir an yeniden; yeşil gözleri donmuş, buz tutmuş gibiydi şimdi. Korkunç cümleyi titreyen bir sesle tamamladı sonunda:

— En yakın galaksi yığını... tam 50 milyon parsek uzağımızda bulunuyor (1 *parsek* : yaklaşık olarak 30.000 milyar kilometre değerinde bir galaksilerarası mesafe ölçüsü). Ve bu galaksi de, bizden, saniyede 10.000 kilometre hızla uzaklaşmakta!

Bembeyaz olmuştu Rolling:

— Tasarlamak bile güç! dedi. Evrenin sürekli bir yayılıp genişleme halinde olduğunu hepimiz biliyoruz. Ama ancak evrenin merkez bölgesinden en uzakta bulunan galaksiler bu hızla kaçabilir. Yani... evrenin ucundayız dersek, yanılmış sayılmayız.

— Biliyorum... dedi Maogan. İnsan beyninin bu türden uzay ve mesafeleri kavraması olanaksız adeta...

Bir yandan da çakmağıyla oynuyordu Maogan. Aslında çok az sigara içerdi, ama kendisine dedesinden miras kalan bu çakmağı seviyordu. 20. yüzyılın ortalarında Paris'teki ünlü bir mücevheratçıdan alınmış Dunhill marka zarif bir çakmaktı bu.

Kumandan, çakmağı üç kere yakıp söndürdükten sonra cebine yerleştirdi:

— Dünyanın ucuna gelip dayandık, evet, Rolling. Ve çok eski zamanlarda Saint-Malo'da kral korsanlığı yapan

bir dedemin söylediği gibi: «Rüzgâr yelkene yüklenince, ya bir olup yüklenmek ya da yelkenleri yıkıp maceraya koşmak gerekir.»

Dostça sırtını sıvazladı Rollingin:

— Haydi boş verin dostum ...dedi. Sıkmayın canınızı. Bizi buraya sokan şeytan, elbet çıkarmasını da bilecektir.

Rolling, Maogan'a baktı ve hüzünlü bir sesle:

— Eğer mesele şeytanla ilgili olsaydı umursamazdım, kumandan... dedi. Ama bu, bir uzay fiziği meselesi... Bulunduğumuz kesimde zamansal akı tedirgin. Handiyse yok denecek kadar yavaşlamış durumda...

Eliyle alnını oğuşturarak devam etti:

— Gayet iyi bildiğiniz gibi, *Alkinos,* ancak zamansal akı üzerinde bir baraj kurmak suretiyle enstantane ötelenme haline geçebiliyor... Biraz önce yelkenliden söz ediyordunuz. Şu anda biz, hiç rüzgârı kalmamış bir yelkenli durumundayız kumandan. Üstelik rüzgârın çıkacağı da yok!..

Dişlerini sıktı Jord Maogan, gözleri parıldıyordu:

— Dedemi örnek verirken benim de söylemek istediğim buydu, Rolling. Rüzgâr zayıfladığında, bütün yelkenleri açmak gerekir.

Aptalca bir edayla tekrarladı Rolling:

— Bütün yelkenleri mi?

— Bütün yelkenleri, evet... Bizim yelkenlerimiz, zamansal akı üzerinde tepki yapan kaptörlerimizdir. Yani bu durumda kaptörlerimizi, dev kaptörler haline getireceğiz. Gemide bu işi başarmaya yeterli materyel var.

Rolling'i omuzlarından tutup sarstı:

— Haydi dostum... dedi. Şimdi gidip uzmanları uyandırın. Çalışmasını bilen insanlar var elimizin altında. Onların da yardımıyla on güne varmaz, bir mancana direği büyüklüğünde kaptörler yapmış oluruz...

Kumandana garip bir şekilde baktı Rolling: Onu hafif-

ten oynatmış sanıyordu herhalde. Maogan'ın gözleri alev saçıyordu:

— Ne bekliyorsunuz! dedi. Yanılmıyorsam bir emir verdim size...

Bu ses tonu, uçuş şefini kendine getirmişti. Derhal selam duruşuna geçerek:

— Emredersiniz, kumandanım... dedi.

* * *

Üç günden beri tam bir sessizlik içinde çalışıyordu uzmanlar. Onlar için en zoru, *Alkinos*'tan uzaya çıkmak olmuştu. Dünya çevresinde böyle bir çıkış, büyük bir zevkti: Güneş ışığıyla yıkanan yer yuvarlağının hayat dolu varlığıyla beraber olunuyordu...

Güneşten uzakta, samanyolunda uzaya çıkışın da kendine göre bir büyüsü vardı: Milyonlarca yıldızın saçtığı ışık demetleri garip bir güven verirdi insana; dört bir yandan doğru hayat, binbir parıltıyla işaret ederdi sanki... Burada ise sadece gece vardı; buzlu, karanlık ve umutsuz bir uçurum gibi gece... Ve uzay gömleklerini giyinip de Maogan'ın ardından bu karanlık uzay çölüne ilk daldıklarında, en umursamaz olanları bile müthiş bir sıkıntı basmıştı. Ne mutlu ki çabucak monte edilen projektörler, hiçlik duygusunu ortadan kaldırdı. Ve ışık demetleri içinde yüzen gemi, birkaç saat geçmeden büyük bir şantiye görünümüne bürünmüş oldu.

Zamanın önemi yoktu şimdilik. Maogan, çok yüzlü bir aynanın yöneltimini kontrol etmekteyken, geminin dış kabuğunda iri bir iletken kablo için delik açmakta olan Guevenec seslendi:

— Bakar mısınız, kumandan?

Arkadaşlarını telaşa vermemek amacıyla, kabuktaki çatlağı küçük bir el işaretiyle göstermekle yetinmişti adam. Elindeki mikrofona eğilip mırıldandı:

— Bütün kabukta maden bu halde işte!

Sonra bir eşantiyon uzattı Maogan'a:

— İşinize yarayabilir...

Eşantiyonu hiçbir şey söylemeksizin aldı kumandan; ve sırtındaki iticileri harekete geçirerek geminin girişine yöneldi.

* * *

Maogan, kabuğu meydana getiren madenin analizini tamamlamıştı: Patlama halindeki nova'nın saçtığı parçacıkların temasıyla, madenin öz yapısı derin bir değişikliğe uğramış görünmekteydi. Sıcaklık ufak bir rol oynamıştı bu işte; ama durum, alabildiğine ciddiydi: Kabuk, cam gibi kolayca kırılabilir hale gelmişti.

İç telefonun düğmesine bastı:

— Rolling, buraya gelir misiniz?

Birkaç dakika sonra uçuş şefi, avucunda bir toz yığını haline gelmiş olan eşantiyonu seyretmekteydi.

— Sonumuz geldi demektir... diyerek içini çekti.

Sert ve kararlı bir sesle cevap verdi Maogan:

— Hayır. Enstantane ötelenmeye geçişte gemi zorlanmadığı için kabuk bakımından bir korkumuz olamaz. Ama herhangi bir galaksiye ulaşmak mutluluğuna erdiğimiz andan itibaren tehlike büyüyecektir. Meselâ orta boy bir meteoritle çarpışma, geminin bir ceviz gibi çatlayıp parçalanmasına yeter. Detektörlerin (bulucu cihazlar) sayısını iki katına çıkaracaksınız, Rolling. Ve bu işi tek başınıza yapın lütfen: Bu yeni aksaklığı ötekilerin de öğrenmesine şimdilik lüzum yok.

— Detektörlerin sayısını arttırmak kolay, kumandan; ama bu kabukla hiçbir yere konamayız artık. Herhangi bir atmosfere ilk giriş denemesinde gemi tuzbuz olacaktır.

— Usturuplu, yavaş bir girişle pekâlâ başarabiliriz, Rolling.

Usturayla traş edilmiş kafasını umutsuzca salladı ikinci kaptan:

— Matematik açıdan olanaksız... dedi. Çünkü fizik yasaları...

Maogan elini uçuş şefinin omuzuna koymuştu:

— Gerçekten eşsiz bir teknisyensiniz, Rolling. Ve sizin geniş bilgileriniz olmasaydı, gemi bugün çoktan kayıptı. Ama gözleriniz hep teknikle kamaşıyor ve başka hiçbir şey göremez oluyorsunuz.

Gülümseyen gözlerini yardımcısının gözlerine dikmişti:

— Eğer Kristof Kolomb, olasılıklar hesabını bilseydi, Amerika'ya doğru yola çıkması olanakdışı hale girerdi...

Gülerek ekledi:

— Tabii biz de şu rezil durumda kalmazdık hiçbir zaman!

Rolling'in kemikli zayıf yüzü daima gergindi. Kaderci bir jestle konuştu:

— Ben hayale kapılmıyorum, kumandan: Nasıl olsa ebediyen kaybolmuş durumdayız.

Bir yaprak uzatmıştı Maogan'a.

— Basit bir hesap yaptım... diye devam etti. Günün birinde Dünya'ya dönme şansımız, yirmi dört milyon sekiz yüz otuz iki binde bir...

Omuz silkti Maogan, duvara ilerleyip bir ufak dolap açtı ve elinde bir şişeyle döndü:

— Bakın, Rolling... dedi. Eminim, siz de çoğu insanlar gibi, viski nedir katiyen bilmiyorsunuz...

İki bardak almış, yavaş yavaş içki koyuyordu.

— İyi bir fıçı elde edebilmek için tam on yıl beklemek gerekir.

Bardağını kaldırıp büyük bir zevkle baktı amber rengi içkiye:

— Hiçbir analizin tam bileşimine varamadığı pek ince bir karışımdır bu... Ve alabildiğine eski meşe fıçılarda

kendi kendine oluşması gerekir. Viskinin iyisi işte bundan ötürü kolay kolay bulunmaz, dostum...

Bardağın birini yardımcısına uzatarak tamamladı sözünü:

— Şampanya, Bordo şarabı ve bazı peynirler gibi tıpkı... Sözün kısası, Rolling, hayatı ben de severim; ve sizin o eşsiz tekniğiniz bana eli yüzü düzgün bir viski imal edebildiği anda emekliye sevkimi talep edeceğim.

İstemeden almıştı Rolling kadehi eline. İçki sevmiyordu. Bu üstün bir matematik zekâya sahip ve ölmüş diller delisi adamın ne sevdiğini hiç kimse bilmiyordu aslında...

Maogan, onu tokuşturmaya zorladı:

— Başarımıza içiyoruz, Rolling. Dünya'ya dönüşümüz şerefine...

ALKİNOS'un sefer defterinden parçalar :
Alkinos. Uyanış.

«Rolling her zamanki gibi kötümser. Oysa yeni galaksiye gelişimiz çok iyi geçti.

Masallarda rastlanır cinsinden bir güzelliği var bu galaksinin. Bizim samanyolumuzdakinden çok daha sık olan yıldız dizileri, evrene garip bir şenlik havası veriyor.

Şimdi, onarımlara girişmek için konabileceğimiz elverişli bir gezegen aramaya koyulacağız.»

Alkinos, 12 Haziran 2131.

«Yıldız saatine baktım biraz önce, şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim: Ölümle pençeleştiğimiz o meşum uçurumdan bizi çekip çıkaran sıçrayışa gerekli enerjiyi toplayabilmek için tam 8 ay çalışmış dev kaptörlerimiz. Korkunç bir süre bu! Çünkü samanyolunda, on saniye içinde harekete geçebilmekteydik.»

Alkinos, 14 Haziran 2131.

«Gemidekileri uyandırmayı yararlı görmedim, daha bir yığın tehlike var karşımızda. Bir bilinmeyenler çukuru ortasındayız. Optik teleskop iki günden beri elverişli bir iniş noktası arıyor. Altı milyon yıldız fotoğrafı çekti şu ana kadar. Hesap makinası bunları durmadan inceliyor.»

16 Haziran 2131.

«Meteorit alarmı verildi. Ne mutlu ki detektör çok iyi çalışıyor. Tam zamanında bir manevrayla kurtulduk. Gerçekten birinci sınıf bir teknisyen şu Rolling.»

18 Haziran 2131.

«Zafer! Bizim sistemimize benzer uydulu bir sistem bul-

duk nihayet. Yolculuğun sonunda Dünyamızı andıran bir gezegen bekliyor bizi. Spektroskop, bu gezegenin üzerinde oksijen, azot ve su ihtiva eden bir atmosferin varlığını ispatlıyor.

Hiç şüphe yok ki bu tür gezegende birtakım varlıklarla karşılaşmak olasılık dışı değil. Ama ne cins varlıklar, KİMLER?.. Bilemiyorum.

Gezegene o korkunç uçurumda geçirdiğimiz cehennem günlerinin anısına dayanarak, Hades ismini verdik.»

21 Haziran 2131.

«Hades çevresinde yörüngeye girmiş bulunuyoruz. Ama yüzeydeki detayları seçebilmek için henüz çok uzaktayız. Üstelik tedbirli davranmak gerekiyor...

Meteorit detektörü ulumaya başladı. Otomatik uçuş sayesinde kurtulduk ani şoktan...

Meteorit değilmiş karşılaştığımız, hayır; şaşırtıcı bir gülle bu. Şimdi *Alkinos*'un yanı başında yüzüyor. Lumbuzdan rahatça görüyorum. Tam bir küre şeklinde, dümdüz ve son derece parlak bir madenden yapılmış olsa gerek. Ne lumbuzu var, ne de anteni... Tuhaf; çünkü gülle, yapay bir uydunun normal yörüngesini izlemekte.

Ama bu durumda ne işe yarayabilir?

Yaklaşık iki metre çapında, parlak iri bir topu andırıyor. Eğer bu bir yapay uydu ise, alabildiğine ilkel bir araç diyebiliriz.

Rolling gülleyi yakından incelemek için uzaya açıldı. Üfleç, burgu ve daha birtakım araçlar aldı yanına: Analiz için bir maden parçası kesmeye çalışacak. Şu anda uzayda, güllenin yanında yüzüyor işte... Ama pek keyifli görünmüyor...

Rolling gemiye döndü.

Bilinen madenlerin hiçbirinden değil bu gülle. Ergitmek ya da en ufak bir parçasını herhangi bir şekilde koparıp kesmek de mümkün değil. Güvenerek söyleyebilece-

ğimiz tek şey, bu güllenin yapay olduğu. Ama sessiz ve zararsız bir hali var. Hiç değilse görünüşte.

Bu sefer ikimiz gidiyoruz gülleye.

Bir tek gülleden ibaret değil bu iş, hayır! Tesbih tanesi kadar çok gülle çevreliyor bu gezegeni. Düzgün aralıklarla sıralanıyorlar ve birbirine dikey, iki ayrı kolye oluşturuyorlar. Rolling, rahatça inceleyebilmek amacıyla, bunlardan birini her ne pahasına olursa olsun içeri almamız gerektiğini savundu. Ama kabul etmedim: Durumumuz, düşman kazanmaya elverişli değil... Bu gülleler mutlaka bir işe yarıyor...

Rolling inatçı bir tip... Gülleleri inceleyebilmek için yeniden uzaya çıkmak iznini nihayet kopardı benden.

Bu sefer bir mikroskop alıp gitti. Onu güllenin dört bir yanını yoklarken görmek pek komik oluyor. Büyük bir başarı göstererek, sabitleştirdi nihayet mikroskopunu. Şimdi bana büyük işaretler yapıyor...

Güllelerin, milyarlarca mikroskopik faset gözle kaplı olduğu çıktı meydana. Fazla bir yorumda bulunmayı lüzumsuz görüyorum.

Alçak yörüngeye geçeceğiz. Ama dış kabuğun durumundan ötürü alabildiğine ihtiyatlı davranmak gerekiyor. Gülleler konusunda endişeliyim üstelik: Eğer bir deteksiyon (arayıp bulma) sistemi söz konusu ise, çoktan farkımıza vardılar demektir! Gerçi şu ana kadar bize bir saldıran olmadı; ve bu da görecel bir güven getiriyor insana. Ama ben gene de topçuları uyandıracağım. Çünkü hiç belli olmaz...»

22 Haziran 2131.

«Aşağıdan gelecek bir tepkinin korkusuyla bir gün bekledik. En ufak bir tepki olmadı. Şu anda, Hades atmosferinin en üst tabakalarındaki bulutlar arasından son derece yavaş bir inişe geçmiş bulunuyorum. Kabuğun fazla ısınmaması gerek. Birkaç dakika sonra toprağı görmüş olacağız.

Bir okyanusun üzerindeyiz şimdi. Masmavi, geniş bir okyanus... Hava enfes... Ekvatora doğru düşük hızla yol almaktayız...

Toprak göründü. *Alkinos*'un yüksekliği : 5.000 metre.

Yer bomboş. Sadece kayalar var. Çölleşmiş bir gezegen mi yoksa Hades? Kuzeye doğru çıkıyoruz...

İki saatten beri dönmekteyiz. Görkemli bir gezegen uzanıyor altımızda: Karlarla örtülü sıradağlar, ovalar, ırmaklar ve göller ardarda sıralanıyor. Ama hayat yok! En basit bir ot bile göremiyorum... Oysa yer yer yağmur yağıyor, bulutlar var... Sıcak ve soğuk ülkeler var... İklimler var, belli. Ama toprakta hiçbir hayat emaresi yok... Şu anda 300 metre alçaktan uçmaktayız. Hız: Saatte 200 kilometre. Hiçbir canlılık izi görünmüyor, hayır. Geniş bir çölden ibaret bu gezegen; ama kolayca cennete dönüşebilir.

Bu durumda yukardaki güllelerin esrarı büsbütün artmış oluyor: Kim yerleştirdi onları oraya? Ve niçin yerleştirdi? Yoksa o gülleler, çoktan yokolmuş eski bir uygarlığın kalıntısı mı?

Buna karşılık, gezegenin ıssız oluşu bana güven veriyor: Rahatça çalışabileceğiz demektir, karışanımız olmayacak... Konmaya elverişli bir yer arıyoruz şu anda... Bir ırmak yanında ve bir demir madeni damarı yakınlarında, ılıman iklimli bir yer gerekiyor. Detektörler çalışmakta...

Son derece elverişli bir yer bulduk... Yemyeşil bir ırmak denize dökülüyor. Maden damarları yüzeye vurmuş: Demir ve biraz ilerde, bakır... Ufukta tatlı eğriler çizen dağlar görülüyor. Yerel yıldız saatiyle vakit tam öğle. Konuyoruz.

Korktuğum şey oldu evet: Geminin dış kabuğu, konuş sırasında, bir yumurta kabuğu gibi çatlayıp kırıldı... Ama zaten biz buraya kabuğu onarmak için gelmemiş miydik!..

Şimdi vakit geçirmeden işe koyulmak gerek. Tayfaları uyandırıyorum...»

İZOSPASLARIN açıldığını ilan eden düdük çaladursun, mahkûmlar birbirlerinin sırtına vurmak ve şakalaşmak suretiyle sevinçlerini gösteriyorlardı. Hatırladıkları olay, niteliğini kavrayamadıkları bir tehlikeden kaçışlarıydı; ve şimdi birbirlerinin zayıflamış çehreleriyle uzamış sakallarını gördükçe, bu kaçışın hiç de kolay olmadığını anlatmaktaydılar.

Düdük sesi kesildi. Rolling'in sesi yükseldi hoparlörden :

— Bir an susup dinlemenizi istiyoruz. Şunları yapacaksınız: Duş kabinlerine gidip yıkanacaksınız önce, sonra iş elbiselerinizi giyinecek ve tekmil vermek üzere çıkış kapısının önünde toplanacaksınız. Orada gemi kaptanı Jord Maogan, sizlere hitap edecek.

Rolling'in sesi bir an tereddüt ettikten sonra yeniden yükseldi:

— Tayfalarla onbaşıların derhal çıkmalarını rica ediyorum. Her türlü eşya içerde bırakılacaktır.

Bu bildiriyi duydukları anda büyük bir şaşkınlık yerleşti ortalığa. İnsanlar, dünyaya dönmediklerini anlamış bulunuyorlardı... Duş yapma emri, gemide su bulunduğunu göstermekteydi. Ama iş elbiselerini giyinme ve eşyaları içerde bırakma meselesi, endişe vericiydi. Mahkûmlar kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Uğultu arasında Slim Orvel'in sesi yükselmekte gecikmedi... Korsanlık suçundan yirmi yıla mahkûmdu Slim. Üstün takatlı bir iticiyle mücehhez ve altı kişilik tayfaya sahip 90 metre boyunda küçük bir füzeyle, seksiyal taşıyan üç uzay şilebini soymuş; ama uzay muhafızları tarafından çabucak kıstırılıp yakalanmıştı... Katı bir sesle:

— Merak etmeyin; çocuklar... dedi. Bize kazık atma-

ya kalkacak olurlarsa, pişman ederiz... Çocuk değiliz ya işin ucunda... Üstelik böyle bir gemiyi kullanmak için de âlim olmak şart değil!

Çığlıklar yükseldi etraftan:

— Haklısın, Slim; hepimiz seninleyiz, hepimiz evimize dönmek istiyoruz.

Stuff en son çıkmıştı, Slim'e doğru ilerleyerek:

— Ben bu işi doğru bulmuyorum, Slim... dedi. İnsanları bir hiç uğruna kışkırtıyorsun. Kumandanın bize bu emirleri vermesinin herhalde bir sebebi olsa gerek.

Sakin ve alabildiğine güçlü yapısıyla karşısına dikilmişti Slim'in. Ama, daha kısa boylu görünmesine rağmen tıkız olan Slim, pek etkilenmişe benzemiyordu. Yüzü bir bıçak sırtını andırıyor, gözlerinden kurnazlık taşıyordu.

— Kelleyi kurtarmışsın ha Stuff? dedi monoton bir sesle. Fakat hâlâ o kafayı değiştirmemişsin bakıyorum!

Ellerini beline koyarak ekledi:

— Sana şimdilik cevap vermeyeceğim. Ama bekle biraz, cevabını elbette alırsın.

Bir uğultu yükseldi mahkûmlardan. İçlerinden birisi haykırdı:

— Kalleşin birisin sen Stuff, yakında canına okuyacağız!

Stuff dönmüş, adamın üzerine yürüyordu. Öteki mahkûmlar açılıp yol verdiler. Kesin bir sessizlik yerleşti ortalığa. Stuff, kımıldamaya bile cesaret edemeyen adama yaklaştı ve yeşil izospas gömleğinin yakasından tutup sarsmaya başladı onu:

— Bir daha söyle bakayım o dediğini Jef!

Jef, bir diz darbesi vurdu ansızın. Kasıklarını nişanlamıştı, acıyla iki büklüm oldu Stuff. Ve bir saniyede kavga genelleşiverdi. Stuff, üzerine çullanan üç kişiyi dut silker gibi silkerek doğruldu. Boğazından sımsıkı yakalamıştı Jef'i ve adamın rengi morarmaya başlamıştı:

— Bir daha ağzından duymayacağım Jef, işitiyor musun beni, duymayacağım bir daha!..

— Kesin artık... diye haykırdı Slim. Başımıza iş açmanın sırası değil.

İyice dövüşe dalmış olan mahkûmlar, acı veren pülsörleri gizleyen kapakların kaydığını görmemişlerdi.

Kısa bir şimşek çaktı; ve hepsi, beli kırılmış yılanlar gibi kıvranarak yere yıkıldılar.

Işık kesildi. Maogan'ın sesi yükseldi:

— Serserilik istemiyorum. Gemi kazaya uğramış bulunmaktadır. Uzay yasası gereğince, sıkıyönetim ilân edilmiştir. Bildiririm.

Bu bildiriyi derin bir sessizlik izledi. Şaşkınlığa düşmüş olan mahkûmlar otomat gibi sıraya girip duş kabinlerine doğru ilerlediler.

* * *

Yetmişbeş mahkûm, Maogan'ın karşısındaydı. Hepsi de pırıl pırıl traş olmuş ve sıraya girmişlerdi. Biraz ötedeki denizi hafif hafif dalgalandıran ılık bir rüzgâr esiyordu. Ve bütün bu adamlar, üzerine konmuş oldukları şaşırtıcı evreni ilk olarak görmekteydiler.

Karşılarında kumandan, yanında hepsi de mavi savaş üniformalarını giyinmiş ve bellerinde pülsörler taşıyan tayfaları olduğu halde, üzerlerine çullanmaya hazır bir boğa gibi bakıyordu onlara.

Kararlı bir sesle konuşmaya başladı:

— Sizlere biraz önce de bildirdiğim gibi; kazaya uğramış bulunmaktayız. Ve bilmediğimiz bir âleme indik.

İki adım ilerleyip, gözlerini mahkûmların gözlerine dikerek devam etti:

— Hiçbiriniz uzay öncüsü değilsiniz ve bugüne kadar hep, önceden keşfedilip baştan aşağıya taranmış dünyalar tanıdınız... Burada bir hatta belki de iki yıl boyunca ça-

lışmak zorunda kalacağız. Şimdi sizlere, kesinlikle uymanız gereken kuralları açıklayacağım.

Her hecenin üzerine kuvvetle basarak söylemişti son cümleyi ve bu sözlerin önemini daha bir güçle belirtmek istercesine, arkasındaki mavi muhafızlar ellerini pülsörlerine atmışlardı.

— Kötü başladınız... diye devam etti kumandan. Bu sinirliliği mazur görüyorum. Ama şu andan itibaren, dünyaya sağ salim dönüşümüzün, sadece ve sadece disiplinli olmanıza bağlı bulunduğunu bilmeniz gerek... Bunu başarabilmek için, şu emirlerime kesinlikle itaat edeceksiniz: Hiçbir şekilde kampın sınırlarını aşmayacaksınız. Bilinmeyen veya şaşırtıcı bir olay meydana geldiği takdirde, derhal bana haber vereceksiniz. Karşınıza çıkacak olan herhangi bir hayat şekliyle, gemideki uzmanlara haber vermeden en ufak bir temas kurmayacaksınız. Hiçbir şiddet gösterisinde bulunmayacak hiçbir şüpheli hareket yapmayacaksınız.

Jord Maogan bir an sustu. Mahkûmlar kımıldamadan dinlemişlerdi.

— Şunu kafanıza iyice yerleştirin... diye devam etti kumandan. Bu gezegen ölü gibi görünüyor. Ama hiçbir şeyden emin olamayız. Her an korkunç kuvvetler çıkabilir karşımıza; ve bu takdirde de kuvvetli durumda olacak olan herhalde biz değiliz. Beyinlerinizi çalıştırmak size düşüyor. Çıkarımız, farkımıza varılmadan buradan geçip gitmektir.

Slim Orwel'e döndü:

— Size de iki çift lâfım var, Orwel... dedi Küçücük bir gemiyle, dünyanın birkaç ışık yılı ötesinde korsanlık yaptığınız için kendinizi akıllı sanıyorsunuz. Şunu iyi bilin ki, burada kaybolduğunuz takdirde bir daha yolunuzu bulmanız söz konusu olamaz... Çünkü, sadece Dünya'dan değil bizim galaksi topluluğumuzdan yüz binlerce parsek

uzakta bulunmaktayız. Ve sadece uzay içinde değil, belki zaman içinde de kaymış bulunuyoruz.

Bir mırıltı dalgalandı sıralar arasında.

— Sizlere blöf yaptığım zannına kapılmayınız... diye devam etti Maogan. Ve bir noktayı iyi düşünün: Gemiyi onarmayı başaramadığımız takdirde, kemiklerimiz burada kalacaktır. Ve burada zürriyetimiz de olmaz: Görünürde kadın yok!

Madenciler, gözlerini dört açmış kımıldamadan dinliyorlardı. Mavi muhafızlar, ellerini pülsörlerinden çekmişlerdi artık.

— Bir nokta daha ...dedi Maogan. Elimzide sadece altı ay yetecek kadar erzak var. Çünkü *Alkinos* bir keşif gemisi değil, bir eksprestir ...Ve bu gezegende, yenecek cinsten hiçbir şey bulunmuyor. Ne mutlu ki, farkına varmaksızın, kırmızı plor tohumları getirmişiz buraya. Alonit II'deki fırtınanın bize böyle bir iyiliği oldu. Hızla büyüyen bu bitkiler, hem yenebilir hem de kuvvet vericidir. Plor ekip yetiştirmemiz ve bunlarla yetinmemiz gerekiyor... Okyanusta balık varsa, durum değişir; ama hiç sanmıyorum ve güvenmeyiniz.

Toplu bir itiraz çığlığı kopmuştu sıralardan.

— İtiraz etmek hiçbir işe yaramaz... dedi Maogan. Hepiniz erkeksiniz, bunun için de gerçeği olduğu gibi söylemek yolunu seçtim. Unutmayın ki, geleceğinizi kendi ellerinizde tutmaktasınız. Ne kadar hızlı çalışırsak, Dünya'ya o kadar çabuk dönmüş oluruz. Şimdi dağılabilirsiniz...

Ağır bir sessizlik içinde dağıldı mahkûmlar. Alçak sesle kendi aralarında tartışmakta; ve bir *Alkinos*'un çatlak kabuğuna, bir de bembeyaz bulutların akıp gittiği gökyüzüne bakmaktaydılar.

* * *

Altı ay geçti sükûnet içinde. Program hiç aksamadan yürümekteydi. Geminin hemen yakınlarında ekilir hale getirilen birkaç hektarlık bir arazi parçası üzerinde, kırmızı plorlar boy göstermişti.

Devrimci bir yeni verimleştirme tekniği sayesinde elde edilmişti bu sonuç. Önceden sürülmüş olan toprağa, üre ve reçine kökünden sentetik bir yosun eriyiği verdirmişti Maogan. Ve bu eriyiği de *Alkinos*'un üzerindeki plor tohumlarıyla karıştırıp ektirmişti.

Önce Dünya, sonra da Ay ve daha bir dizi ölü gezegendeki çöllerin fizyonomisini kökünden değiştirmiş olan bu teknik, Hades'te de başarı kazanmış bulunuyordu.

Alkinos'un onarımı da her gün biraz daha ilerliyordu.

Demonte edilen bir atom reaktöründen yararlanarak, eli yüzü düzgün bir dökümhane kurmuştu Rolling. Demir ve striferil alaşımı da, umulan sonuçları vermekte gecikmemişti.

Onarım işi nispeten basitti. Kabuğun bozuk parçaları demonte ediliyordu sırayla; onarıldıktan sonra da özenle kalıba dökülüyordu.

Sonra da bu parçaları, hasar görmemiş olan iç çatının üzerine yerleştiriyorlardı. Jord Maogan'ın tahminine göre, üç ay içinde bütün onarım tamamlanmış olacaktı.

İşin ikinci ve son derece gizli tutulan kısmı ise, bu kadar parlak sonuçlar vermekten uzaktı. Yakındaki bir dağa kurulmuş olan astronomik gözlemevi durmadan çalışıyor, ama henüz hiçbiri sonuca varmamış bulunuyordu.

Rolling umutsuzluk içindeydi.

Üstün duyarlıklı şeritler üzerinde leke bırakan 100 milyonu aşkın galaksi içinde Samanyolu'nu bulmak olanaksız gibiydi.

Bir sabah Maogan'ın bürosuna giren uçuş şefi:

— Galiba hiçbir zaman başaramayacağım, kumandan... dedi. Güney yarıküresine ikinci bir gözlemevi kurmamız gerekiyor.

Maogan bir süre düşündükten sonra:

— Size rahatça izin verebilirim... dedi. Uçar modülü alırsınız, birkaç tane de adam katarım yanınıza... Ama böyle bir girişimin başarı kazanacağına inanmıyorum. Üstelik de işin hakikaten tehlikeli yanları olabilir. Siz gelin beni dinleyin gene, Rolling: Onarım işi sona ermek üzere; uzaya açıldığımız zaman gözlemlere girişmek çok daha rahat ve tehlikesiz olacak.

Konuşurken, elindeki garip nesneyle oynayıp duruyordu kumandan.

Alabildiğine uzun bir çeşit fosildi bu nesne, iç yüzünde binlerce sekizgen çizgi vardı.

— Bakın, Rolling... dedi. Bu gezegenin ölü olduğunu kabul edemiyorum bir türlü.

Masanın üzerine atmıştı fosili.

— Yüzlerce hayat izine rastladık burada; son derece evrilmiş varlıkların fosillerini de bulduk. Bu derece gelişmiş bir hayata sahne olduktan sonra, bu gezegenin, bugünkü şekle girecek kadar kısırlaşmış olduğuna inanmak güç. Düşünün ki bizim gelişimizden önce en ufak hayat gösterisi yoktu burada. Ne bir bakteriye rastladık, ne bir virüse... Oysa gezegen umulmayacak kadar kısa bir zamanda canlanıverdi, bakın...

Lumbuzdan, kumsalı gösteriyordu Rolling'e. Deniz, rüzgârın yer yer dalgalandırdığı beyazımsı bir jelâtinle kaplıydı. Ve bu beyazlık, handiyse ufka kadar uzanmaktaydı.

— Bakın şuna...

— Bunda şaşılacak bir yan yok... dedi Rolling sıkıntılı bir sesle. Birliğimizde getirdiğimiz bütün bakteri, maya ve virüsler, bâkir bir alan buldular burada. Yaşayabilmek için yarışmak zorunda kalmadı hiçbiri. Ve yeryüzünde söz konusu olmayacak bir hızla ürediler tabii. Bu jelâtinin başka bir kökeni olamaz. Ve Haden, on yıl sonra, ekvatordan kutuplara kadar küflerle kaplanmış olacak.

Kırmızı plorlar yerleşecek bütün her yere. Bunu da, önceden görmemiz olanaksız bambaşka hayat şekilleri izleyecek.

— Bu jelâtinin bir avantajı da var: Yenebiliyor ve balık yerine geçiyor şimdilik. Tehlikeli hiçbir bitki çıkmadı; önemli olan da bu değil mi?

Bir an sustuktan sonra alaycı bir sesle ekledi:

— Çünkü buraya geldiğimizde sapasağlamdık hepimiz!

Birden ciddileşti sonra:

— Şaka ettiğime bakmayın, Rolling... dedi. Bu gezegen etkiledi beni aslında. Ayak bastığımız zaman, baştan aşağıya camlaşmış bir haldeydi. Okyanusların suyunu kaynatmışlar gibiydi hatta. Ve bu türlü yanıp kavrulmadan önce de, alabildiğine gelişmiş bir hayata sahne olmuştu şüphesiz...

Fosili alıp çevirdi ellerinin arasında.

— Kurduğumuz ilk teorinin yanlış olduğu kanısındayım bugün: Binlerce yıl önceki bir atom savaşı, böyle bir çöl yaratmış olamaz... Bir yerde mutlaka bir şeyler kalmış olması gerek... Ve bizi aydınlatan bu güneş de hiçbir zaman patlama haline girmemiş. Kontrolünü bizzat siz yaptınız, öyle değil mi?

Gözlerini, yardımcısının gözlerine dikmişti:

— Belki saçmaladığımı sanacaksınız, Rolling. Ama bazen, bu çölün yapay bir şekilde yaratılmış olduğunu ve onu böylece ekilir hale getirmekle başımıza belki de iş açacağımızı düşünüyorum.

Bir an sustuktan sonra:

— Gitmenize müsaade etmemek için yeterli sebeplerim var, görüyorsunuz ya... dedi. Burada daima gereklisin. Dökümhane çalışmaları bitmiş bulunuyor; yakında atom reaktörünü yeniden monte etmek gerekecek ve birtakım çalışmaları ancak siz yönetebilirsiniz. Sözün kısası dostum, buradan bir an önce gitmek istiyorum.

Küçümseyen bir gülümseyiş belirmişti Rolling'in dudaklarında. Soğuk bir sesle:

— Falcılara da inanın bari olsun bitsin... dedi.

— Falcılara inanmam, Rolling. Ama... ama diyelim ki sizden daha tecrübeliyim. İsterseniz buna, sezgi diyelim.

Rolling, rakamlarla yüklü kartı belge çantasına yerleştirirken gülmüştü. Maogan ayağa kalkarak devam etti:

— Üstelik adamlarımız da gittikçe sinirlenmekte. Jelâtin ve kırmızı plor yemekten usandılar. Ve uzun süredir yaramazlık yapmadılar, unutmayın. Bir an önce izospasları içinde uyur görmek istiyorum onları. Ancak onlar zararsız hale girdikten sonra Samanyolu'nu gönül rahatlığıyla arayabiliriz.

JORD MAOGAN, ilk madeni plâkı, bu görüşmeden dört gün sonra buldu. Bir süredir kamptaki hava iyice gerginleşmişti. Birçok defa kavga bastırmak zorunda kalmıştı muhafızlar. Mahkûmlar boş saatlerini poker oynamakla geçiriyorlardı. Oyunda para yerine sürülen de, günlük erzaktı. Tayın gittikçe daha sıkılaştığından, uzay macerasına katlanmak üzere eğitim görmemiş olan mahkûmlar bu yola başvuruyorlardı.

Alkol kaçakçılığı da alıp yürümüştü üstelik. Bazı mahkûmların, kırmızı plor özsuyunu damıtmak yoluyla bir çeşit hurma rakısı elde ettiklerinden emindi kumandan. Bu işin başında Slim Orwel vardı tabii. Mavi muhafızlar, maden ocağında dört kere sarhoş mahkûm yakalamışlardı. Ama suçüstü olanak dışıydı. Mahkûmlar bütün çağlarda dahiyane bir gizlilik içinde yürütmüşlerdir bu türlü işleri...

Her yer didik didik arandığı halde imbik bulunmamıştı nitekim; ve mavi muhafızlardan biri de işte bu arama sırasında, bir B modülü (B modülü : altı balon-tekerlekli, alçak basınçlı uçuş aracı) ile yeri tararken görmüştü madeni levhayı ve hemen Maogan'a haber vermişti.

Güllelerinkini andıran düz parlak madenden yapılmıştı bu levha; yaklaşık otuz metre çapındaydı. Bir arazi çöküntüsünün içine yerleştirilmişti, ince bir toz tabakası vardı üzerinde; bugüne kadar farkına varılmamasını sağlayan da buydu. Rastlantı sonucu, araç levhanın üzerine konmuş ve konar konmaz da buz üzerindeymiş gibi kaymıştı. Ve şaşıran muhafız, böylece keşfetmişti levhayı.

Madeni mikroskopta inceleyen Rolling, doğrularak :

— Güllelerinki gibi muntazam, milyarlarca faset gözle kaplı bu levha... dedi.

Levhayı çeviren kayalar, başka yerlerdekinden çok daha camlaşmış durumdaydı. Hatta kimi yerlerde, erimiş kaya tabakasının kalınlığı üç dört milimetreyi buluyor ve bütün çevre güneş ışığında ayna gibi parıldıyordu. Kayalarda yansıyan gökyüzü, donuk mavi bir okyanus gibiydi. Yer yer dağ yüksekliğinde dalgaların kabardığı çılgın bir okyanus...

Dikkatle incelediklerinde, bu levhanın hiçbir yeratlı dünyasına kapı olamayacağını anlamışlardı. Yerinden kımıldatılmaz, bozulmaz ve değiştirilmez bir şekilde çakılıydı oraya. Ne zamandan beri? Buna cevap verme olanağı yoktu. Belki yüzbinlerce yıl önce... Ama bütün olasılıkların eksiksiz bir şekilde hesaplanmış olduğu meydandaydı. Yağmur sularının levha üzerinde kalmaması için, hafif bir meyil öngörülmüştü; ve boşaltma devresi boyunca, erozyon izleri farkediliyordu. Ama camlaşmış kayada öyle bir dirneme gücü vardı ki, bu aşınmayı sağlayabilmek için herhalde yüzyıllar gerekmiş olmalıydı.

Levhayı incelemeyi bitirir bitirmez Maogan'la Rolling üse dönüp hiç vakit yitirmeksizin uçar modüle atlamışlardı.

Maogan, tereddütsüz, güney-doğuya doğru yol aldı. Böylece, ilk yapay uydu kuşağının yönünü izleyen modül yerden 100 metre yükseklikte ve düşük hızla uçmaktaydı şimdi. Manzara her yerde aynıydı. Çırılçıplak, billûrlaşmış kaya pırıl pırıl parlıyor ve gökyüzünü yansıtıyordu daima. Yer yer killi yığınlar, pilotu adeta kör eden kızıl bir ışıkla parlamaktaydı. Ama çok geçmeden, her yer mavileşiyordu gene.

İlk levhadan itibaren üç saatlik bir uçuştan sonra ikinci, sonra da üçüncü levhaları buldular. Tıpkı gülleler gibi muntazam aralıklarla sıralanmışlardı... Devam etmeyi gereksiz bulan Maogan, geri döndü. Yakın dağların arasında batmakta olan güneş, doruklardaki kar yığınlarını pembe bir ışığa boğmuştu. Dünya'daki Fas iklimini andı-

ran bu bölge kış mevsimini yaşıyordu şimdi. Ama bu sakin keşif uçuşundan pek memnun olmuşa benzemiyordu Maogan. Yüzü asık, alnı kırışık doluydu. Rolling bozdu sessizliği:

— Sizden özür dilemek istiyorum, kumandan.

— Nasıl, nasıl? diye homurdandı iyice düşünceli olan Maogan.

— Evet özür dilemek istiyorum... diye devam etti Rolling. Geçen günkü sezgi meselesinde haklıymışsınız.

Maogan uykudan uyanmış gibi baktı ikincisine:

— Nedir bu gördüğümüz levhalar, biliyor musunuz, Rolling?

— Anladığımı sanıyorum, kumandan. Ve hoşuma gitmiyor...

— Hele benim hiç mi hiç hoşuma gitmiyor... dedi Maogan.

Parmağıyla modülün yüksekliğini arttırıp hızı Mach 2'ye çıkardı.

— Bu gezegeni derhal terketmek gerekiyor, Rolling.

Bir el hareketiyle, denizin üzerinde göz alabildiğine uzanan beyaz jöleyi gösterdi:

— Eğer düşündüğümüz doğruysa, hasarın büyüklüğünü anlıyorsunuz değil mi?

— Tamamıyla, kumandan; korkunç bir hasar vermiş oluyoruz bu adamlara. Ve eğer bunların kudreti düşündüğüm gibiyse, bizi yoketmeye karar verdikleri takdirde hiçbir şey yapamayız.

Üse yaklaşıyordu modül ve kumandan hızı bir hayli kesmişti.

Akşam karanlığında, parıldayan ateşler görmüştü aşağıda:

— Rüya mı görüyorum, Rolling, yoksa aşağıda fosillerden ateş mi yakmışlar?

Lumbuza uzanan Rolling:

— Galiba ateş yakmışlar... dedi.

Silah dolabını açan Maogan, iki L.G. pülsörü çıkartıp birini Rolling'e uzattı:

— Bunu kullanmasını biliyorsunuz herhalde?

Uçuş şefi şaşkınlaşmıştı:

— Neden? Gerekecek mi dersiniz?

— Hiç bilmem... dedi Maogan. Ama bu ateşler korkunç bir disiplinsizlik gösterisi.

Rolling bir telkinde bulundu:

— İnmeden önce radyoyla muhafız karakolunu arayıp aşağıda ne olup bittiğini sorabiliriz.

Sinirli bir sesle cevap verdi Maogan:

— Bunun yasak olduğunu gayet iyi biliyorsunuz, Rolling. Yasak kararını alan da benim... Radyoyla haberleşmek, levhaları yerleştirenler tarafından kendimizi keşfettirmenin en kısa yoludur. Tabii bu levhaları yerleştiren yaratıklar hâlâ yaşamaktaysa...

İyice alçalarak aşağıyı gözledi bir süre: Adamlar, bir yarım daire halinde oturmuş, alevleri seyretmekteydiler.

— Pek ciddi bir şey olacağını sanmıyorum... dedi Rolling. Eğleniyorlar işte. Burada hayatın pek değişik ve tatlı olduğunu söyleyemeyiz herhalde!

Maogan hâlâ gergindi. Her zamanki alana inmek yerine, *Alkinos*'u dolanıp geminin arka tarafına kondu.

Ortalık ıssız olmasına rağmen, yere atlarken pülsörünü çekmişti kumandan.

— Siz de benim gibi yapın, Rolling... dedi.

Karanlıkta birkaç adım atmışlardı ki, bir muhafızın silueti çıktı karşılarına. Soğuk bir sesle sordu Maogan:

— Ne var, ne oluyor burada?

Muhafız monoton bir sesle cevap verdi:

— Hiç! Eğleniyor çocuklar...

Sonra yaklaştı adam ve bir pülsörün ateşi yardı karanlığı. Maogan devrilirken Rolling ikiye bükülüyordu.

* * *

Maogan kendine geldiğinde, üsün tam ortasına, ateşin yanmakta olduğu yere getirildiğini gördü. Kelepçe takılmıştı bileklerine ve oraya dikilmiş bulunan madeni bir direğe bir zincirle bağlanmıştı. Muhafız kılığına girip onlara saldıran, Slim Orwel'di tabii. Mahkûmların çoğu zilzurna sarhoştu. Duman, alkol ve garip bir kızarmış et kokusu doluydu hava.

Kızarmış et! Jord Maogan, ilk olarak, duyularından şüpheye düştü.

Ama evet! Görüyordu şimdi... Şişler dönüyordu ateşin üzerinde. Kocaman kanlı et parçaları yavaş yavaş kızarmakta, suları da hemen ayaküstü uydurulmuş kaplara damlamaktaydı. Arada bir mahkûmlardan biri kalkıp, bu akıl almaz etten iyi bir porsiyon kesiyordu kendine.

Slim Orwel yaklaştı. Ötekilere göre daha az sarhoştu ve elindeki hançerin ucunda bir et parçası vardı. Eti Maogan'ın burnuna sokarcasına uzatarak:

— Koklayın bakalım, kumandan... dedi. Sizin o bulamacınızdan çok daha farklı bu!

Kılını bile kımıldatmadı Maogan, tiksinen bir edayla:

— Siz aklınızı kaçırmışsınız, Orwel... diye homurdandı. Ama pahalı ödeyeceksiniz bunu.

Tam bir sarhoş kahkahası savurdu mahkûm:

— Ödemek mi, kumandan! Bilin ki artık benim emrimdesiniz...

Hançerini kaldırdı, bir lokma et ısırıp attı ağzına. Etin suyu dudaklarının köşesinden sızmaya başlamıştı.

— Görüyorsunuz ki muhafızlarımız kuzuya döndü, kumandan!

Bıyık altından gülüyordu. O sırada yanına gelmiş olan Jef söze karıştı:

— Ne güzel avladık değil mi, Slim, o avanakları!..

Orwel, koluyla itti arkadaşını:

— Fikrini sormadım... dedi.

Altı mahkûm sarmıştı Maogan'ın etrafını şimdi.

— Hepiniz delirmişsiniz!.. diye haykırdı kumandan. Nerden buldunuz bu eti? Niye haber vermediniz bana?

Gene bıyık altından gülmüştü Orwel:

— Haber vermiş olsak, kabul etmez; başımıza belâ kesilirdiniz, kumandan.

Ötekilere dönüp sordu:

— Yalan mı, çocuklar?

— Çok doğru!

Kasıklarını tutarak gülmeye başlamışlardı.

— İyice gülün... dedi Maogan. Çok geçmeden gülemez olacaksınız çünkü. Tam bir kurnazlık ettiniz, öyle mi? Ne umuyorsunuz şimdi peki? Kim kurtaracak sizi bu çölden? Düşündünüz mü hiç?

Zaç yağını andıran bir sıvıyla dolu kâseleri durmadan diken mahkûmlar yeniden kahkaha attı. Meydan okuyan bir ışıltı belirmişti Slim'in gözlerinde:

— Uzay gemilerini kullanmasını bildiğimi ne çabuk unuttunuz kumandan? dedi. *Alkinos* onarılmış bulunuyor. Ve Rolling, atom reaktörünü bizim emrimiz altında yerine oturtacaktır.

Maogan'a doğru ilerleyip ekledi:

— Eğer Dünya'ya dönmek istiyorsanız, siz de bizimle işbirliği yapacaksınız, kumandan.

Bağlarını unutan Maogan, adamın üzerine atılmayı denemişti. Bileklerinde müthiş bir acıyla yüzünü buruşturarak:

— Yanılıyorsunuz, Slim... dedi. Ben Dünya'ya döndüğüm takdirde sizler korsanlıktan mahkûm olacak ve ömrünüzü Vilmur'da geçireceksiniz!

Sadece Vilmur sözü, bütün mahkûmlara ürperti vermeye yetmişti. Uzun süreden beri, ölüm cezası kalkmıştı yeryüzünden. Psikomedikal tedaviyle iyileşmeyen mahkûmlar ilkin uzay madencisi yapılıyor; ikinci suçta ise, Vilmur'a gönderiliyorlardı.

Vilmur! Bu da bütün ötekiler gibi bir gezegendi ve hiç

de kötü bir yer değildi aslında. Yalnız ne var ki, orada mahkûmlar, hiçbir gözetim altında olmadan, sadece kendi yasaları altında yaşamaktaydılar. Bütün nüfusu mahkûmlardan ibaretti Vilmur'un; ve kaçmaya yarayacak bir uzay gemisi de yoktu.

Gezegenin çevresinde, uzay muhafızları sürekli nöbet tutmaktaydılar. Sözün kısası, Vilmur'da hiçbir mahkûma ihtiyarlamak nasip olmamıştı henüz! Ama Slim, umursamamış görünmekteydi bu tehdidi. Sarhoş bir sesle:

— Ben Vilmur'a adım atmadan siz çoktan ölmüş olursunuz... dedi.

Maogan yeniden öbür mahkûmlara döndü:

— İnanmayın ona... dedi. Delirmiş o! Sizi hiçbir zaman bizim galaksimize götüremeyecektir. O kadar uzakta ve bilinmedik bir yerdeyiz ki, ben bile güçlükle döndürebilirim sizi Dünya'ya...

— İşitiyor musunuz? diye bağırdı Slim. Gene tehdide başladı.

Mahkûmlar karınlarını tutarak gülmeye ve birbirlerinin sırtlarına vurmaya başlamışlardı. Gözleri kıpkırmızıydı alkolden ve artık en basit bir düşünceden aciz bir hayvan topluluğu halindeydiler. Jef bağırdı:

— Boşuna uğraşmayın, kumandan! Bize blöf yaptığınızı herkes biliyor...

— Hem de nasıl! dedi Slim. Sayın kumandan, palavra atarak bizleri kuzuya döndüreceğini sanmıştı.

Maogan'ın karşısına geçmişti gene. Kurnaz gözlerinde bir hıyanetlik ışığı yanıp söndü:

— Burada tek akıllı siz değilsiniz, Maogan... dedi. Biz de iş gördük, bakın; ve kusursuz bir şekilde onardık *Alkinos*'u...

Etinden bir lokma koparark tamamladı sözünü:

— Ama kendimiz için onardık.

— Haklısınız, Orwel! demişti bir mahkûm. Böyle gü-

zel bir gemi elimizde bulundukça, bizi Vilmur'a göndermek biraz zordur.

O anda Maogan, bütün mahkûmların kuşağında birer L.G. pülsörü olduğunu farketti. Bütün muhafızların ve tayfanın silahını almışlardı demek! Bu durumda, şansa hiç güvenmemek gerekiyordu artık... Ateş sönmek üzereydi şimdi. Gerilerden türküler yükseliyordu, dövüş gürültüleri ve küfürler karışıyordu türkü seslerine... Ama çok geçmeden, alışkanlığını uzun zamandır kaybettikleri alkolün bitkin hale getirdiği mahkûmlar, birer birer sızıp uyumaya koyulacaklardı.

Yedinci Bölüm

SABAHIN saat dördü. Bütün gece boyunca Maogan, bağlarından kurtulmak için çırpınmıştı; ama Orwel, gidip kendisi de bir köşede uyumadan önce, kumandanın ayaklarına da kelepçe geçirmiş bulunuyordu. Şimdi mahkûmlar, dört bir yanında, sarhoşluktan bitkin bir halde horuldamaktaydılar.

Ama Jord Maogan bir şeyin hareket ettiği duygusundaydı. Arkasından doğru geliyordu bu hareket. Gittikçe belirlenen ufak bir çıtırtıydı bu... Demeğe kalmadan, bileklerinde bir sıcaklık hissetti ve kelepçelerinin eridiğini gördü. Sonra da kumandanın ellerine bir nesne sıkıştırıldı: Bir L.G. pülsördü bu! Henüz dönüp bakamıyordu Maogan, ama bütün bu işleri yapan kimsenin şimdi sonsuz bir ihtiyatla ayaklarındaki kelepçeleri eritmeye giriştiğini de seziyordu.

Üflecin ucundan fışkıran ateş bir an parıldadı ve kumandanın ayaklarını tutan kelepçeler de eridi. Maogan, Stuff'ın iri siluetini o anda görmüştü.

Stuff, hiç konuşmadan, kendisini izlemesini işaret etti kumandana. Bu derece hantal görünüşlü bir vücudun bu kadar esneklikle hareket edebileceğini aklından geçirmezdi Maogan. Yerde sürünerek ilerliyordu Stuff ve iri gövdesini topraktan ayırt etmenin imkânı yoktu. Kesin bir sessizlik içinde, geminin imdat kapısına ulaştılar sürünerek. Kapının önünde kafaları paramparça olmuş yatan iki nöbetçi mahkûm vardı. Stuff, ayağa kalkabileceğini işaret etti kumandana.

Silah santralinin kapısı açıktı. Duvarları nazik âletler ve radar ekranlarıyla donanmış santralin ortasında da bir mahkûm cesedi görünmekteydi.

— Burada rahatız... diye fısıldadı Stuff. Sizi bulmaya gelmeden önce ortalığı temizlemiştim, kumandan.

Kocaman bir gülümseyişle göz kırparak açıkladı:

— Durumun sarpa sardığını sezmiş ve bir damla bile içmemiştim. Çok aradılar beni, ama uzağa kaçmış bulunuyordum çoktan! Hepsinin sarhoşluktan yıkılmasını bekledim.

Kan dolaşımını hızlandırmak için bileklerini ovalıyordu Maogan. Sonra, yivli pülsörleri çalıştıran mekanizmaya doğru yürüdü. Binlerce kilometre uzağa şok dalgaları gönderebilecek kudrette, müthiş bir saldırı sistemiydi bu; ve hayali aşan bir incelikle imal edilmişti. Maogan sonsuz bir dikkatle, milyonda bire ayarladı sistemi. Sonra jeneratörü rolanti olarak çalıştırdı. Lambaya çarpan bir kelebeğin gürültüsü çıktı, o kadar. Çok geçmeden dış çeperler açıldı. Dışarda mahkûmlar ayılmış bulunuyordu.

— Dikkat! diye haykırdı bir ses.

Gidiş gelişler arttı, derken bir koşuşma oldu, Slim Orwel'in sesi geldi uzaktan. Maogan kontağa dokundu gene ve içerisi sessizliğe gömüldü. Stuff koridora fırlamıştı bu arada. Bir şimşek parıltısını bir düşüş gürültüsü izledi.

— Bu domuzlardan biri, siz ışık duvarını yakmadan önce içeri süzülmüş ...dedi Stuff'ın kalın sesi.

Yeniden santrale giriyordu şimdi:

— Akıl vermek gibi olmasın ama kumandan, topunu gebertmeniz lazım bunların. Yaşamayı haketmiyorlar.

— Muhafızlar nerede? diye sordu Maogan.

Stuff bir ayağının üzerinde dansetti, sonra Maogan'ın karşısında bulunmaktan sıkıldı.

— Bu köpekler silah deposunu yağma etmiş, kumandan; darbeyi iyi hazırlamışlar. Siz gittikten sonra, muhafızların hiçbir şeyden haberi olmadan...

— Peki ama nereye tıktılar muhafızları?

Stuff genzini temizleyerek konuştu güçlükle:

— Muhafızlara karşı L.G. pülsörleri kullanmadılar,

kumandan; kırmızı şimşekli kalorifik Z4'leri çalıştırdılar.

Maogan bembeyaz olmuştu. Anlamıştı şimdi: Zavallı muhafızlar saniyenin onda birinde duman haline girmişlerdi demek; ve şu anda Hades atmosferinde uçuşmaktaydılar!.. Terden sırılsıklam olmuştu avuçları kumandanın, pülsörünün dipçiğini sıkıyordu sinirden.

— Peki ya tayfalar? diye sordu.

— Kaptör uzmanlarıyla radarcıyı ve astronomu bıraktılar, kumandan, ötekileri de muhafızlar gibi...

Susup öksürdü, sonra öfkeyle devam etti:

— Dedim ya, hepsini gebertmek lazım namussuzların...

— Sinirlenme, Stuff; vaktimiz var daha. Sistem çalıştıkça mahkûmlar aşağıda kalacak ve sistem sürekli çalışıyor. Önce sağ kalanları bulmamız gerek. Neredeler?

— Kesinlikle bilmiyorum, arayacak vaktim olmadı çünkü. Ama öyle sanıyorum ki, 6 numaralı malzeme ambarındalar. Radar dairesinin hemen arkasında yani...

— Gidelim... dedi Maogan.

Mahkûmlar silah deposunda bir tek Z4 pülsörü bile bırakmamışlardı. Sağ kalan sekiz kişi için büyük bir problemdi bu: Çünkü gidip bu silahları kuvvet alanından toplamak olanakdışıydı; mahkûmları ise, sadece acı verici olan L.G. pülsörlerle kontrol ederek uyandırmak tehlikeli olacaktı. Sadece ölüm tehdidi, söz geçirirdi onlara.

— Yapılacak basit bir iş var... dedi Rolling. Telegide bir tırtıllı göndeririz; şu anki kuvvet tarlası sadece mahkûmları felce uğratacak güçte, motorlara dokunmaz. Tırtıllının kıskaçlarıyla yerdeki silahları toplamak çocuk oyuncağıdır.

— Rolling haklı... dedi kumandan. Yuri, hemen bütün projektörleri yakın.

Silahların toplanması Rolling'in belirttiği gibi olmuştu. Pülsörlerin kalorijenlerine karşı hassas bir detektör takmıştı Rolling tırtıllıya; ve tırtıllı, tıpkı evcil bir hay-

van gibi, mahkûmların hareketsiz vücutları arasında dolaşıyor, silahları bir bir topluyordu. Durumu ilgiyle izleyen Maogan, yardımcısına döndü:

— Bir fikrim var, azizim... dedi. Daha büyük bir tırtıllıyı seferber ederek mahkûmları da incitmeden toplayamaz mıyız?

— Rahatça olur... dedi Rolling.

— Bu durumda hiç mesele kalmıyor. Mahkûmları doğrudan doğruya izospaslarının içine kapatır, uyuturuz. Dünyaya dönünce uyanırlar artık.

Bir an düşündükten sonra sordu:

— Yanılmıyorsam, bundan böyle büyük çapta elemeğine ihtiyacımız olmayacak, değil mi?

— Hayır, kumandan; sadece atom reaktörünü monte etmemiz gerekiyor ki bunu da elbirliğiyle pekâlâ yapabiliriz. Geriye sadece dış kabuğun ayar âletlerini yerleştirmek kalıyor. Bunu da Guevenec ve Yuri'nin yardımıyla onbeş günde tamamlarım.

Maogan birden Stuff'a dönmüştü:

— O yedikleri eti nereden buldular biliyor musunuz?

— Öğrenemedim, kumandan; bana güvenmiyorlardı çünkü. Ama öyle sanıyorum ki çok önceden bulmuşlardı o eti. Ancak muhafızları ortadan kaldırıp da sizi beklemeye koyuldukları zaman, «küçük bir şenlik» yapmaya karar verip ortaya çıkardılar. Slim söyledi bunu. Ufak modüle atlayıp et almaya gitti sonra. Hayvanı daha önceden vurmuş olsalar gerek ki, uzun süre kalmadı; hadi bilemediniz bir saat içinde dönmüş bulunuyordu buraya. Sizi bizzat karşılamak için acele ettiğini söyledi.

— Hangi yöne doğru gitti peki et almaya?

— Kuzeye, sizin deyiminizle «Ay Dağları» silsilesine doğru...

Sinirli bir hareketle yüzünü buruşturdu Maogan : «Ay Dağları», kırmızı mika-biyotitten oyulma bir yörede, birbirinin içine geçmiş sarp ve daracık vadilerden meydana

gelmeydi. Görünüşte tamamıyla çölümsü, korku veren bir labirenti andırmaktaydı.

— Bu durumda Slim Orwel'i uyandırıp konuşturmamız şart... dedi Maogan. Bu gezegende en azından onbeş gün daha kalmak zorundayız. Ve şu anki güvensizlik içinde kalamayız burada, Orwel'in ne bulmuş olduğunu mutlaka görüp öğrenmemiz gerekiyor.

* * *

Orwel konuşmuştu, ama isteyerek değil tabii: Acı verici dalgaların ralanti uygulaması, en inatçıları bile kısa zamanda konuşturacak güçteydi.

Şimdi kırmızı vadilerin üzerinde modülü yönetmekteydi Slim; orta direğe sımsıkı bağlanmış bir haldeydi. İçerde ayrıca Maogan, Rolling ve Stuff da yer almıştı.

Ötekiler *Alkinos*'un çevresinde nöbetteydiler; ve bu sefer Maogan en ufak bir tehlike halinde radyoyu kullanma emri vermişti.

Sivri kayalıklarla çevrili dağlık bir buz yalağının üzerindeydiler. Yemyeşil bir su, ardarda şelâleler halinde, ufak sakin bir göle dökülmekteydi.

— Kubbe, gölün hemen arka tarafında yüz metre kadar yukarda bulunuyor... dedi Orwel.

Güçlükle konuşuyordu mahkûm, ter içinde kalmıştı. Maogan'ın manzarayı gördüğü vakit kapılacağı öfkeyi düşünerek dehşet duyuyor olmalıydı...

Yamacı hızla aşmıştı modül. Ve «kubbe» hemen orada sonuna kadar camlaştırılmış küçük bir yaylanın üzerindeydi. Orwel'in bu «kubbe»de açmış olduğu delik, ancak yarı yarıya kapanmış bulunuyordu henüz... Demek ki mahkûm, bu «canlı kubbe»den söz ederken yalan söylemişti.

Modülden inip yürümeye başladılar.

Otuz metre çapındaydı bu boz renkli kubbe ve canlı

bir deriden meydana gelmiş gözükmekteydi. Alabildiğine kaba bir gergedan derisi... Nitekim, deriyi meydana getiren hücreleri büyüteçle bakınca görmek mümkündü.

Maogan Orwel'e dönüp kabuk bağlamak üzere olan geniş yarayı göstererek:

— Benimle dalga geçiyorsunuz siz, Orwel... dedi. Bu deriyi yemek söz konusu olamaz.

Başını eğdi Orwel, sonra kaldırdı; bir meydan okuma ışıltısı geçti gözlerinden:

— Deneyebilirsiniz, kumandan... dedi. Denemesi bedava!

Yumruğunu güç zaptetti Maogan: Orwel için değmezdi. İnsan ırkının yüz karası olan bu tipler gittikçe azalmaktaydı aslında, sinirlenmek boşunaydı. Asıl gerekli olan bilgiyi vermişti Orwel, ve o andan itibaren de tek kuruş değeri yoktu artık.

Mahkûmu kaçamaz hale getirip, kubbenin kenarını incelemekte olan Rolling'in yanına gitti Maogan.

Camlaşmış kayaların arasına dev bir mantar gibi girmişti bu kubbe; ve yerine de milimetresi milimetresine oturmuştu.

Yara, tam ortadaydı. Yaranın dibinde de, yeni hücreler, nerdeyse gözle görülecek gibi kaynaşmaktaydı.

— Haklısınız, kumandan... dedi Rolling. Canlı bir deri bu, ama yenecek tarafı yok.

Maogan şaşırmıştı:

— Eti belki de alt taraftadır, dedi. Açın Rolling, bilmemiz şart.

Deri son derece sertti; ancak bir deliciyle açabildiler. Ve delici âlet birden Rolling'in elinden kurtulup boşluğa uçtu. Dengesini kaybeder gibi oldu Rolling, güçlükle düzelip korudu kendini aşağı yuvarlanmaktan. Bir sessizlik oldu, sonra da delicinin çok derinlerde bir yerlere çarpan sesi geldi. Yardımcısını son anda kolundan yakalamış olan

Maogan, doğrulmasına yardım etti. Rolling sapsarı olmuştu. Kekeledi :

— Aşağıda bir uçurum var kumandan!

Slim Orwel'in kalın kahkahası bölmüştü sessizliği. Stuff elini pülsöre atmıştı.

— Silah kullanma, Stuff... dedi Maogan. Elinle hallet.

İki korkunç şamar şakladı ardarda; uçuruma eğilmiş olan Maogan, burun deliklerinden kan sızan Orwel'e döndü :

— İndiniz mi aşağıya?

— Denemesi bedava demiştim, kumandan. İner bakarsınız.

Stuff bir yumruk indirdi bu sefer mahkûmun suratına:

— Cevap verecek misin ha, cevap verecek misin!..

Burnunu çekti Slim, ama cevap veremedi. Stuff ardarda üç yumruk daha patlattı.

— Ya şimdi?

— Yeter... dedi Slim soluk soluğa Maogan'a bakarak. İnmek için gerekli olan malzeme solda, kayanın altında saklı. İmbikle öbür âletleri de kuyunun dibinde bulacaksınız.

Başını eğip dudaklarının köşesinden sızan kanı omuzuna sildikten sonra ekledi:

— İyi eğlenceler, kumandan.

İnce speleo merdivenine asılı olan Maogan, uçuruma inmeye koyulmuştu; alın lambalarının zayıf ışığında hiç bir şey göremiyordu henüz. Ama en ufak bir şüphesi yoktu: Yapay bir kuyuydu bu; ve bu sebepten, kubbenin esrarı gittikçe büyüyordu gözünde... Başlangıçta Maogan, kubbenin, bitkisel bir hayat şeklinin ürünü olan etten bir mantar olduğunu sanmıştı; ama şimdi bu varsayımı bırakmak gerekiyordu. Çünkü bu canlı deri kalkan, madeni duvarlı bir kuyunun kapağıydı aslında.

— Dibe ulaştım... diye bağırdı Rolling.

Sesi, sonsuz yankılarla uzuyordu.

— İmbiği de buldum... dedi yeniden. Ama büyük bir projektör gerekli bize.

Maogan, boynundaki verici mikroya eğildi:

— Projektörü aşağı yollayın.

İşlerini iyi tutmuştu mahkûmlar doğrusu; çok ilkel ve rastgele malzemeyle yapılmış olduğu halde, kurdukları iniş-çıkış sistemi mükemmel çalışıyordu. Birkaç dakika içinde, yukarda kalmış olan Stuff, portatif projektörler yollamıştı aşağıya. Projektörlerin ışığı geceyi delip aydınlattığında, Maogan'la Rolling bir süre şaşkın kaldılar.

İçinde bulundukları yer, katedral büyüklüğünde ve tam bir yarımküre şeklindeydi. Ortada imbikle alkol fıçıları duruyordu. Dipte ise, üzerlerindeki mekanizma kollarından anlaşıldığına göre elle de açılabilen muazzam zırhlı kapılar vardı.

Sahipleri uzun süredir uğramamış olsa gerekti buraya. İmbiğin haftalardan beri işlediği belliydi. Mahkûmlar hiç kimse tarafından rahatsız edilmemişlerdi anlaşılan.

Sadece imbik yoktu, ayrıca kebap takımları da vardı. Maogan kapılara doğru ilerledi perişan bir halde: İnsanların ,böyle bir yeri keşfedince sadece yağmaya yönelecek kadar ilkel kalmış olabileceğini aklı almıyordu bir türlü. Piramit soyguncularıyla mezar hırsızlarından farkı neydi bunların? Bütün geçmiş kuşakların, egoizm ve açlık sonucu birikmiş mutsuzluğu gizliydi bu kalın kafalarda... Kapılardan birini açıp girmeden önce, verici mikrosuna davrandı Maogan:

— Stuff!

— Evet, kumandan?

— Slim'e sor bakalım: Kapıların ardında ne varmış ve nasıl davranmak gerekli?

Cevap bir süre gecikti. Basit bir amaçla sormuştu Maogan bunu: Dev kapıların ardında ne bulacağını henüz bilmiyordu ama, Orwel gibi zavallı bir tipin gördüğü şeyi

nasıl yorumladığını merak etmişti, o kadar. Stuff'ın sesi yükseldi mikrodan:

— İçerdeki şeyin zeki ama kendini savunmaktan aciz bir hayvan olduğunu söylüyor, kumandan. Hareketsiz bir hayvanmış, rahatça girebilirsiniz. Zaten bu durumdan ötürü buraya yerleştiğini, yoksa imbik için kendine başka bir yer arayacağını söylüyor... Başka bir emriniz, kumandan?

— Şimdilik bu kadar, Stuff...

Kapılara yaklaşırken, hareketsiz bir hayvanın, istediği kadar zeki olsun, bu kapıları nasıl yapabileceğini düşünüyordu Maogan. Yahut da, bu kapılar çok eskiden yapılmış ve söz konusu hayvan buraya sonradan gelip yerleşmişti.

Yaklaştıkça, kapıların dev boyutları karşısında daha da büyük bir şaşkınlığa düşüyordu. Oysa Rolling'in basit bir el itişiyle harekete geçmişti bile kapılar. Ancak bir sanayi dehası, bu kapıları bu derece kesinlikle ayarlamış olabilirdi: Her kanadın tonlarca ağır olduğu belliydi çünkü.

Bir mahzen kapısının önünde ufak bir fare gibi kalıyordu Rolling. Ve bir çığlık attı kapıyı açar açmaz

— Müthiş bir şey bu, kumandan!

Maogan ilerledi. Yüz metre karelik, yarım ay şeklinde bir salon uzanıyordu kapıların ardında. Giriş yoluyla aynı madenden yapılmış olan salona aşağı yukarı iki metre yüksekliğinde tüneller halinde devam etmekteydi. Küçük madeni etajerlerle doluydu salon; stajerlerin üzerinde, içlerinde koyu sarı bir sıvı dolaşan saydam tüplerle birbirine bağlı saydam kaplar görülüyordu. Ve her kabın altında kıpkırmızı, canlı birer et külçesi.

Bu kapların bir kısmı mahkûmlar tarafından açılmıştı; çalınmış et külçelerinin yerinde yeni külçelerin oluşmaya başladığı görülmekteydi.

Dipteki koridorlarda da aynı saydam kaplar, tüpler, esnek teller bütünü uzayıp gidiyordu.

Bu başdöndürücü labirentin içinde kaybolmamak için

ihtiyatla ilerleyen Maogan, her koridorun yarım ay şeklinde bir yeni salona açıldığını ve her yeni salonun da dikey birer kuyuyla yukarıya, siyah liflerle dolu elli yeni koridorla da başka salonlara bağlı olduğunu gördü. Eşit bir sıcaklık hâkimdi her yere; ortalık sessiz ve karanlıktı; tuhaf bir gurultu işitiliyordu, o kadar. Yer yer bazı koridorlardaki kaplarda uzun ya da piramit şeklinde et külçeleri vardı; ama kapların atlına yerleştiriliş düzenleri daima aynıydı.

Bir saatten beri tek kelime konuşmamışlardı Maogan'la Rolling. Ve ilk indikleri salona, gene hiç konuşmadan döndüler. Bu acayip maddeyi tahlile girişmek amacıyla Rolling, birkaç parça daha et kopardı; kötülük bir kere yapılmıştı artık, ha bir fazla ha bir eksik farketmiyordu.

Büyük kapılardan tam dışarı çıkmak üzereydiler ki, Maogan'ın verici mikrosunda imdat ıslığı çınladı. Stuff konuşuyordu:

— Kumandan, herşeyi olduğu gibi bırakıp derhal yukarı çıkın! Felaket gene başlıyor...

Maogan, Rolling'e baktı bir an.

— Nedir başlayan Stuff? Mahkûmlar mı? Kaçmışlar mı gene?

— Hayır, kumandan. Mahkûmlar değil, güneş! Tıpkı Alonit'teki gibi... Mahkûmların kuyuya inmek için kullandığı sisteme atlayın, ben sizi hemen çekerim.

— O araç bizi taşımaz Stuff...

— Bana güvenin kumandan, yeterince güçlüyüm, çabuk davranmak gerekiyor inanın ki!

Stuff'ın sesinde çılgınca bir korku vardı. Maogan'la Rolling, ufak araca yerleştiler ve araç derhal yukarı doğru çekilmeye başladı.

— Stuff saçmalıyor... dedi Rolling. *Nova*'ları her Allahın günü böyle yakından görmek herkese nasip olmaz. Hayal görüyor herhalde.

— Ya da bir başka durum var... dedi Maogan sıkıntılı bir sesle.

— Neyi kastettiğinizi anlıyorum, kumandan; ama aklımdan bile geçirmek istemiyorum. Korkunç bir şey olurdu doğrusu!

* * *

Korkunç bir kırmızı ışıkla parıldayan Güney yönünü gösteriyordu onlara Stuff:

— Ortalık sıcaktan yanıyor, kumandan!

— Hemen modüle atlayalım... dedi Maogan.

Ve bir saniye kaybetmeksizin modülü dikey olarak havalandırmıştı. Dorukları aşar aşmaz *Alkinos*'u gördüler. Geminin yakınındaki deniz kaynıyor gibiydi; dev sorguç lar biçiminde beyaz buharlar fışkırıyordu. Bunlara, kavrulan jelâtinin siyahımsı dumanı karışmaktaydı.

Bu alevden perde çok geçmeden kıyıya ulaştı. *Alkinos*' un silueti biçim değiştirir gibi oldu bir an, sonra eridi ve cıvadan bir örtü gibi toprağa yayıldı kaldı. Geminin çevresinde toprak erime halindeydi.

Aynı anda kırmızı bir ışık demeti saldırdı modüle doğru. Hemen aşağı doğru bir dalışa geçti Maogan ve dağın doruğu önledi bu darbeyi. Ama modül, kuşatılmış gibiydi şimdi; çevrede herşey kırmızıya dönmekteydi. Maogan bu sefer kuyunun ağzına doğru daldı. Kalorifik ışın, «kubbe»nin yakın çevresine dokunmuyordu. Hemen modülden atladılar, ama o anda toprak yarılmaya koyulmuştu etraflarında.

— Bizi arayan dev bir lazer bu... diye haykırdı Rolling.

Haklıydı. Öldürücü bir bıçaktı sanki ışık, toprağı alabora ederek onları arıyordu. Ve bir an ateş, yalar gibi oldu üçünü; üstbaşları taş kıymıklarıyla doldu. Bu arada,

görünmeyen bıçağın yardığı toprak dev bir siper halinde açılmış bulunuyordu.

— Kuyuya dalalım... dedi Maogan. Geçici bir süre için de olsa barınakta sayılırız orada; hatta belki saldırganla pazarlığa bile girişebiliriz.

Tam kuyuya inmek üzerelerken Maogan haykırdı:

— Orwel'i de bulmalıyız...

— Çıldırdınız mı kumandan siz! diye kükremişti Stuff.

Ama Maogan dinlemedi. O zaman, ne yaptığını pek iyi bilmeksizin Stuff da kumandanın ardından fırladı.

* * *

Lazerin soluğu kuyunun dibine ulaşamıyordu; ama birden yönü değişti ışının, bir tokat sesi çıktı ve «kubbe» yarıldı. Korunmak için dev kapıların ardına koştular. Ilık koridorlar alabildiğine sakindi ve güven vericiydi.

Soluk soluğa olan Rolling, kapıyı kapamaya koyulmuştu. Boşuna bir davranıştı bu; çünkü ışın, kıvrılıp da onlara ulaşamazdı. Ama sinirleri perişan halde olan ikinci kaptan, duvarları kaplayan madenin basit bir kumaş gibi yırtılıp kavrulmasına katlanamıyordu.

Mogan, alabildiğine soğukkanlıydı; görünmeyen saldırganla temasa geçebilmek umuduyla, vericisini çalıştırıyordu durmadan.

Stuff bir çığlık attı: Kapılar kendiliklerinden kapanmışlardı. Bir kilit şaklaması işitildi önce, sonra da koridorların ucunda madeni perdeler indi.

Kapanışın çıkardığı boğuk gürültü, bir süre yankılandı, sonra sessizlik oldu. Jord Maogan'ın lambasından fışkıran ışık demeti yardı karanlığı. Faydasız ve umutsuzca bir davranıştı bu... Gezegenin diplerinden doğru boğuk bir uğultu yükseliyordu şimdi; yüzlerce koridorun nabzı, aynı uyum içinde atmaya devam ediyordu.

Kendilerini sindirmeye hazırlanan dev bir hayvanın da-

marları içine hapsedilmiş duygusuna kapılmışlardı... Rolling'in sesi yırttı sessizliği:

— Isı, düzenli bir şekilde yükseliyor, kumandan!

— Yükselme hızı?

— Dakikada dört derece. On dakikaya kadar buradan çıkmazsak kebap haline geldik demektir.

Dakikalar ilerliyordu. Doğrusu kusursuz bir tuzaktı bu. Hiçbir çıkış yolu olmayan bir tuzak... Ve on dakika sonra, dirençlerinin ucuna gelip dayanmış olan Dünyalılar, yakıcı havayla boğulur gibiydiler.

— II —

ANTEFAES İMPARATORLUĞU

Sekizinci Bölüm

NOOSİKA, tunçtan yirmi delikanlı heykelinin yirmi sütun halinde desteklediği altın tavanlı salondaydı. Güzelliğinin eksilmediğini, olduğu gibi kaldığını görüyordu aynada Güzeller Güzeli.

En güzel olarak kalmak, Noosika için sadece gerek değil, vazgeçilmez bir şarttı. «Yedi Kapılı Saray»da bu konudaki en küçük bir kusur bile insafsızca karşılık görüyordu. Ama binlerce yıldan beri Noosika başarıyla korumuştu üstünlüğünü.

Opal ışıltılı uzun saçlarını tarıyordu ağır ağır genç kadın; ebedi gençliği boyunca kimbilir kaç kere tekrarlamıştı bu jesti.

— Prine... diye seslendi.

Nedimenin de efendisi gibi, iri gözleri vardı. Her yeni düşüncede yeniden ürperen su renkli gözler... Danseder gibi yaklaştı uyumlu adımlarla:

— Mücevherlerinizi mi emrettiniz Hanımım?

İçini çekerek konuştu Noosika:

— Ayak bileğime takmak üzere altın bir halka istiyorum, bana bir esir olduğumu hatırlatsın diye... Sıkıntılıyım bugün...

— Esir mi dediniz Hanımım! Böyle bir şeyi nasıl aklınızdan geçirebilirsiniz ki? «Yüzbin gezegenli imparatorluk»un bütün kadınları size gıpta ediyor. Bin yıldan beri Hükümdarın gönlünde saltanat süren ve onun bütün zevklerini yöneten sizsiniz. Aslında imparatorluğun hakiki hükümdarı sizsiniz, Hanımım. Arkos, bunu gayet iyi biliyor.

— Arkos mu dedin? Ne yaptı gene Arkos?

Prine bir yandan da, kar gibi ince ve beyaz bir ketenle sarmıştı Noosika'nın bedenini; sonra da Hanımının beline

bir orfir kemer geçirdi; kemerin üzerinde, dayanılmaz güzellikte dört siyah vor taşı ışıldıyordu.

— Arkos, evrenin en uç gezegeni Tamor'da yaşadığı söylenen o ürkek hayvanlardan iki tane daha getirmiş Efendimize. Ve Efendimiz, kolaycacık ölüveren bu hayvanlara bayılıyor.

Nedime şimdi, geniş bir tarakla Noosika'nın opal rengi saçlarını tarıyordu.

— Arkos, Efendimizin sizi unutmasını nasıl istiyor bilseniz... diye devam etti. İksor oğlanlarından ve canlı Jasp sütunlarından sonra dün de, o siyah tenli ve kalın tüylü Stir kadınlarından altı tane getirdi...

Bir kahkaha atmıştı Noosika:

— Bir hiç için tasalanıyorsun, Prine... Bütün bu saydıkların basit eğlenceler hep..

Derin ve inanılmaz şekilde parlak gözlerini nedimesine dikmişti:

— Efendimiz, «beyin»i fethettiğinde sen henüz bir Bor kızıydın. Evrenin daha önceki halini bilmiyorsun. Yani hipnosların, oyunların, bolluğun olmadığı dönemi... İnsanların savaşmak zorunda bulunduğu, ihtiyarladığı, çocukların doğduğu ve her yıl imparatorluğa on yeni gezegenin katıldığı çağı...

Prine'ye doğru eğilip saçlarını okşadı:

— İşte bütün bunları görmüş olsaydın küçüğüm, Arkos'un usta bir hokkabazdan daha tehlikeli olamayacağını derhal anlardın.

Prine, şimdi Noosika'nın elleriyle uğraşmaktaydı. Öylesine ince ve zarif ellerdi ki bunlar, süs olmaktan başka bir işe yarayabileceklerine inanmak olanakdışıydı.

— Ben işte bütün bunları düşünüyorum Hanımım. «Yedi Kapılı Saray»ı terketmek zorunda kalsam ne yaparım ben? Dışarda hayat öylesine kasvetli ve monoton ki! Hiç kimse çalışmıyor, yapacak hiçbir şey yok çünkü. Herkes oyunlara koşuyor, o kadar.

Göğüs geçirerek sordu:

— Yani Hanımım, Efendimiz «beyin»i fethetmeden önce herşey bir başka mıydı demek istiyorsunuz? Oysa ben daima bunun tam tersini işittim: Anarşi ve düzensizlik hüküm sürüyormuş, Yedi Bilgeler yönetimi başaramıyormuş artık, çünkü herşey iyice karmaşık ve içinden çıkılmaz bir hale girmiş. Uzak gezegenler durmadan isyan ediyor, barbarlar yağma için uzayda kol geziyor, felaketler felaketleri izliyormuş hep. Ama beyin, bütün bunlara düzen vermiş; Efendimiz de bolluğu, oyunları ve barışı getirmiş.

Şarkı söyler gibi bir sesle konuşuyordu nedime.

— Bütün bunları söylüyorsun ama Prine, niçinini bilmeden sen de hüzünlüsün, bak.

— Yoo... diye itiraz etti Prine. Niçin hüzünlü olduğumu gayet iyi biliyorum ben. Sizin güzelliğiniz bir işe yarıyor, Efendimiz sizi seyretmekten hoşlanıyor çünkü. Oysa bana hiç kimse hiçbir zaman dönüp bakmıyor; şehre gittiğim zaman da, insanların hipnosları seyretmeyi tercih ettiğini görüyorum hep. Bir tek erkeğin olsun, bir kadına gözlerini çevirdiğini görmedim. Ve biliyorum ki bir erkek hiçbir zaman bir kadın için o milyonlarca gözenekli süs levhalardan birini seçip de göğsüne takmak sabrını göstermeyecektir. Ölmediğimize göre, çocuğa ihtiyacı yoktur çünkü. Beni anlıyorsunuz değil mi, Hanımım? Saraydan ayrılmak zorunda kalmaktansa ölümü tercih ederim.

Yeniden göğüs geçirdi:

— Öteki kadınların umurunda bile değil bu, onlar da hipnosları seyrediyorlar hep.

Noosika doğrulmuş ve dört çubuklu kafese doğru ilerlemişti. Tüyleri lâl renginde üç vaşak uyuyordu kafeste. Noosika kafesi açtı; küçük hayvanlar derhal uyanmış ve havada dolanarak şakımağa koyulmuşlardı.

— Görüyorsun ya Prine... dedi. Bütün evreni uyuttu Efendimiz; ama sandığın gibi, kurtarmış olmadı. Saraya bak, yeter zaten: Bir tek hipnos bulamayacağın tek yeridir

evrenin bu saray. Şüphesiz burada da oyunlar var; ama bunlar, seyrettiğin vakit insanı uyandıran cinsinden zalim oyunlar. Burada yürümek, çalışmak, güzelliğini sürdürmek ve hoşa gitmek gerekli. Efendimizin en bayıldığı hayvanlar, demin senin de söylediğin gibi, Tamor'un o ürkek yaratıklarıdır. Bilir misin neden?

— Hayır, Hanımım, hiç anlamıyorum.

— Kolayca ölürler de ondan. Şüphesiz beyin, bu hayvanları da bizler gibi ölümsüz kılacak bir çare bulabilirdi; ama böyle bir durumda Efendimiz, bu hayvancıklar ölür diye üzülmek, onları sözümona tedavi etmek oyunundan yoksun kalır ve sıkılırdı. Öyle değil mi?

— Şüphesiz... dedi Prine. Ama bunun yüzyıllar ve yüzyıllarca hep böyle sürüp gideceğini düşünemiyorum, Hanımım. Günün birinde beyin, bizi eğlendirmek için bugün hayal bile edemediğim bir çare bulacaktır elbette.

Prine'nin ışıldayan gözleri olanakdışı bir evreni seyreder gibiydi ve gülümsüyordu nedime.

— Sakın aldanma... diye cevap verdi Noosika kuru bir sesle. Efendimiz beyinden böyle bir şeyi katiyen istemeyecektir. Kendisi mutludur çünkü, kudret sahibidir ve bunu da sevmektedir. Hipnoslarda halka göründüğü zaman öyle renklere bürünmektedir ki, bu zavallılar Tanrı-Ata'yı gördüklerini hayal etmektedirler; ve Efendimiz, onları daha iyi uyutabilmek için, geçmişteki felâketleri hatırlatır durmadan.

Ani bir jestle, hiperlir'in tellerinden birine dokunmuştu Noosika. Acı bir ses yükseldi çalgıdan:

— Benim sabrımın da bir anlamı var, Prine, görüyor musun? Burada tepki gösterecek ve bu kasvetli ölümsüzlükten gayrı bir şeyi arzu edebilecek bir tek adam yok. Sarayda Arkos gibi bilinçli olanlar da, kendi pozisyonlarını korumaktan başka bir şey düşünmüyorlar. Şehirdekiler, hipnoslarla ve oyunlarla yetinmekte. Dış gezegenlerse

çelikten bir yasayla yönetilmekte, daha fazla evrilip gelişmeleri kesinlikle olanaksız!

Potadan çıkmış kalay rengine bürünmüştü gözleri...

— Ve ben bu durumda fırsat beklemekteyim, Prine. Günün birinde, beyne ben kumanda edeceğim; uğurlu mu olacak, uğursuz mu bilemem. Ama evreni bu uyku ve bolluktan söküp çıkaracağım. Artık sindirmeyi bırakıp kurucu olmamız gerekiyor.

* * *

Ürkek hayvan ateşten kıvranmaktaydı. Feaks, üzerine eğildi hayvanın. Uzun boyluydu adam, narin elleri vardı. İnce çehresinde gözbebekli yeşil gözler parıldıyordu; gözbebeklerini kaldırtmaya razı olmamıştı asla, ötekiler gibi değildi.

— Acı çekiyorsun, zavallı... dedi hayvana.

Ve küçük gövdesinin üzerine ince bir örtü çekti. Belli belirsiz bir minnettarlık ışıltısı geçti hayvanın ateşten kızarmış gözlerinden. Birkaç saniye için sık sık soluması kayboldu.

— Bana bir şeritle Urad unu getirin, Arkos. Bu hayvan zatürrie olmuş, ona bir sargı yapacağım. Bu da olmazsa bir ponksiyon deneyeceğim.

Doğrulmuştu:

— Çabuk olun, Arkos; çünkü bu hayvanı bayağı seviyorum; ölürse gerçekten üzülürüm.

Arkos, sadece dört oyma gümüş düğmeyle süslü ve vücudunu sımsıkı saran siyah süril'inin içinde dimdik kalmıştı.

— Ne bekliyorsun hâlâ? dedi Feaks şaşkın bir edayla. Ne var? Bir şey mi söylemek istiyorsun yoksa bana?

Kıpırdanıyor ama konuşamıyordu Arkos, müthiş sıkıntılıydı.

— Size kötü bir haber getiriyorum Efendimiz... dedi sonunda.

Feaks'ın gözleri parlamıştı:

— Söyle, nedir?

— İnanılmaz bir şey... diye mırıldandı Arkos ellerini bırakarak.

— Lafı uzatma, söyle hemen!

— Olay bundan on dakika önce, 72 ışık yılı ötedeki Gmür gezegeninde oluyor, Efendimiz: İki hiper T, saatte 25 bin kilometre ile seyrederken çarpışmışlar, 300 bin ölü var.

— Peki... dedi Feaks.

Hükümdar, sakin ve handiyse kayıtsız görünmek için büyük çaba harcamaktaydı. Ama şaşkınlığı, ellerini birden büzmesinden belliydi.

— İki hiper T mi dedin? Haberi kontrol ettin mi? Uzay trafiğini beyin düzenlediğinden bu yana, böyle bir şey olmamıştı hiç.

— Kontrol ettim... dedi Arkos.

Sonra öksürüp ekledi:

— Hepsi bundan ibaret değil, Efendimiz.

Gözlerini ona dikmişti Feaks; konuşmuyor ama sapsarıydı:

— Başka ne var, peki?

— Tior 2 gezegeninde vahşi ve dev hurval'leri tutan setler ortadan kaybolmuş. Dışarı fırlayan hurvaller herşeyi tahrip etmekte; Tior uzay santrali artık cevap vermiyor.

Karşısındakinin yüzünü büyük bir dikkatle incelemekteydi Feaks.

— Arkos!

— Evet, Efendimiz?

— Yoksa sen de mi hipnosları seyretmeye başladın şimdi?

— Katiyen, Efendimiz! diye itiraz etmişti Arkos şid-

detle. Benimle birlikte merkez-beyine kadar gelecek olursanız kendiniz de kontrol edebilirsiniz. Akıl almayacak bir şeyler oluyor, Efendimiz. Nedir kestiremiyorum ama, beyin hastalandı sanki.

Feaks iyice afallamıştı:

— Beyin hasta mı dedin!

Hükümdarın öfkesi karşısında dehşetten ter döken Arkos, ancak başıyla bir evet işareti yapabilmişti. Ama Feaks birden sakinleşip elini Arkos'un omuzuna koydu:

— İşi gözümüzde büyütmeyelim, Arkos... dedi. Bunlar daima olabilir. Hatta belki de biraz eğlence çıkar bize, sıkılmaya başlamıştım üstelik...

* * *

Noosika, vaşakları yeniden kafeslerine sokarken Prine yaklaştı. Soluk soluğaydı genç nedime, yanakları pembeleşmişti.

— Efendimiz sizi görmek istiyor, Hanımım... dedi. Bir çok şeyler oluyor...

Sesini alçaltıp ekledi sonra:

— Merkez-beyinde bekliyor sizi... Sözünü ettiğiniz gün, belki de geldi, Hanımım!

* * *

Noosika'ya bakıyordu Feaks; ve bakışlarında, onunla her karşılaşmasında olduğu gibi, ebedi gençliğin bu tanıma sığmaz güzelliğinden duyduğu derin heyecan okunmaktaydı. Ama bu heyecan bu sefer uzun sürmedi. Bir el işaretiyle, ardında milyonlarca tanık-şeridin dönmekte olduğu parlak kapıyı gösterdi Noosika'ya:

— Gir, Noosika... dedi. Seni bu eşsiz seyirden yoksun kılmak istemedim.

— İnanılmaz şey!.. dedi Noosika alaycı bir sesle. Demek bu kapının ardında bir şeyler oluyor nihayet?

Noosika içeri girdiğinde, Arkos, yüzünün buruşmasını güçlükle zaptetmişti. Sınırsız bir kin besliyordu Güzeller Güzeli'ne; ve Hükümdarın, bu derece önemli bir olaya bu hafif yaratığı karıştırmasını aklı almıyordu bir türlü... Noosika hiç yokmuş gibi davranarak konuştu:

— Yeni bir felâket var, Efendimiz. Hiros gezegeninde bu sefer... Hipnoslar çalışmıyor; ve gezegende nerdeyse isyan çıkacak!

Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi:

— Beyindeki hastalık ilerlemekte gibi görünüyor, Efendimiz. Başlangıçta, 4 numaralı kesimin ufacık bir parçası hastalığa tutulmuş gibiydi; ama hasta kısım durmadan genişliyor. Öteki kesimlerde ne mutlu ki bir şey yok. Herşey normal.

Noosika Feaks'a döndü:

— Beyin hastalandı demek?

Bu haberden duyduğu zevki güçlükle gizleyebilmişti. Arkos karanlık bir dikkatle gözlüyordu kendisini, içini çekerek:

— Korkunç bir şey bu... dedi.

— Korkunç, yersiz bir söz olur... diye düzeltti Feaks. Şimdilik beyinin ancak milyonda birlik kısmı rahatsız; ve bu rahatsızlık derhal önlenecektir.

— Peki ama hastalık nerden ileri geliyor? diye sordu Noosika kayıtsızlıkla.

— Henüz bilmiyoruz... demişti Feaks. Aldığımız önlemler göz önüne getirilince, bir bakteri salgını söz konusu olamaz.

— Belki de bile isteye girişilmiş bir salgın söz konusudur... dedi Noosika tereddütle. Örneğin, beyinin egemenliğine son vermek isteyen bazı yurttaşlar...

Feaks bir kahkaha atmıştı:

Kesinlikle olanaksız, sevgilim! Yurttaşlarımızın zihni

öyle bir şekilde şartlandırılmıştır ki, böyle bir şeyi katiyen düşünemezler.

— Doğru... dedi Noosika. Peki o zaman... o zaman, evren dışı yaratıklar söz konusu olmasın?

Kendisi de inanmadan söylemişti bunları.

— Katiyen, Noosika... İmparatorluğun sınırlarının 100 bin parsek ötesine kadar bütün gezegen sistemleri temizlenmiştir. Bu derece uzaktan beyine ulaşıp vurabilecek bir kudret olsaydı, zaten bugüne kadar çoktan bilirdik...

Konuşurken, bir yandan da dev ekranların parıldadığı salona doğru sürüklemişti Noosika'yı.

— Sebebini şimdi öğreniriz... dedi. Televizyon araştırması yapıyoruz.

— Efendimiz! diye haykırdı boğulur gbii Arkos. Efendimiz, gelin görün. Yabancılar var. Hem de beyinin üzerine konmuşlar...

Ekrandaki imajı inceliyordu Feaks.

— Bir uzay gemisiyle... İlkel bir gemi... Bunlar barbar, Efendimiz; gemilerinden belli!

— Olanakdışı, Arkos; barbarlar çoktandır egemenliğimiz altında.

— İnanılmaz bir şey... dedi Arkos. Yabancı barbarlar bunlar; Büyük Set'i aşıp gelmişler.

Sapsarı kesilmişti Feaks, imajın geçtiği ekrana doğru ilerledi.

— İsmi de var gemilerinin!

Bir düğmeye dokunarak büyültmüştü imajı. Okudu:

— *Alkinos...*

Noosika'ya bakıyordu ama bakışları bulanıklaşmıştı.

— *Alkinos*! Bizim çağımızın dibinden kopup gelen efsanevi bir isim bu...

Sustu ve giyinmiş olduğu yaldızlı ürla'yı kırıştırdı eliyle :

— *Alkinos*... Antefaes imparatorluğuna bağlı bulunmayan ama gene de insan olan barbarlar!

Ateşin çevresinde oturmuş potlaca hazırlanan insanları gösteriyordu şimdi resim. Feaks, boğulur gibi bir sesle:

— Beyinle besleniyor bunlar! diye haykırdı.

Sonra da gürledi:

— Peki ama nerden geliyorlar?

— Basit, Efendimiz... dedi Arkos. Anladığımı sanıyorum ben. Uzay gemilerimizin sonsuzluğa dağıldığı çağlarda kazaya uğramış tayfalarımızdan birinin torunları olsalar gerek... Gemilerimizden biri, elli altmış bin yıl önce Büyük Set'in öbür tarafındaki bir gezegende kalmış olsa gerek. Tayfalarımız orada üremişlerdir tabii, babadan oğula aktarmışlardır bizim efsanelerimizi. Ve böylece yavaş yavaş yaşamayı öğrenmişlerdir.

Feaks, yeniden ekrana dönmüştü:

— Gemileri Büyük Set'i aşacak kudrette değil... dedi. Ama gene de yalnız o yönden gelebilirler, yoksa detektörlerimiz hemen haber verirdi...

Hükümdar zamanla sakinleşmiş ve imajları bir paleontoloji bilginine yaraşır bir merakla incelemeye koyulmuştu:

— Şaşılacak derecede ilkel kalmışlar...

— Sandığınız kadar değil, Efendimiz... dedi Arkos. Burada başkaları da var, bakın!

Bir el hareketiyle kaydırmıştı imajı:

— Bakın, bunlar levhaları takip ediyor ve inceliyorlar. Ve anlamak üzereler işin aslını.

Heyecanını güçlükle zapteden NoNosika atıldı:

— Peki ama ne yapacaksınız şimdi bunları?

Bir an genç kadına baktı Feaks. Soruya şaşmış gibiydi:

— Gayet basit, sevgilim... dedi. Beynin hasta kısmını nöralize edip mikropsuzlaştıracağız. Bunları da yok edeceğiz ortadan.

— Kendileriyle temasa geçmeden mi?

— Bunun ufacık bir fayda sağlayacağını sanmıyorum... dedi Feaks.

Noosika ısrar ediyordu:

— Ama bu insanlar nereden geldiklerini söyleyebilirlerdi bize; ve böylece, gezegenlerini nötralize etmek olanağına kavuşurduk.

Faks bir an düşündükten sonra:

— Pek faydası yok... dedi. İnanılmaz bir kaza sonucunda gelmişlerdir ancak buraya; ve böyle bir şey de yüzyıllardan önce bir daha olmaz. Bunları derhal ortadan kaldırmak en iyisi...

Ekrana yaklaşmıştı Noosika. Büyük bir dikkatle, öteden gelen insanların anatomisini incelemekteydi. Antefaes yurttaşlarından ne kadar farklıydılar! Özellikle fizik güçleri etkilemşiti Güzeller Güzelini.

— Bana öyle geliyor ki, bu yaratıklar incelenmeye değer... dedi. Davranışlarına bakın: Köle gibi değil, bağımsız insanlar gibi davranıyorlar. Hür insanlar gibi...

Belli belirsiz gülümsemişti Feaks:

— İyi farkettiniz, sevgilim... dedi. Kendi başlarına buyruk bağımsız yaratıklar bunlar. Ve ben işte bunun için kendilerine en ufak bir şans tanımayacağım.

Arkos, Hükümdarı başıyla onayladı. Noosika üzgün bir şekilde çıktı salondan.

Dokuzuncu Bölüm

GİTTİKÇE yükselen sıcaktan korunmak için Maogan' la arkadaşları koridorların en dip yerlerine sığınmışlardı. Boğulacak gibi olduğu halde bu düzen karşısında duyduğu hayranlığı yitirmeyen Rolling:

— Tuhaf şey... dedi. Bütün bunlar, yapay bir beyini hatırlatıyor insana. Gezegen büyüklüğünde bir yapay beyin... Levhalar, verici anten rolünü oynuyor. Kürelerle her mikroskopik gözenek de, birer iletici kanal durumunda.

— Doğru... dedi Maogan ve mosmor kesilmiş bayılmak üzere olan Orwel'e dönerek devam etti: Bizim elektronik beyinlerimizin kristallerini burada bu et külçeleri karşılıyor. Ve sizin, Orwel, şu anda hâlâ sindirmekte olduğumuz bu maddenin bir miligramının işini görebilmek için, sanırım, bizim en iyi kristallerimizden bir kilo gerekir.

Dev lazere çarpılmak üzereyken Maogan tarafından modülden çekip kurtarılmış olan mahkûm susuyordu. Rolling atıldı:

— Bütün evreni yönetecek çapta bir beyin bu; ve biz bu beyini yaralamış, hastalandırmış bulunuyoruz. Gezegene gelince, kısırdı; onu da tohumladık. Böylece yol açtığımız felâketleri düşünmeye bile cesaret edemiyorum.

Soluğu kesilmek üzere olan Maogan:

— Evet... dedi. Ama bitti artık işte. Tabii biz de birlikte bitiyoruz. Beyinin, birer basil gibi mikroplaştırdığımız kısmını yakarak imha edecekler; en kesin tedavi şekli budur çünkü. Bu düzenin sorumlusu olsaydım, ben de hiç çekinmeden aynı yola başvururdum.

Gene de Maogan, her türlü mantığa aykırı olduğu halde, vericisini çalıştırmaya devam ediyordu. Dalgaların,

içinde kapalı kaldıkları kayalık kubbeyi aşması için milyonda bir şans vardı; hele mesajlarının karşıdakiler tarafından anlaşılması şansı daha da azdı. Ama insan varlığının ancak ölünce umudu terketmesi gerektiğini öğrenmişti Maogan.

Kozmonot öğrenimi görürken hocaları bir gün hepsini toplamış ve: «Çocuklar... demişti. Bugün kesin testten geçeceksiniz. Bu testte başarı gösterenler alınacak, ötekilerse bir başka mesleğe yönelmek zorunda kalacaklardır.» Ve herbirinin eline yirmi kilitli, on düğmeli birer kutu vererek: «İki gün boyunca bu kutuyla bir kabinde kapalı kalacaksınız. Kabinden çıktığınız zaman, kutuyu da açmış olmanız gerekiyor,» demişti. Ve iki gün boyunca Maogan düşünmüş, uğraşmıştı. Kendisini sürekli filme alan televizyonun merhametsiz gözü karşısında, soğukkanlılığını hiç kaybetmeden, bütün şifreli kombinezonları denemişti bıkmadan. Öyle ki testin son dakikalarında bile, endişeden terleyerek, bir türlü açılmak bilmeyen kutuyla uğraşmaktaydı. Sonra bir ses: «Test bitmiştir,» diye ilan etmiş ve Maogan, gene soğukkanlılıkla kutuyu bırakıp, başarı kazanamadığından emin, ıslık çalarak çıkmıştı kabinden. Ve birinci gelmişti o sınavda Maogan. Çünkü kutu, açılması olanaksız bir kutuydu: Yekpare bir madeni bloktu bu; düğmeler ve kilitler, mahsus, adayların tepkisini görmek için eklenmişti kutuya. Ve adayların çoğu, ikinci günün sonunda kutularını duvarlara çarpıp çiğnemeye koyulmuş, ateşli silahlarla açmaya girişmiş; bir kısmı da daha test süresi bitmeden bırakıp gitmişti. İşte o günden beri Maogan, en umutsuz anlarda bile soğukkanlılığın ne kadar değerli olduğunu biliyordu.

— Boşuna yoruluyorsunuz... dedi Rolling.

Uçuş şefi, uzay gömleğini çıkarmış ve bir etajere yaslanarak yere oturmuştu. Yanında Stuff, elleriyle göğsünü tutmuş soluk almaya çabalamaktaydı. Bu arada Orwel, tek bir şikayette bulunmadan yere yuvarlanmıştı.

Maogan hâlâ uğraşmaktaydı. Dolaysız temas denemelerini kesmiş, tek evrensel dil olan matematik formüller yollamaya girişmişti şimdi. Belki bu formülleri anlardı karşıdakiler.

Ve bu çabanın da uzun sürmeyeceği belliydi: Başdönmesi duyuyordu çünkü kumandan; ve ciğerleri döküm-hane körükleri gibi boğuk sesler çıkararak kavrula kavrula inip kalkıyordu.

Tam vericiyi bırakmak üzereydi ki mini-hoparlörden bir ıslık sesi yükseldi; sonra da madeni bir ses:

— Sizi anladık... dedi. Dilinizi bizim dilimize çevirdi beyin. Ve sizi telef etmemeye karar vermiş bulunuyoruz.

Bu ses, dördünü birden doğrultmaya yetmişti.

— Çıkışa doğru ilerleyin... diye devam etti ses. Sizi orada beklemekteyiz.

Dünyalılar bir iki saniye kadar birbirlerine baktılar. Termometresine bir göz atan Rolling:

— Sıcaklık düşüyor... diye fısıldadı. Saniyede bir derecenin onda biri ritminde düşüyor.

Orwel'e canlansın diye iki tokat attıktan sonra adamı uzay gömleğinin yakasından tutup ayağa kaldırmış olan Maogan, alaycı bir sesle:

— Öksürük olmayalım da!.. demişti.

— Sağdan dördüncü koridora gireceğiz... dedi Rolling. Sonra da her seferinde soldan birinciye...

— Görüyorsunuz ki güvenimi hiçbir zaman yitirmedim... dedi Maogan. Kurtulacağımıza inandım hep.

Gücü gittikçe zayıflayan projektörün ışığında yavaş yavaş ilerlediler. Maogan, Orwel'i Stuff'a emanet etmişti. Ve büyük kapılara ilk ulaşan da Stuff oldu.

Vericiden ses gelmiyordu artık. Maogan, kapılara ulaştıklarını bildirmeyi denedi, ama cevapsız kaldı teşebbüsü. Kapıyı açmaya yöneleceği sırada, dev kilit kendiliğinden tıkladı; ve kapı, kendiliğinden açıldı yavaş yavaş.

Dört Dünyalı, büyülenmiş gibi, giriş kuyusunu maddi

denebilecek derecede yoğun bir varlıkla dolduran yeşil ışığa bakıyorlardı şimdi. Dik adımlarla ilerledi Maogan.

Dünyalıların arkasındaki kapılar bir anda silinmişti. Önlerinde, ipekten örülü gibi duran o koyu yeşil ışık vardı sadece; ve yavaş yavaş birtakım şekiller belirmeye koyuluyordu ışığın içinde...

* * *

Alkinos'u gördü Maogan. Uzaya ilk çıktığı günkü gibi, sapasağlamdı gemi. Yeni baştan yapılmıştı sanki; ve bütün tayfalar hayata dönmüşlerdi. İşte Rolling, kendisine doğru eğiliyor ve:

— Bütün işlemleri tamamladım, kumandan... diyordu. Dünya'ya rahatça dönebileceğiz artık.

Ve kusursuz bir kosmos haritası uzattı Maogan'a. Haritada Samanyolu da vardı...

Ve aynı anda Rolling, kendini Dünya'ya dönmüş gördü. Şimdi önünde, uzun süre en yetenekli öğrencilerinden biri olduğu ve hayatının en mutlu günlerini içinde geçirdiği gerçeküstü sibernetik okulunun iki kanatlı kocaman kapısı açılmaktaydı; ve kafası her zamanki gibi ustura traşlı okul müdürü, gülümseyerek kendisini bekliyordu işte:

— Gelin, Rolling... dedi müdür. Sizi yeniden gördüğüme çok sevindim...

Aynı anda, Ürstal gezegenindeki boryom maden ocaklarına müdür tayin edildiğini öğrenen Stuff, yardımcılarına doğru ilerliyordu.

Orwel'se, Vilmür zindanlarına geldiğini görmüştü; ve çaresiz, o da ilerledi...

* * *

Bütün bunların bir hipnotizma etkisi olduğunu çabucak kavramıştı Maogan; ve zihninin olanca gücüyle kurtulmaya çabalıyordu bu etkiden. Nitekim, gördükleri yavaş yavaş silindi gözlerinin önünden. Ve ne kendisinin ne de arkadaşlarının kuyuyu terketmemiş olduklarını farketti. Çok geçmeden de karşısında yeni ve bu defa hakiki bir şekil belirdi.

Aşağı yukarı altı metre yüksekliğinde, parlak kırmızı bir küreydi bu. Ve arkadaşları, bakışları sabitleşmiş bir halde, otomatlar gibi bu küreye doğru ilerliyordu. Kumandan, arkadaşlarının birbiri ardından, ışıklar saçan küreye girdiklerini gördü. Ama kürenin kapısı yoktu. Ve bundan emindi Maogan. Önce Rolling'in, onun ardından da Orwel'i kolundan tutmaya devam eden Stuff'ın, kürenin kırmızı kitlesi içinde eridiklerini görmüştü.

Şimdi kuyunun dibinde, kürenin karşısında tek başınaydı işte. Bir şey, ya da birisi, girmesini emrediyordu ona. Gözlerinin önünde gene Dünya'daki hayat canlandı; ama hemen itti bu imajları Maogan. Karşısındaki kürenin ne olduğunu bilmiyordu. Bir taşıt mıydı acaba? Belki... Ama bu da öldürücü bir aldanış olabilirdi.

Tepeden tırnağa gerilmiş bulunan Maogan, durumu mantıklı ve sağlam bir şekilde tahlile girişmek istiyordu. Kolay değildi bu; çünkü her seferinde gözlerinin önünde imajları canlanıyor ve zihnini bulandırıyordu. Karşısındaki küre, ona ,hemen içine girip erimesi gereken en özlenir bir nesne olarak görünmekteydi.

— Hayır gitmeyeceğim... dedi sonunda. Bu kimselerin niyeti belli olsaydı, normal bir taşıt gönderirlerdi bize. Ya da radyo yoluyla temas kurmaya yönelirlerdi.

Karşısında küre, dayanılmaz bir çağrı gibi parlamaktaydı. Bir an tereddüt etti, sonra gene:

— Hayır, dedi, gitmeyeceğim... Eğer bizi öldürmemeye karar verdilerse, nasıl olsa öldürmeyeceklerdir; ama

öldürmeye karar verdilerse ben postumu bu kadar ucuza satmam.

Bu kararı işitmiş gibi, küre birden sönmüş ve bir ürperiş halinde ortadan yok olmuştu.

* * *

Bakışlarını ekrandan Noosika'ya çevirdi Feaks:

— Artık memnunsunuz sanırım, sevgilim... dedi. Kaprisinizi yerine getirdim işte.

Saçlarını havalandıran öfkeli bir hareketle cevap verdi kadın:

— Çok ufak bir şeydi bu... Ben size ürkek kayvanlarınızı, canlı Jasp sütunlarınızı pekâlâ bağışlıyorum. Kabul edin ki benim kaprislerimin sizinkilerden daha başka bir değeri var!

Alaycı bir gülümseyiş belirmişti Feaks'ın yüzünde:

— Hakkınızda en ufak bir aldanışa kapılmıyorum, Noosika... dedi. Benden nefret ettiğinizi gayet iyi biliyorum.

Gözleri parıldayan Arkos'a dönerek ekledi:

— Noosika zehirli bir çiçektir; ve işte bu yönüyle oyalar beni.

Sonra Güzeller Güzeli'ne döndü:

— Evet sevgilim... dedi. Alabildiğine güzel, ama yırtıcı ve her an ısırmaya hazır: Sizin bu halinizi seviyorum...

Eliyle ekranı işaret etti:

— Korumaya kalktığınız yaratıklara bakın... Öylesine ilkel bir kafaları var ki, birinci dereceden hipnozun bile derhal etkisine düştüler.

Küçümseyen bir gülüşle devam etti:

— Hiçbir Antefaes yurttaşı, en kalınkafalı olanları bile, bu kadar basit telkinlere aldanmaz. Şunlara bakın, hepsi şu anda ana dünyalarının rüyasını görüyor.

Noosika da ekrana çevirmişti gözlerini:

— Hepsi değil... dedi. Bakın, içlerinden birisi kurtuldu hipnosun etkisinden.

Bu cümle bir elektrik şoku gibi sarsmıştı Feaks'ı. Ekrana yaklaştı hemen:

— Tuhaf şey, haklısınız! dedi.

Sessizce önce Arkos'a, sonra da Noosika'ya baktı.

— Haklıysam... dedi Noosika... Beni haklı çıkartanı kendime ayırıyorum.

* * *

Kırmızı kürenin gidişinden sonra bir panik duygusuna kapılmıştı Maogan. Bu sefer, yabancı ve düşman bir dünyada tamamıyla yalnızdı işte. Sadece bir şeyler yapmış olmak için, kuyudan merdivenle çıkmaya girişti. Merdiven, bir şans eseri, dev lazer tarafından kavrulmamıştı. Canlı deri kubbe kaybolmuştu ortadan; ve kumandan kuyunun ağzına ulaştığında, ortada hiçbir şeyin kalmadığını gördü. Uzakta, şüphesiz sıcaktan buharlaşmış olan göl bomboştu; gölü besleyen şelale de kuruyup gitmişti.

Jord Maogan, ne yapacağını kestiremeden bir kayanın üzerine oturdu ve vericisini çalıştırmaya başladı... Güneş battığında, büyük bir fırtınanın patlamak üzere olduğunu sanmıştı ama gözlerini yukarı kaldırdığı vakit, ince uzun, dev bir uzay gemisi gördü. Güneş batmamıştı aslında, geminin arkasında kalmıştı; ve bu durumda, geminin ayrıntılarını seçemiyordu kumandan. Alabildiğine muazzam göründüğü halde, çok yukarılarda, stratosferde olsa gerekti.

Vericiyi susturdu.

Yeni bir küre iniyordu kendisine doğru. Bu sefer kırmızı değil, gri madeni bir küreydi inen; havada bir çocuk balonu gibi salınmaktaydı. Maogan'ı arıyordu aslında; nitekim kumandanın yerini bulur bulmaz hızlanıp, oturduğu kayanın birkaç metre ötesine yavaşça kondu... Bir

ambar ağzı açıldı küreden, yere iki madeni basamak uzandı. Sonra da derin bir sessizlik kapladı ortalığı.

Maogan, bir an, pilotun gözükmesini bekledi. Ama kürenin içinde en ufak bir kımıldanış yoktu. Yaklaştı bunun üzerine. Işık saçan beyaz bir şeritle aydınlanmıştı içerisi. Kürenin içini bir kuşak gibi saran, iki metre kalınlığında bir şeritti bu. Kürede hiç kimse yoktu... Maogan girdi. Küçük bir tıklama işitildi, sonra bir itilme duygusu; ve küre, uzay gemisinin karnı altına gelmişti bile. Kürenin saydam olan doruğundan bakınca, yuvarlak bir çizgi halinde yerleştirilmiş reflektörler gördü kumandan; bunlar, yeşil ışığı yayan kaynaklar olsa gerekti. Balık pulunu andıran saydam, binlerce ve yüzbinlerce parçadan meydana gelmiş gibiydi reflektörler. Ve her pul, yanındakinden, küçücük bir siyah çerçeveyle ayrılmıştı.

Pulların her biri en fazla on santimetre büyüklükteydi ama her reflektör tek başına bir Alkinos kadar iriydi. Ve tam oniki reflektör saydı Maogan; hepsinin ortasında, petrol lambası camı şeklinde bir kabarıklık vardı... Yavaş yavaş ilerlemekte olan küçük küre, dev geminin altında bri nokta gibi kalmıştı ve güneşin ışığı buraya ulaşmadığından, ortalık karanlıktı.

Gene muazzam geminin karnında bir iğne deliği gibi kalan ambar kapısından süzülüp durmuştu küre. Maogan bir an, hiç olmazsa burada birisinin kendisini bekleyeceğini ummuştu, ama hayır, hiçbir kımıltı yoktu. Küreden çıkıp gemiye geçti. İlk girdiği salon orta boydaydı. Tıpkı küre gibi yuvarlaktı bu salon da, aynı şekilde aydınlanmıştı. Bomboştu, hiçbir mobilya yoktu içinde. Parlak döşemede adımları çınlayarak geçti salonu. Ve bütün gemiyi ancak bir saatte dolaşabildi kumandan. Her yer birbirlerine kısa koridorlarla bağlı boş salonlarla doluydu. Geminin orta kısmında ise, içine girilmesi olanaksız bir blok vardı. Makinalarla enerji kaynakları bu blokta bulunsa gerekti. Sessiz ve ıssızdı blok.

Gezintisinin sonunda kumanda dairesine gelmişti Maogan. Yirmi metre yüksekliğinde çelikten bir duvarın üzerinde yüzlerce ekran parlamaktaydı; kontrol kadranlarının sayısı ise, insanın denetleme olanaklarını aşacak kadar çoktu. Ayrıca bunları denetleyecek hiç kimse de görünmüyordu ortada. Ve Jord Maogan, kendini bu salonda bir nokta gibi hissediyordu. Kendisini böyle rahatça gezmeye bırakmalarının, aslında bir güven gösterisi olmadığını kavramıştı. Çünkü hiçbir sabotajda bulunması, en ufak bir rota değişikliği yapması söz konusu olamazdı.

Salonun tabanının orta kısmı da, biraz önceki kürenin doruğu gibi saydamdı. Ve Maogan burada, uzayda yüzmekteymiş gibi bir duyguya kapıldı. Kelimenin tam anlamıyla cayır cayır yanan Hades'in üzerinde asılıydı sanki.

Hades yanıyordu, evet. Dev reflektörler işe girişmişti. Saçtıkları akı, toprağı çift sürer gibi tersyüz ediyor, Dünyalılar tarafından getirilmiş en ufak tohumları bile yakıp kavuruyordu. Alevden buhar yüklenen hava başdöndürücü şekilde çevrilmekteydi.

Uzaktan bakıldığında basit gibi görünüyordu iş. Kıpkırmızıydı toprak; yüksek fırından bir kıvılcım demetiyle yeni çıkan bir erimiş demir yığınına benziyordu.

Bu dev aygıtı bu derece kesinlik ve düzenle, hiçbir şeyi tesadüfe bırakmadan çalışır görmek gerçekten şaşkınlık vericiydi. Seferber edilen enerji miktarı sınırsızdı herhalde. Ve bu şartlar içinde bu kimselerin koca bir gezegeni mikropsuz hale getirmelerinin ve sürekli olarak mikropsuz halde tutmalarının kolaylığını rahatça kavrıyordu Maogan. Öyle anlaşılıyordu ki, bu derece yetkin bir teknolojiyle, beyin, çok geçmeden ve Hades'e hiçbir canlı yaratığın inmesine gerek kalmadan, mikropsuz robotlar aracılığıyla onarılmış olacaktı.

Bu müthiş manzaradan koparcasına ayrılan Maogan, yeniden gemide dolaşmaya başladı. Ufacık bir köşeye bakmayı belki de unutmuş olduğunu ve arkadaşlarını orada

bulabileceğini ummaktaydı. Uzun süredir aranmaktaydı ki, hoparlörlerin birinden bir ses yükseldi:

— Derhal kapıya gidiniz, geminiz orada sizi beklemekte.

Hep aynı sesti bu. Canlı bir yaratığın boğazından çıkması olanaksız ,yapay, imal edilmiş bir ses...

Giriş kapısında Maogan gene küçük küreye atladı. Küre onu, büyük geminin üzerinde bekleyen daha ufak çapta bir uzay gemisine götürecekti. Reflektörlü büyük geminin bir çeşit yedek aygıt olarak kullanıldığı açıktı. Ve anlaşılan, bu büyük gemi, mikropsuzlaştırma işini tamamlayıncaya kadar uzun bir süre daha kalacaktı Hades'te.

Küçük geminin içi, büyük geminin daha ufak bir kopyası halindeydi. Işıklı şeritlerle aydınlanan aynı yuvarlak salonlar ve aynı ıssızlık. İnsan ölçüsündeki kumanda dairesi, gözetleme kubbesinin karşısına konulmuş birkaç koltukla süslüydü. Ve Maogan bunlardan birine oturur oturmaz, gemi hareket etti.

Bu tip bir izlenimi başka hiçbir yerde duymamıştı kumandan.

Hades bir anda kaybolmuştu. İzospaslar, karmaşık manevralar, katiyen söz konusu değildi. Ve hareket duygusunu uyandıran da, gezegenin ani yok oluşuydu sadece... Sonra da bir geri dönüş duygusuna kapıldı Maogan: Yeniden Hades'i görmüştü aşağıda.

Ama hayır, Hades değildi bu; bilmediği bir başka gezegendi. İçinden çıkılmaz bir lâbirent halinde kat kat yapılarla dolu ve insan kaynayan bir gezegen... Yerde akıl almaz bir hızla taşıtlar geçiyor ve bu taşıtlar insana boğuntu verecek kadar ucu ucuna bir kesinlikle birbirlerine dokunmuyorlardı.

Gemi hızını kesmiş, uzay alanına inmekteydi şimdi.

Maogan saatine baktı: Yolculuk hemen hemen bir an sürmüştü sanki! Şimdi şehri tamamıyla net bir şekilde

görmekteydi kumandan. Sayısız ama yeknesak bölümler halinde ve yüksek yapılardan kuruluydu. Herşey aynı malzemeyle inşa edilmiş gibiydi. Maogan'ın asıl dikkatini çeken, şeritler oldu. Her yerde şerit vardı. Arkadaşlarını yutmuş olan küre gibi kırmızı, ışıklı şeritlerdi bunlar.

Bütün araçlar, taşıtlar ve şehrin derinlerine dalan bütün dehlizler hep bu şeritlerle donanmış bulunuyordu. Daha ilerde, taştan muazzam bir sirkin sıraları, yeşil ışıklı şeritlerle süslü bir hilâl meydana getirmekteydi.

Gemi uzay alanına inmek üzereydi artık. Buna benzer yüzlerce gemi sıralanmıştı alanda; parlak teknelerinin üzerinde isimleri yazılıydı. Bu ışıklı yazıları meydana getiren işaretleri tanır gibi oldu Maogan: Çivi yazısı harfleriydi bunlar... Ve gemi kondu.

Çıkış kapısına doğru ilerledi Maogan. Hiçbir canlı varlık görünmüyordu alanda. Ama kumandanı uzun bir taşıt beklemekteydi. Kapısı açık, içi aydınlık bir taşıt. Girmeden önce bir an, alanı seyretti Maogan. Aynı manzarayı daha önce de görmüş gibiydi: Hiçbir makinanın yerinden oynatamadığı bu dev taş kitleler...

Ve sorunun cevabı, bir yıldırım hızıyla belirlendi zihninde: Baalbek taraçalarının eşiydi burası, evet... Ve bu gezegen, Dünya yüzündeki o akıl almaz masal kenti Baalbek'i kurmuş olanların gezegeniydi!

Neye uğradığını şaşırmıştı Maogan: Bir uzay kazası sonucu *Alkinos*'u kaybediyor; ama gene bu kaza sayesinde, bir vakitler Dünya'yı ziyaret etmiş ve yeryüzünde efsaneler bırakmış olanların kayıp ırkını buluyordu... Ama kumandanın heyecanı uzun sürmedi: Eğer bu kimseler istemiş olsalar, ellerindeki şu görkemli gemilerle Dünya'ya sık sık gelebilirlerdi. Oysa gelmemişlerdi hiç. Niçin peki?

Bunu düşünerek bindi taşıta.

Öyle müthiş bir atılışla hareket etti ki taşıt, kumandanın gözleri önündeki manzara birden bulanıp karıştı. Son-

ra bir fren... Ve Jord Maogan'ın önünde şimdi tamamıyla değişik bir yapı yükselmekteydi.

Kasvetli şehrin dışında, binbir kuleli bir sarayı andıran bir yapıydı bu ve siyah mermerden muazzam kale duvarının içine de yedi tane kapı oyulmuştu.

BU derece güzel bir kadını katiyen hayal edemezdi Jord Maogan. Etten kemikten değil de ışıktan yaratılmış gibi gerçekdışı bir varlık olarak görünmüştü ona. Ve özellikle kadının, saydam sedefleri andıran dudaklarının zarif çizgisi çarpmıştı kumandanı.

— Antefaes hükümdarı tarafından sizi karşılamakla ben görevlendirildim... demişti kumandana. İsmim, Noosika'dır.

Şarkıya çalan çok heceli bir dilde konuşmuştu Güzeller Güzeli. Müziği andıran bu sese bayılmıştı Maogan; ama söylenenlerin çevirisi o saat kulağında çınlamamış olsa, kadının dediğinden hiçbir şey anlamayacaktı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu herhalde, Noosika bunu farkedip sordu:

— Şaşırdınız değil mi?

— Gerçekten de şaşırdım... dedi Maogan.

— Beyinin mucizelerinden biridir bu. Hasta kıldığınız Beyinin...

— Hiç arzu etmediğimiz bir kaza oldu... dedi kumandan. Ama bilmiyorduk, elimizde değildi... Adamlarımın bazıları da düşüncesizce hareket ettiler.

Kumandanı tepeden tırnağa süzmekteydi Noosika, iyilikle karışık bir alay vardı bakışlarında:

— Üzülmeyin... dedi. Beyinin hastalığı buradaki herkes için bir facia olmadı.

Bir an sustuktan sonra gülümseyerek sordu:

— Hâlâ isminizi öğrenemedim ben?

Kadının kendisine karşı niye bu derece açık sözlü davrandığını bir türlü kavrayamayan kumandan kendini tanıttı.

— Biliniz ki Jord, Beyini hasta ettiniz diye size öfke-

lenmiş değilim. Tam tersine, beni bir hayli eğlendirdi bu durum.

O konuşurken nedimeleri de hizmet için koşuşmaktaydı: Değerli bir madenden, oymalı bir masanın üzerine, rengârenk meyvelerle dolu parlak sepetler yerleştirmekte ve gümüş kadehlere koyu kırmızı bir içki akıtmaktaydılar.

Sonra duvarın içinde geniş bir bölme dönerek açıldı ve masmavi sularla dolu ufak bir havuz çıktı ortaya.

Havuzun kıyısında üç nedime, ellerinde ıtırlar, güzel kokulu merhemler ve kızıl bir yün ahramla beklemekteydi.

— Herhalde dinlenmeye ihtiyacınız vardır... dedi Noosika.

Maogan cesaret edemiyordu. Hem böyle bir törenden sıkıntı duyuyordu, hem de bir sürü kadının önünde soyunmaya alışık değildi kumandan. Noosika açıkladı:

— Geleneklerimize göre, konuk kabul ettiğimiz zaman böyle davranırız.

Gözlerini kumandanın gözlerine dikmişti. Ve Jord Maogan, dilber kadının gözlerindeki parıltıya güçlükle dayanıyordu... Sonra da, uzay yasasının bir emri vardı: «Her yerde oranın geleneklerine göre davranmak.» Ve üstelik çoğu yerlerin gelenekleri de böyle tatlı ve rahat ettirici olmuyordu tabii!.. Nedimelerin kayıtsız gözleri önünde soyunmaya koyuldu Maogan.

— Size şunu da söyleyeyim ki... diye devam etti Noosika... uzun süredir konuğumuz olmadı. Macera çağı, Antefaes imparatorluğu için, binlerce yıl öncesinden beri kapanmış bulunuyor.

Hissedilir bir özlemle söylemişti bu son cümleyi.

— Peki ama niçin? diye sordu Maogan.

— Eksiksizlik yüzünden, Jord. Yaratımlarımızın kusursuzluğu, tesadüfe yer bırakmıyor. Bilirsiniz ki, tesadüfün olmadığı yerde macera da mümkün değildir.

— Yoksa pişman mısınız?

— Orasını çok geçmeden bizzat değerlendireceksiniz... diye içini çekti dilber kadın...

* * *

Yarım saat kadar büyük bir zevkle yüzmüştü Maogan. Beklenmedik bir şekilde gelişti, büsbütün arttırıyordu aldığı hazzı. Havuzdan çıktığı vakit, bütün vücudunu kokulu yağlarla oğmuştu nedimeler; ve en ufak bir yorgunluğu kalmamıştı. Kırmızı ahramı da sırtına geçirince, çoktandır unuttuğu yepyeni bir enerji duydu kendinde kumandan.

— Gelin şimdi bir şeyler yiyin... dedi Noosika. Geleneklerimiz, konuğumuzun ancak yorgunluğu tamamıyla geçtikten sonra Efendimizin karşısına çıkmasını emreder.

İşlemeli bir koltuk getirmişti nedimeler Maogan'a ve önüne dumanları tüten bir yemek koymuşlardı. Ama kumandan gene de kasılmış ve gergin gibiydi. Noosika ona doğru eğilerek:

— Güvenin ve iyice dinlenin, Jord... dedi.

Bu sırada içeri yüksek alınlı ve alabildiğine iri gözlü üç kişi girdi. Hiperlir çalmaya başladılar:

— Hangi halktan, hangi ırktan ve hangi gezegendensiniz? diye sordu Noosika.

Büyülenmiş gibiydi Maogan, cevap vermeden genç kadını seyrediyordu. Noosika açıkladı:

— Buraya gelişiniz benim için büyük bir olay. Çünkü bugüne kadar hiçbir Antefaes'li, hipnosların büyüsüne sizin kadar dayanamadı, Jord.

— Hipnoslar da ne?

— Basit Jord: Kırmızı küre karşınızda durup beklediği zaman, girmediniz içine. Bu direnç, sizin karakter kuvvetinizi, ruh ve zihin gücünüzü ispat etti bana. Oysa sizin açınızdan, ne kadar ilkel olursa olsun, bu hipnosa karşı direnmek hiç de kolay değildi. Çünkü yeşil şeritler

genellikle ilk defa seyredenlerin zihnini büyük bir kolaylıkla istila eder.

Hiperlirden çıkan müziğin ritmi gittikçe artıyor ve büyüleyici bir hal alıyordu. Ve Jord Maogan, kendini tutmak için harcadığı bütün çabaya rağmen, gerçeklikten koptuğunu hissediyordu. Ama bu hipnos testi, insan haysiyetine yaraşmayan bir şeydi ve bunu da belirtmeden edemedi:

— Niçin bize karşı böyle davrandığınızı bir türlü anlayamadım... dedi. Son derece tatsız bir karşılama idi o hipnoslar.

— Biliyorum... diye içini çekti Noosika. Ne çare ki Hükümdar, bütün imparatorluğu bu hipnoslarla yönetmektedir. Yavaş yavaş yerleşti bu düzen. İmparatorluk genişlemeye başladığı zaman yedi bilge tarafından idare ediliyordu. Sarayda onun için yedi kapı bulunmaktadır: Halkın seçtiği her bilge, ayrı bir kapıdan girerdi. Ama zamanla işler alabildiğine karmaşık bir hal almaya başladı. Kontrolümüzden çıkıyordu imparatorluk. Aynı anda, sayısız ayrı yerde sayısız ayrı olay meydana gelmekteydi. Ve son derece gelişmiş bir teknolojiye rağmen, yedi bilge, imparatorluğu yönetmeyi başaramıyorlardı artık. Barbarlar, uzay haydutları, korsanlar türemişti ve gittikçe güçleniyorlardı. İşte o zaman yedi bilge, bir beyin yaratmaya karar verdiler ve yarattılar; ve Beyin, yıkılmak üzere olan düzeni yeni baştan geri getirdi. Ama yedi bilge, bir tek noktayı unutmuşlardı.

Noosika bir an susmuştu, kırmızı içkiden bir yudum alıp bir kadeh de Maogan'a uzattı ve devam etti:

— Evet: Beyinin, istedikleri kadar kusursuz ve yetkin olsun, sonunda bir makinadan ibaret olduğunu unutmuşlardı.

Gözlerini kumandanın gözlerine dikerek ekledi:

— İtaat etmek için sahibini arayan bir makina... Ve işte bu noktayı da, Antefaes'in bugünkü hükümdarı Feaks

gayet iyi kavramıştı. Nitekim, günün birinde yedi bilgeyi ortadan kaldırıp Beyini ele geçirdi ve kendi adına işletmeye başladı.

Maogan küçük yudumlarla içiyordu içkisini ve her yudum zihin gücünü bir kat daha arttırmaktaydı:

— Peki sonra ne oldu? diye sordu.

— Beyin uygarlığı asıl o zaman doğdu işte... dedi Noosika. Herşey kusursuz işlemeye başladı ve yapacak hiçbir şey kalmadı insanlara; çünkü herşeyi makinalar yapıyordu. O zaman Beyin, hipnosları icat etti. Başlangıçta insanlar, bunları günde sadece bir iki saat seyrederlerdi. Sonra yavaş yavaş gözlerini ayıramaz oldular... Burada sarayda ise hayat eskisi gibi kaldı; çünkü Feaks, hayatın tadını çıkarmaktan vazgeçmemiştir. Ve kendisi, bir saniye bile seyretmez hipnosları. Kendi kaprislerine göre yaşar, hayatı da sınırsızdır.

Maogan şaşırmıştı:

— Sınırsız mı dediniz?

— Yanlış anlamayın sakın, biz de ölebiliriz: Ufak bir kaza sonucu kendi kişisel beynimizin yok olması yeter örneğin. Buna karşılık tıp, yaşımızı sınırsız biçimde kalımlı kılmanın ve vücutlarımızı durmadan sağlamlaştırıp gençleştirmenin sırrını bulmuştur. Ve bu sayede binlerce yıl yaşayabiliriz; çünkü biraz önce de söylediğim gibi, Beyin, tesadüfü ve dolayısıyla da her türlü kazayı olanaksız hale getirmiştir.

— Ama bir nokta var beni şaşırtan... demişti kumandan. Bu sarayda oturan kişiler, hiç de, dışardan şartlandırılmış bir hayat tarzına boyun eğer görünmüyorlar.

— Gayet tabii. Feaks deli değildir ki! Mekanize hayat, sadece halk içindir. Halkın hipnosları ve kendi hayat kuralları ayrıdır. Bizse burada, kendi arzumuza göre yaşarız. Ve koca imparatorlukta bugün, tek hayat bulunan yer, bu yedi kapılı saraydır. Bütün öteki yerler öylesine

hüzünlü ve yeknesaktır ki düşünmeye bile cesaret edemiyorum!

— Peki ama halk bunun bilincinde değil mi?

— Hayır... dedi Noosika. Artık değil. Yüzyıllardan beri hipnosların önünde uyuyorlar. İşin aslında, Feaks öldürmüş bulunuyor onları: Antefaes yurttaşları, aslında birer canlı-ölüden başka bir şey değildir, evet...

Maogan'a doğru eğilip ekledi:

— Çok geçmeden tanıyacaksın Feaks'ı. Sizi kandırmak için herhalde pohpohlayacaktır. Çünkü sizinle ilgili büyük projeleri var...

Dilber kadının birden gölgelenen gözlerine bakıyordu kumandan. Sordu:

— Yol arkadaşlarım ne oldu peki?

Kederli bir gülümseyişle cevap verdi Noosika:

— Şimdilik merak edilecek bir şeyleri yok, ama onlar için çok endişeliyim Jord: Sizdeki karakter ve zihin gücü onlarda yok...

Jord Maogan, Noosika'nın ne demek istediğini anlamıştı; ve şimdi o da müthiş endişeliydi.

* * *

Feaks içeri, Ürmar ovalarından yedi çobanın çaldığı yedi avcı borusunun sesiyle girdi. Bir tek kırmızı yor'la süslü kızıl bir süril vardı üzerinde. Arkos yanındaydı; ardından da Rolling, Orwel ve Stuff gelmekteydiler.

Maogan'ı asıl şaşırtan, Rolling'in hali olmuştu: Mücevhersiz siyah bir süril giyinmişti Rolling, büyük bir ciddiyet içinde yürüyor ve durumundan son derece memnun gözüküyordu. Orwel'le Stuff'ın halleri ise, eğer Feaks'ın ezici hükümdar tavrı olmasa, Maogan'ı kahkahadan kırıp geçirmeye yeterdi. Adamlarının artık hür olmadığını kavramıştı kumandan. Orwel'le Stuff'ın etrafında genç iri yarı uşaklar vardı ve bu uşakların bakışları,

durmadan hipnosları seyredenlerin, efendilerinin her emrini itirazsız ve bilinçsizce yerine getirmeye hazır sönük bakışlarıydı. Rolling, şaşırtıcı bir şekilde Arkos'u andırıyordu.

Av borularının sesi kesildiğinde Feaks, Maogan'a doğru ilerledi. Bu ilkçağ töreninden büsbütün şaşkınlığa düşmüş olan kumandan ayağa kalkmıştı.

— Geleneklerimiz, Antefaes hükümdarının, asil konuğunu bizzat karşılayıp hoşgeldiniz demesini gerektiriyor... dedi Feaks. Sizde, *Alkinos* hükümdarını selamlıyorum.

Maogan bir bakışta değerini biçmişti adamın: İktidar alışkanlığı okunuyordu yüzünde; dost görünmeye çabalıyordu ama buna alışık olmadığı da belliydi.

— Büyük şeref duydum... dedi kumandan.

Feaks, Noosika'ya döndü:

— Konuğumuza gerektiği gibi davrandığımızdan eminim, sevgilim... dedi. Şimdi kendisiyle başbaşa kalıp ciddi bazı sorunları görüşeceğim.

Aşağılayıcı bir sesle söylemişti bu son cümleyi ve Noosika'nın gözlerinden bir öfke ışıltısı kayıp geçmişti.

Gülümser gibi oldu Feaks ve eliyle Orwel'le Stuff'ı gösterdi:

— İşte korumakla yükümlü bulunduğumuz kimseler. Bu ikisini size bırakıyorum.

Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi:

— İyice düşündüm ve Rolling'i yanımda bulundurmaya karar verdim. *Alkinos*'un ikinci kaptanı, geleceği parlak bir çocuk... Dünyada iken, sırf oyun zevkiyle, eski Fenike dilini öğrendiğini biliyor musunuz? Beyinin yardımına ihtiyaç duymaksızın anlıyor bizi...

Jord Maogan gözlerini Rolling'in gözlerine dikmişti. Hiç bir ifade yoktu uçuş şefinin yüzünde; ve kumandan, nasıl olup da Feaks'ın onu bu hâle soktuğunu düşünmekteydi.

O ana kadar hep oturmuş olan Noosika, ayağa kalk-

mıştı. Parlayan gözleri ve titreyen dudaklarıyla, ısırmaya hazır bir vahşi hayvana benziyordu şimdi... Islığı andıran bir sesle:

— Sözünüzü tutmasını bilmiyorsunuz, Feaks... dedi. Rolling'i almanız beni ilgilendirmiyor; zaten değerini biçmiştim onun: Sıfır. Ama ötekiler? Niçin hipnos altına koydunuz onları?

— Ama sevgilim... dedi Feaks... ilksel bir önlemden ibaret bu. İkisinin zihinlerine sondaj yaptım çünkü.

Orwel'i göstererek devam etti:

— Bu tam bir vahşi hayvan. Zihin düzeyi, tepkileri ve yargılama gücü bakımından bir hurval'den farksız. Ötekine gelince, daha sakin: Bir dev kaneks'in zihin gücüne sahip. Eğitimden geçtikten sonra hipnos altından çıkarabilirsiniz onu, size bir alay ufak hizmette bulunur.

Jord Maogan, Feaks'ın önüne gelmiş ve gözlerini hükümdarın gözlerinin içine dikmişti:

— Sizi anlayamıyorum, Feaks... dedi soğuk bir sesle. Hem konuğunuz olduğumu söylüyor, hem de adamlarımı gözyumulmaz bir şekilde iradeniz altına alıyorsunuz.

Sesini yükselterek ekledi:

— Adamlarımın zihin hürriyetlerinin derhal geri verilmesini talep ediyorum.

Yumuşak tatlı bir sesle konuştu Feaks:

— Sizi anlamıyor değilim, kumandan. Ve inanınız ki arzunuzu yerine getiremediğim için büyük üzüntü duyuyorum. Ama yasalarımız kesindir: Hiçbir gelişmemiş zihnin burada hürriyete hakkı yoktur.

Eliyle iki Dünyalıyı işaret etti:

— Bunlar, şu an için tehlikelidirler. Haddinden fazla ilkel ve düşüncesiz insanlar... İlerde, eğitimden geçsinler hele, yeniden düşünürüz durumlarını.

Maogan'ın omuzuna koymuştu elini:

— Sizin durumunuza gelince, tamamıyla farklı tabii.

Şimdi benimle birlikte çalışma odama gelin, bütün bu sorunları ayrıntılarıyla gözden geçirelim.

* * *

Feaks'ın çalışma odası dediği yer, Maogan'ın o ana kadar gördüğünden çok daha farklı geniş bir salondu. Geçmiş devirlerin görkemli görüntülerine en ufak bir yer verilmemişti bu salonda. Yumurta biçiminde ve kendi ekseni üzerinde durmadan döner görünen olağanüstü bir yerdi burası. Duvarda, değişken ışıklı bir sembol parıldıyordu.

— Bu sembol, Beynin yönetimindeki Antefaes imparatorluğunu temsil eder... dedi Feaks. Ama ilk bakışta sandığınız gibi, sadece süs olarak kullanılan bir sembol değildir.

İçinden çeşitli renklerde sayısız ışınlar geçen dikdörtgen bir delik gösterdi Maogan'a:

— Bu da, sembolün değişkenliklerini sürekli şekilde yorumlayan bir okuma aygıtıdır. Titreşimlerde en ufak bir anormallik belirdiği an, derhal müdahale edebilmemiz için, aygıt alarma geçmektedir.

Maogan'ın gözlerinin içine bakarak ekledi:

— Siz Beyni kirlettiğiniz zaman da böyle olmuştu.

Bunu söylerken otomatik çalışma masasının arkasına oturmuştu Antefaes hükümdarı:

— İşte o anda, kumandan, sizi ve adamlarınızı tahtakurusu gibi yok etmeye karar vermiştik. Ama sonunda yapmadık bunu.

Arkos'a döndü:

— Çünkü Noosika yapmamamızı istedi, öyle değil mi?

Pişmanlık gizleyen bir tonla:

— Evet öyle... dedi Arkos.

Feaks, yardımcısına hafifçe gülümseyip Maogan'a döndü yeniden:

— Aynı ırktan geliyoruz, kumandan. Sizin gezegeninizde oturan insanlar, bizim, bundan elli bin yıl önce kazaya uğramış uzay gemilerimizden birinin mürettebatının torunlarıdır. Gözlemlerimize göre, ana gezegeninizde çeşitli evrimler olmuş: Nitekim Orwel'le Stuff'ın ataları, sizin ve Rolling'in atalarınız değil...

Sessizce bakmıştı iki Dünyalıya:

— Siz ikiniz Antefaes ırkındansınız ve işte bunun için sizleri esirgemeye, ortadan kaldırmamaya karar verdik.

Maogan, hükümdarın sözünü kesti:

— Bu durumda Orwel'le Stuff'ı da esirgemeniz gerekir. Çünkü ikisi de benim adamlarım. Şüphesiz ki Orwel, isyan çıkarmak suçundan ötürü yargılanacaktır; ama bu nokta da sadece beni ilgilendirir.

Feaks soğuk bir sesle:

— Bırakın da tamamlayayım, isterseniz... dedi.

Ve Rolling'e dönerek devam etti:

— Sizden önce ikinizle çok faydalı bir konuşmamız oldu; şimdi de sizi ikna etmeye çalışacağım.

Maogan da Rolling'e bakıyordu. Kumandanın o güne kadar hiç rastlamadığı garip bir parlaklık ve bir meydan okuma ifadesi vardı uçuş şefinin gözlerinde.

— Dünya üzerinde geliştiniz siz... diye devam etti Feaks yeniden. Rolling, ana gezegeniniz hakkında hiç bilmediğim birçok şey öğretti bana. Anladım ki, yüzyıla kalmaz, Dünyalıların Antefaes'i ziyaretleri sıklaşacaktır. Ve ben bu durumda, iki kardeş imparatorluğu birleştirmeye karar verdim. Şüphesiz ki Dünya imparatorluğunun gelişmesi bize nazaran zayıf kalmaktadır ve gene hiç şüphe yok ki bizim teknolojik yardımımıza ihtiyacınız olacaktır... İşte bu amaçla, sizin Samanyolunuzun ıssız gezegenlerinden birinde, bir aracı-beyin-istasyonu kurulmasını düşünüyorum. Dünya imparatorluğunun yönetimini bu ara-beyin sağlayacaktır; ve bu ara-beyin, başlangıçta, Antefaes'teki merkez beyine bağlı kalacaktır... Si-

zin imparatorluğunuz, bağımsız bir beynin kurulmasını gerektirecek kadar büyük değil. Bağımsız bir ikinci beyin sorununu ancak çok daha sonra düşünebiliriz.

Feaks, konuşurken, elindeki küçük bir heykelle oynamaktaydı. Siyah taştan yontma bir rahip yüzüydü bu; ve yüzün çizgileri, insana ister istemez Paskalya adasındaki dev heykellerin yüzünü hatırlatıyordu.

— Bu ara-beyinin efendisi siz olacaksınız, Jord Maogan; ve Rolling de yardımcınız olacak.

Bu cümleyi yüksek sesle söylemiş olan Feaks, şimdi gülümsüyordu. Ve konuşmasını şu sözlerle bitirdi:

— Böylece tarih silinecek ve Antefaes imparatorluğunun sürekliliğ isağlanmış olacaktır.

Sersemlemişti Maogan. Rolling'e baktı: Yardımcısı, alev saçan gözlerini dikmişti ona ve hemen onaylamasını istediği belliydi.

Kumandan ayağa kalktı:

— Reddediyorum... dedi.

Feaks sapsarı olmuştu:

— Nasıl! diye haykırdı. Ben size bir imparatorluk sunuyorum ve siz reddediyorsunuz, öyle mi?

— Yani Dünya halklarına kölelik sunduğunuzu söylemek istiyorsunuz!.. diye düzeltti Maogan hükümdarın sözlerini. Böyle bir öneriyi kabul etmeye hakkım yok!

Rolling ayağa kalkmıştı:

— Ama, kumandan... diye bağırdı... bizim için umulmaz bir şans bu! Feaks bize müthiş bir teknolojik gelişme sunuyor. Sizi temin ederim ki burada herşey, kusursuzluğa yakın bir yetkinlik içinde. Feaks'ın teknokratik yönetimi, ancak masallarda rastlanabilecek cinsten sonuçlar vermiş. Ve yeryüzünde hiçbir zaman bundan daha ilerisine geçemeyiz biz.

Maogan'a yaklaşarak devam etti:

— Düşünün ki, kumandan, burada teknik, tesadüfü bile kaldırmış ortadan. Ne kaza var, ne de ölüm burada.

Ve herşeyin en üstün verimlilikle çalışması sağlanmış... Kabul etmeniz gerekir, kumandan, evet demeniz gerekir!

Tepeden tırnağa titremekteydi Rolling. Ve Jord Maogan, aşağılayıcı bir bakışla baktı ikincisine:

— Sayıklıyorsunuz siz Rolling... dedi. Dünya insanının ilerdeki gelişmesi ne olacaktır bilemem. Ama gayet iyi bildiğim bir şey var: O da, kendi kaderini tayin etme hakkını Dünya insanına bırakmak gerektiğidir. Yetkin ve kusursuzdur bahanesiyle, bir ölüm korsesini giydiremeyiz Dünya insanlarına.

Öfkeyle Feaks'a döndü Rolling:

— Sizi bu konuda uyarmıştım, Efendimiz... dedi. Kumandanın bir alay konuda, çoktan zamanaşımına uğramış fikirleri vardır. Ve geleceğin imparatorluğunu yönetemez.

— Bunu not ettim... dedi Feaks. Ve bu aptalca reddin bütün sonuçlarını yerine getireceğim.

LABORATUARIN ortasında, felç edici bir ışınla hareketsiz bırakılmış olan Maogan, Arkos'un karşısındaydı.

— Konuşmakla iyi edersiniz... diyordu Arkos, babacan bir sesle. Yoksa öteki yola başvurmak zorunda kalacağım ve sizin için çok tatsız bir durum olacak.

— Vaktinizi boşuna kaybediyorsunuz... diye cevap verdi kumandan.

Arkos, bunu işitmemiş görünerek yeniden sordu:

— Son defa olarak tekrar ediyorum: *Alkinos* ötelenme haline geçtiği anda kaptörler tarafından kaydedilen zamansal akının ölçüsünü ve merdiven eksenini söyleyecek misiniz?

Bir kahkaha atmıştı Maogan:

— Beni iyi eğlendiriyorsunuz, Arkos. Demek ki o harika Beyininiz, benim yardımım olmaksızın, Samanyolu'nu bulmaktan aciz! Rolling haini de, *Alkinos* akıntıya kapıldığı vakit izospasında uyumakta olduğundan, bu konuda size bilgi veremiyor tabii. Ve siz de beni, evrende Dünya'nın yerini belirleyecek verileri bir tepsiye koyup sizlere sunacak kadar aptal sanıyorsunuz?

Zalim bir gülümseyiş vardı yüzünde Arkos'un:

— Çabuk sevinmeyin, Maogan... dedi. Bu veriler olmaksızın da saptayabiliriz Dünya'nın yerini; sadece biraz daha güç olur, o kadar.

Bir el hareketiyle, yuvarlak bir objektifi bir mil üzerinde döndürdü, Maogan'ın yüzüne yaklaştırdı. Mavi bir ışıltı belirdi cihazda ve aynı anda Maogan, kafatasının içinde şiddetli bir acı duydu. Haykırmak istedi ama, felç edici ışından dolayı başaramadı.

Mavi ışıltıyla birlikte acı da kayboldu sonra.

Arkos sessizce çalışmaktaydı şimdi. İki santimetre ça-

pında ufak bir disk çıkardı makinadan ve bu diski iri bir zeytin şeklindeki cihazın deliğine sokup ekranda beliren diyagramı dikkatle incelemeye koyuldu. Sonra da Maogan'a döndü:

— Annenizin ismi neydi?

Şaşkınlıkla baktı Maogan adama:

— Önemi yok... diye homurdandı.

— Tabii önemi yok... dedi Arkos alaycı bir sesle. Ama arayın da bulun bakalım, bulabilirseniz.

Jord Maogan'ın içini bir panik bürümüştü birdenbire. Annesinin ismini arıyor ama bir türlü bulamıyordu, unutmuş olmalıydı annesinin ismini, inanılmaz bir şeydi bu! Ağarmış saçlı sevgili varlığın yüz hatlarını bütün kesinliğiyle görüyor, sesini işitiyor, ama ismini hatırlamıyordu.

— Gördüğünüz gibi önemi yok... dedi Arkos. Toparlanın şimdi, kumandan.

Eliyle objektifi yeniden harekete geçirmişti. O müthiş acı yeniden başladı. Bu sefer duyduğu izlenimleri tahlil etmeyi denedi Maogan. Mavi ışın, bilgi toplamak için beyin hücrelerini karıştırıyor gibiydi.

Böylece elde ettiği diski yeniden zeytinin deliğine aktardı Arkos ve yeniden diyagrama baktı:

— Mükemmel... diye mırıldandı sonra.

Maogan'a dönerek sordu:

— Sizin zamanınızın 2012 yılının 29 temmuzunda evlenmişsiniz... dedi. Kiminle evlendiniz?

Arkos'un nasıl bir işe girişmiş olduğunu dehşet içinde anladı Maogan. Karısının ismini boşuna arıyordu, bu sefer yüzünü de canlandıramıyordu gözlerinde.

Arkos, acı bir gülüşle seyretmekteydi kendisini:

— Madem hatırlamıyorsunuz size ben söyleyeyim, Jord Maogan... dedi. Dünyalı olmayan bir genç kadınla evlenmiştiniz. Karınız bir Stol kızıydı, Dünya'daki ismi de Sane

Mac Kinley. Kendisi çok güzel bir kadın, ırkı da ilgi çekici bir ırk...

— Şimdi de beyin hırsızlığı!.. diye homurdandı Maogan. Ama şundan emin olun ki, Arkos, istediğiniz bilgileri size vermektense, beyinsiz kalmaya razıyım.

Arkos alaycı bir gülümseyişle cevap verdi:

— İstediğim takdirde o bilgileri kendiliğimden alabileceğimi unutmayın, kumandan.

— Ondan hiç de emin değilim... dedi Maogan tükürür gibi bir sesle. Pis aygıtınız, anladığım kadarıyla, insanın beynine gelişigüzel dalabiliyor ancak; yoksa çoktan bulmuş olurdunuz. Önünüze çıkanı alabiliyorsunuz, o kadar... Sonra size şunu da belirteyim: *Alkinos*'un ötelenme haline geçtiği andaki kesin rakamları ben de unuttum. Durum korkunçtu çünkü ve ben deli gibiydim.

Başını salladı Arkos:

— Siz mi deli gibiydiniz, kumandan? Hadi canım- Size reflekslerinizin kontrolünü kaybettirmek, deveye hendek atlatmaktan daha zor...

Tehdit dolu bir ifadeyle, sarımtrak yüzünü Maogan'ın yüzüne yaklaştırmıştı şimdi:

— Beni iyi dinleyin, kumandan... dedi. Teker teker bütün anılarınızı alıp yok edebilir ve sizi bir canlı-ölü haline rahatça getirebilirim. İnanın bana, bizimle işbirliği yapmak, sizin için çok daha hayırlı olacaktır.

— Kesinlikle reddediyorum... dedi Maogan.

Bütün kaslarını germiş, kendisini yere çakılı tutan felç edici ışınların etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Boşunaydı bu çaba. Ama gene de, böyle davranmakla, sinirlerini yatıştırmayı hesaplamaktaydı.

— Şimdi biraz da değişik zevklere doğru yönelelim... demişti Arkos. Sizi tamamıyla beyinsiz hale getirmeden önce, pek hoşunuza gidecek bir sahneyle karşı karşıya bırakacağım.

Ve laboratuarın duvarında yeşil ışıklı büyük bir ekran

aydınlanmıştı. Yüksek ayarlı aletlerle donanmış bir salon belirdi: Masaların üzerinde, çelik kollar, mikro-lazer vericiler ve boru delikleri yığılıydı.

Maogan, tamamıyla otomatik hale getirilmiş bir ameliyat salonu olduğunu gördü burasının. Ve Stuff Logan'la Orwel, iki masaya uzatılmış, bir ameliyat geçirmekteydiler.

— Efendimiz, yol arkadaşlarınıza şimdiki vücutlarından çok daha uygun birer vücut vermeyi kararlaştırdı... dedi Arkos. Şimdilik beyinlerini alıyoruz kendilerinin. Sonra da bu beyinler, kişiliklerine daha uygun birer vücuda aktarılacak...

Yüzü terden sırılsıklam olmuş Maogan'a zevkle bakıyordu:

— Orwel için bir hurval, Stuff Logan için de bir dev kaneks vücudu düşündük.

Gene bir el hareketiyle imajı kaydırmıştı; ikinci bir ameliyat salonu belirmişti şimdi ekranda. Otomatik pensler iğrenç görünüşlü iki hayvanın beyinlerini çıkarmaya hazırlanıyordu.

— Kafasının önünde iki, arkasında bir gözü olan, kıllı omuzlarından maymun kolları sarkan hayvanın adı, hurval'dir... dedi Arkos. Tior 2 gezegeninden gelmektedir. Müthiş yırtıcı yaratıklardır bunlar; istedikleri gibi yönlendirilebilen dört sıra dişleriyle, aynı anda iki ayrı avı parçalayabilirler. Hep yiyecek aramakla geçirirler vakitlerini, ama nispeten zekidirler.

Bir sessizlikten sonra ekledi:

— Aşağı yukarı Orwel kadar zeki, evet...

Yarı kapalı gözleriyle Maogan'a bakarak devam etti:

— Görünümleri pek hoşunuza gitmedi, değil mi? Sirk oyunlarına bayılan Efendimiz, hurval'lere ayrı bir değer verir. Genellikle bu hurval'leri dev kanekslerin karşısına çıkarırız; her iki cinsten de daima birer sürü kapalı tuta-

rız elimizin altında; ve iki ırk birbirlerinden nefret ettiği için, savaş son derece zevkli olur.

— Sizler aslında iğrenç insanlarsınız!.. dedi Maogan soluk soluğa. Bir de uygar olduğunuzu iddia ediyorsunuz...

— Uygar!.. Hep bu söz var ağzınızda... dedi Arkos ıslık çalan bir sesle. Nedir uygarlık?

Bıyık altından gülerek devam etti:

— Burada düzen vardır. Halk için hipnoslar, bizim için kendi zevklerimiz ve bütün Antefaes insanları için huzur.

Ekrana dönmüştü:

— Şu kanekse bakın, ne güzel... dedi.

Parlak sarı yumuşak tüylü bir hayvandı bu, pullu tüylerle biten iki ufak kanadı vardı; ayaklarını el gibi, tutucu olarak da kullanabiliyordu; iri gözleri soluk yeşil renkteydi. Korkunç bir panik okunuyordu bakışlarında.

— Kaneksler, hurvallerden daha budala değildir... dedi Arkos. Henüz anesteziden geçirilmedi bu hayvan beyin transferi tamamlandığında, göreceksiniz, bütün gücünü yeniden elde edecektir.

Ellerini ovuşturuyordu zevkten:

— Yüzyıllardır gördüğümüz en güzel seyir olacak bu! Yol arkadaşlarınız iki rakip sürünün başına geçeceklerdir, eminim; ve tadına doyulmaz bir dövüş çıkaracaklardır. Ölümüne bir dövüş tabii!.. Zaten sizi hemen beyinsiz kılacak değilim; çünkü bu müthiş seyirden yoksun kalmanızı istemem...

Ekranı söndürmüştü:

— İstediğimiz koordinatları bulduğunuz takdirde, iş değişir tabii... dedi.

— Elime fırsat geçse, sizi derhal temizlerdim!.. diye gürledi Maogan. Cerrahların sizi kurtaramaması için bütün önlemleri önceden alarak temizlerdim hem... Kırıntılarınız kalırdı ancak ortada, pis kırıntılarınız...

Buz gibi bir bakışla baktı ona Arkos:

— Bunun için önce hürriyetinize kavuşmanız gerekir, Jord Maogan... dedi. Bu fikri unutmanızı öğütlerim size.

Zeytin şeklindeki aygıta yönelmişti:

— Az kaldı unutuyordum: Anılarınızı size şimdilik geri vereceğim; çünkü sizi tam olarak muhafaza etmeye karar verdik.

Aygıt vızıltıyla işlemeye başladığı anda, şaşırtıcı bir rahatlık duydu Maogan. Ve Sane'in sevgili yüzü canlandı gözlerinde yavaş yavaş. Ama çok geçmeden bu haz, bir cehennem işkencesine dönüştü: Kosmosta kaybolup gitmiş Maogan için, sevdiğini böyle görmek hakiki bir ıstıraptı.

Arkos, kumandanın çektiği bu manevi acıdan büyük bir tat alır gibiydi. İç konuşma ekranı yanmıştı bu sırada ve Feaks'ın imajı belirmişti:

— Dünyalıların Samanyolu'nu bulduk Arkos... dedi. Rolling'in telkini üzerine, Beyin, o tarihte kosmosta beliren bütün *nova*'ları tesbite koyuldu. O gün iki *nova* belirmiş, ama bir tanesi Rolling'in tasvirine uygun düşüyor. Dünya'nın nerede olduğunu artık biliyoruz.

Habere çok sevinen Arkos sormuştu:

— Bizden çok mu uzakta?

— Hayır. Düşünmüş olduğumuz gibi, Büyük Set'in hemen arkasında. Kolayca ulaşılabilir bir yerde; ve tabii bundan ötürü de çok tehlikeli oluyor: Bu insanları mutlaka nötralize etmemiz gerekiyor. Rolling de aynı fikirde. Dünya'ya dönecek ve aracı-beyin-istasyonunun avantajlarını anlatacak Dünyalılara. Sonra da, tabii bizim yardımımızla, aracı istasyonun kontrolünü o yüklenecek.

Maogan'a döndü Arkos:

— Gördünüz mü, kumandan, boşu boşuna inat etmiş oldunuz. Ve şimdi öyle bir duruma soktunuz ki kendinizi, sizi derhal yok etmekten başka bir şey kalmıyor bize yapacak.

— Rolling haini!.. diye haykırdı Maogan.

— Hain mi? Ne münasebet!.. Kusursuz bir teknik uygarlığın gelişmesine engel olan tek şeyin, insan olduğunu anladı Rolling. Ve bunun sonuçlarına göre davrandı. Rolling sizden daha zeki, kumandan. Çok daha zeki.

Maogan'ın gözlerinin önünde Sane'in imajı dansediyordu hep.

— Durdurun şu aygıtınızı!.. diye gürledi kumandan.

— Durduracağım... dedi Arkos. Merak etmeyin.

Onikinci Bölüm

ZAMAN ve uzay kavramını yitirmişti kumandan. Gerçek bir şeye dokunması olanaksız hale gelmişti; çünkü adlandırılmaz bir enerji, hücrenin kenarlarına doğru her yaklaşma denemesinde geri itiyordu onu; eliyle duvarları okşaması bile mümkün değildi. Ve bu temas yokluğu, ölüm korkusuyla karışık kesin ve amansız bir yalnızlık duygusu uyandırıyordu Maogan'da yavaş yavaş. Kendisine varıncaya kadar kimbilir kaç kişinin burada çürüdüğünü düşünmekteydi ki, yeni bir imaj belirdi önünde. Arkos'un gönderdiğini sandığı bu imajdan sıyrılmak için doğruldu kumandan, ama yanıldığını çabucak anladı: Farklı bir şeydi bu, bir telepatik çağrıydı.

Bütün kosmonotlar gibi kumandan da telepati dersleri almıştı Dünya'da; ama bu yeteneğe hâkim olmayı henüz hiç kimse tam beceremiyordu. Yapılan deneyler değişik ve düzensiz sonuçlar vermişti daima; ve bir uzay haberleşme aracı olarak telepatiden yararlanmak, güvenlik nedenleriyle yasaklanmıştı. Gerçekten de, bazı biçimsiz ve korkunç yaratıkların bu tür deneylerden faydalanarak, hazırlıksız insan zihinlerine yerleştiği olmuştu. Birtakım kosmonotlar çıldırmıştı bunun sonucunda, başka birtakım kosmonotlar da bir daha geri dönmelerine olanak bulunmayan yasak bölgelere yöneltmişlerdi gemilerini. İşte bundan ötürüdür ki, aslında kusursuz bir verici-alıcı telepat olan Jord Maogan, bu yeteneğine katiyen başvurmuyordu.

Ama bu seferki, son derece net bir çağrıydı; bir an düşündükten sonra cevap vermeye karar verdi kumandan: İçinde bulunduğu durumda, kaybedecek hiçbir şeyi yoktu artık.

Kumandanı şaşırtan bir kudretle geldi cevap: Dünya'

daki telepatik konuşmalar, insan beyinlerinin bu işte yetersizliği dolayısıyla zorlaşmaktaydı çoğunlukla ve yayın gücü daima zayıf kalıyordu.

Burada, hücrenin içinde ise, Noosika'nın nedimesi Prine'nin birden gözlerinin önünde belirdiğini gördü kumandan. Etli kemikli bir şekilde, gerçekten oradaymış gibi...

— Akıl almaz bir şey bu!.. diye düşündü Maogan.

Prine gülümsedi:

— Pekâlâ oluyor, bakın... Bir güçlük hissedecek olursanız derhal kesin yayını ve herhangi bir şeyi hayal etmeye koyulun. O zaman dışarda sizi bir kontrol eden varsa otomatik uyku dalgaları alacaktır sizden ve şüphe etmeyecektir.

— Peki... diye düşündü kumandan.

— Hanımım iki şeyi size bildirmemi emretti: İlk olarak sizi unutmadığını ve kaderinizle yakından ilgilendiğini. Yarın onu bu saatte telepatiyle çağırın, size kendisi bizzat cevap verecek... İkinci olarak da, Arkos size korkunç birtakım şeyler gösterecek olursa, etkilenmeyin; şeytani şeyler düşündüğünü biliyoruz çünkü.

Birden silinmişti Prine'nin imajı. Bu kısa konuşmadan bitkin çıktığını hissetti Maogan. Yayının kudreti, bütün sinir potansiyelini boşaltmış gibiydi. Ama çok rahat uyudu.

* * *

Işıklı şeridin yerini bir ekran almıştı ve Arkos'un hayali belirmişti ekranda.

— Boşuna zahmet etmeyin... dedi kumandan. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı sanıyorum.

Arkos pis bir gülümseyişle:

— Tam tersine, kumandan... dedi. Enfes haberlerim var size. Yol arkadaşlarınızın şekil değiştirmesi, kusursuz

bir biçimde başarılmış bulunuyor. Yeni gövdeleri içinde her iki dostunuz da müthiş yakışıklı; ama eski vücutlarını da olduğu gibi muhafaza ettik. Belki günün birinde işimize yarar diye...

Arkos bir el hareketiyle kaydırdı imajı: Şimdi ekranda bir hurval vardı. Korkunç yaratık, mekanik bir sesle konuştu:

— Bu vücut içinde bir süre kalmayı ben istedim. Yarından sonra sirkteki karşılaşma için, bu yeni vücudum mükemmel... Bana vaadinizi unutmadınız, değil mi?

Arkos'a sormuştu bunu.

— Unutmadım... dedi Arkos. Stuff Logan'la dövüşeceksiniz.

— Ve onu rahatça paramparça edeceğim bu kuvvetimle. Sonra da Dünya'ya döneceğim, kumandan. Ama bu halde değil tabii, Stuff Logan'ın vücuduna bürünüp döneceğim Dünya'ya... Stuff Logan'ın vücuduna, evet!.. Anlıyorsunuz, değil mi?

Anlıyordu Maogan. Tasarladıkları korkunçluğu tamamıyla kavramıştı ve kuduruyordu öfkeden. Bunu farkeden Orwel ekledi:

— Rolling de sizin vücudunuza bürünecek, kumandan! Görüyorsunuz herhalde manevramızı? Dünya'da herkes sizi geri dönmüş sanacak. Ve her zamanki gibi, söylediğiniz şeyleri kabul edecekler. Hem hiç itirazsız kabul edecekler! Ve böylece Dünya imparatorluğu Antefaes imparatorluğu'na katılmış olacak. Dolayısıyla bn de Vilmür zindanlarında çürümekten kurtulmuş olacağım.

Gene o pis gülümseyişiyle ekledi Arkos:

— Sadece çürümekten kurtulmuş olmayacaksın, Orwel. Aynı zamanda yeni Dünya İmparatorluğu'nda çok büyük ve onurlu bir göreve getirilmiş olacaksın!

Ekrandaki korkunç yaratık zevkle çırpındı:

— Size olan borcumu da hiçbir zaman unutmayacağım, dedi.

* * *

Ilık bir dalga halinde geliyordu Noosika'nın mesajı:

— Çok kısa konuşacağım, kumandan... demişti. Zafer bizimdir, ancak çok dikkatli davranmak ve belirli bir süre tetikte olmak gerekiyor.

Sordu Maogan:

— Bunu herhalde kendiniz adına söylemektesiniz?

— Hayır, kumandan! Sizden vazgeçemezler. Her ne pahasına olursa olsun, sizi kazanmaya çalışacaklardır, çünkü başka çareleri yok. Şöyle ki: Dünya'ya döndürülmesi tasarlanan insanlar, orada hemen bir kesin testten geçirilecektir: Bunu bilmekteler! Testin sonucu ise önceden bellidir, kumandan: Sahtekârlığın anlaşılması... Dolayısıyla, Maogan, onlara en ufak bir ipucu vermemek gerekiyor; bunun için de en emin yol, susmak... Anlıyorsunuz, değil mi, kumandan? Susmak! Beyninizi tarayacaklar, Jord... Dayanmanız gerekiyor. Başarabilecek misiniz bunu?

— Başka çaremiz var mı?

— Tamam, kumandan! Yalnız bu arada kendinizi her an benden yeni bir mesaj almaya hazır bulundurunuz.

— Tamam.

— Son bir nokta: Ben henüz sevmesini unutmadım, kumandan!

Jord Maogan, hayatı boyunca belki de ilk kez dayanılmaz bir teessüf duydu içinde: Niçin o dilber yaratıkla bir arada değildi sanki, niçin? Cellat adaylarından bunun da hesabını soracaktı elbette!

* * *

Jord Maogan'ın «tamam» yayınını alır almaz telekaptörü kapatmıştı Feaks:

— Eşsizsiniz, sevgilim... dedi Noosika'ya. Böylece artık Dünya İmparatorluğu'nu kesin şekilde nötralize edebileceğimizden emin olabiliriz!

Ölümsüzlüğünün belki de en büyük hatasını işlemiş oluyordu böylece: Zira Güzeller Güzeli'nin «Son bir nokta : Ben henüz sevmesini unutmadım, kumandan!» şeklindeki yayınını algılamamış bulunmaktaydı... Ne var ki bu yayını sonuna dek algılayan birisi vardı laboratuarda: Arkos! Gelgelelim Arkos'un da bir ölümcül tutkusu vardı: Noosika'ya sahip olmak! Bu da ancak Feaks'ın yerini almakla mümkündü. Bunu zaten planlamaktaydı Arkos. Ama şimdi hiç beklenmedik bir yeni durum çıkıyordu ortaya: Bu Dünyalı, işleri büsbütün karıştırıyordu. Bir an önce icabına bakılmalıydı onun. Gelgelelim bu noktada son derece temkinli davranmak ve Maogan'ın ortadan kaldırılmasının sorumluluğunu bir başkasına yüklemek gerekiyordu. Bir başkasına, evet. Ama kime?

* * *

Kararını çok çabuk verdi Arkos: Maogan, Dünyalı hurvalle Dünyalı kaneksin dövüşü sırasında bir kaza sonucu ölecekti. Dolayısıyla da Maogan'ın büyük dövüş gösterisine kadar yaşaması şarttı. Şöyle tasarlamıştı cinayeti : Tıpkı eski geleneksel Dünya ganimet sergileme törenlerinde olduğu gibi som altından bir kafes içinde getirilecekti Maogan büyük sirke. Orada halka sunulacaktı bir büyük zaferin simgesi olarak. Tam o sırada da adeta kuduran hurval-Orwel atılıp kumandanı parçalayacaktı. Arkos'un planına göre böylece hem Dünyalı rakibi ortadan kalkıyor, hem de bu dövüşü düzenleyen Feaks dilber Noosika'nın gözünde bir numaralı düşman haline giriyordu. Bu durumda ona sadece Noosika'yı -Feaks ortadan

kalkıncaya kadar- kendisine kesinkes bağlı kılacak bir atu gerekmekteydi. Bu atu da hazırdı Arkos'un kafasında: Noosika ile Maogan'ı gizlice buluşturup seviştirecek ve bu sahneyi filme alarak Güzeller Güzeli'ne karşı bir şantaj malzemesi halinde kullanacaktı.

* * *

Bu arada bütün şeritler, Antefaes halklarına büyük sirkteki amansız mücadeleyi müjdelemekteydi. Art arda verilen haberler arasında, Büyük Set ötesinde bulunan Dünya İmparatorluğu'na karşı kesin bir zafer kazanıldığı ve söz konusu imparatorluğun başkumandanının da tutsak edildiği müjdesi apayrı bir özenle aktarılıyordu şimdi. Dövüş sırasında bu başkumandanın, binlerce yıllık geleneklere uygun şekilde, som altından bir kafes içinde büyük dövüş günü sirkte bütün herkese gösterileceği de ilan edilmekteydi.

İmparator Feaks, başyardımcısı ve başdanışmanı Arkos' un önerilerini büyük bir memnunluk içinde kabul etmişti. Sirkteki dövüş için, gene binlerce yıllık geleneklere uygun şekilde, İmparator ile Güzeller Güzeli Noosika için özel bir şeref locası hazırlanmış ve koca imparatorlukta sadece Trol gezegeninde dokunan strol kumaşından bayrak ve flamalarla donatılmıştı. Som altından imal edilmiş olan kafes de Maogan'ı beklemekteydi.

Feaks memnundu, evet. Arkos da kendinden son derece emindi. Ama ikisi de gereğinden fazla acele etmekteydiler memnun ve emin olmak için. Çünkü Güzeller Güzeli Noosika ile başnedimesi Prine'nin de kendilerine göre birtakım hesapları ve hazırlıkları vardı: Oyun ortadaydı henüz!

— ÇOK dikkatli olmamız gerekiyor, kumandan! Kısa konuşmak zorundayım...

Noosika'ydı mesajı yollayan. Gene ılık dalgalar halinde geliyordu yayın. «Güzeller Güzeli» şöyle devam etti:

— Duyuyorsunuz değil mi beni, Maogan?

— Duyuyorum, Noosika. Yalnız...

Yayını bir an için kesmişti kumandan. Telaşla sordu Güzeller Güzeli:

— Evet, kumandan?

— İzlenmediğimizden emin misiniz?

— Şu birkaç dakika için, kesinlikle evet!

— Hazırım, Noosika. Söyleyin...

Noosika'nın dalgaları ürpererek yayılmaktaydı şimdi:

— Sizi som altından bir kafese kapatacaklar, kumandan. Fikir Arkos'undur. Sirkte, Antefaeslilere canlı ganimet olarak sunulacaksınız! Ve dövüş başlayınca, hurval-Orwel, kapısı mahsus açık bırakılmış kafese saldırarak sizi parçalayacak!

— Yapacak hiçbir şey kalmadı, demek?

— Var! Olmaz olur mu hiç, kumandan? Elbette var! Şimdi iyi dinleyin ve nakşedin beyninize!

Bir an geçti. Sonra yeniden geldi yayın:

— Hazır mısınız?

— Tepeden tırnağa!

— Kafese girdiğiniz anda, yapmacık bir karşıkoyma hareketiyle kapıya saldırın ve kilidin altındaki bilyayı alıp avucunuzda saklayın! Söz konusu bilya bizim eski Yedi Bilgemizin eşsiz bir buluşudur. Her türlü saldırıya karşı koruyacaktır sizi! Ama sadece üç dakika süresince koruyacaktır... İşte bu üç dakika içinde, şeritlerin yayınlandığı kaynağa doğru vargücünüzle atılmanız gerekiyor,

kumandan! Gözleriniz kamaşabilir, öyle ki hiçbir şeyi göremez duruma girebilirsiniz; ama gene de çekinmeden koşunuz: Sizi orada Prine bekleyecek! Ben de o sırada Arkos'la hesaplaşacağım...

Bir anlık bir kesiklik oldu gene. Sonra Noosika'nın yayını şöyle sonuçlandı:

— Hepimizin kaderi o üç dakikaya bağlı, kumandan!

* * *

Morötesi bir renge bürünmüştü şeritler: Dövüş başlamak üzereydi! Yalnız büyük bir değişiklik vardı ortada; ve büyük değişikliği, bütün uyuşturulmuşluklarına rağmen, bilinçaltında sezinleyip kapmıştı Antefaesliler...

Değişiklik şuydu:

Binyıllardan beri devam edegelen bu tür büyük çaplı ve görkemli sirk gösterilerinde, vahşi yaratıkların halka saldırılarını önlemek için, dövüş alanının üzerine manyetik bir perde çekilirdi; oysa bu sefer aynı manyetik perde, dövüşen canavarların değil, halkın üzerine çekilmiş bulunmaktaydı: Yani, meydan canavarlarındı! Ve... ve som altın kafes içinde Maogan da canavarlarındı bu durumda.

* * *

— Arkos!

Müthiş bir telaş ve tedirginlik içinde dönüp arkasına baktı Arkos: Feaks karşısındaydı.

Saygıyla eğildi Hükümdar'ın önünde; bu eğiliş, yüzünde artık zaptedemediği o sınırsız tiksinti ifadesinin de farkedilmesini önlemekteydi.

— Ne gibi yeni sürprizler hazırlıyordun bana?

Oysa Arkos, Noosika'nın Maogan'a doğru yayına girdiğini saptamış ve tüm psişik gücünü bu yayını kapmak

için ayarlamıştı. Ne var ki Feaks'ın beklenmedik gelişi tüm planlarını altüst ediyordu! Nitekim, bir an, Feaks'ı hemen oracıkta yok etmeyi bile geçirdi aklından; hatta yüzük parmağında bir halka halinde taşıdığı mini-leyzerini şöyle bir okşadı.

— Biliyor musun, Arkos, neye karar vermiş bulunmaktayım?

Kendine rağmen, bir an durdu ve gerisini bekledi Arkos. Ve Feaks devam etti:

— Yoruldum,dostum! Ölümsüzlük yordu beni, inan!

Bir an sustu Yüce Hükümdar. Arkos, şimdi tepeden tırnağa kulak kesilmiş, ,onu dinlemekteydi. Bu arada, Büyük Sirk'teki gösterinin başlamasını belli bir süre ertelemeğe yarayacak yeni bir ek şeridi devreye sokmayı da ihmal etmedi.

Şöyle devam etti Feaks:

— Evet, sevgili dostum! İmparatorluğun yönetimini olduğu gibi sana bırakacağım.. Tabii kabul edersen?.

Yeniden susmuştu Feaks. Kesin cevap bekler gibi bir duruşu vardı. Noosika'yı çoktan ikinci plana itmişti zihninde Arkos: Koskoca bir Galaksi İmparatorluğu'nda saysan sayılmaz Güzeller Güzeli vardı elbette!

Ama gene de tedbiri elden bırakmaması gerektiğini akıl etti:

— Yüce Hükümdarım!. dedi. Bana sunduğunuz bu onurlu olduğu kadar da zorlu görevi ancak bir tek koşulla kabul edebilirim: Her an sizin şaşmaz denetiminizde kalacağımı bilmek ve bukonuda bana Ulu Atalarımız adına söz vermeniz koşuluyle!.

Düşünüyordu Feaks. Sonra gülümseyerek:

— Sevgili dostum, Arkos.. dedi. Bilmez değilsin ki şu evrende en kolay verilen üç şey vardır: Akıl, hak ve söz! Dolayısıyle de ben sana söz veremeyeceğim. Daha geçerli... çok daha geçerli bir şey vereceğim sana: Noosika'yı vereceğim!

Neye uğradığını şaşırmıştı Arkos:

— Efendimiz!. diye kekeledi. Yücelerin Yücesi Efendimiz!. Ben.. ben.. hayır!. hayır, Efendimiz, Efendimiz, ben böyle bir şeyi kabul edemem, Efendimiz!.

— Peki, ya bu bir emirse? Benim son emrim?

Bir an sustuktan sonra gülümseyerek sordu:

— Yoksa hoşlanmıyor musun ondan?

— Hoşlanıp hoşlanmamak haddime düşmemiştir, Efendimiz!

Kesip attı Feaks:

— Kararım kesin, Arkos! Ölmeyi özledim, anlıyor musun?

Arkos, içinden taşıp gelen mutluluk patlamasını güçlükle zaptederek cevap verdi:

— Anlıyorum, Efendimiz! Tatmamış olduğunuz bir tek ölüm kalmıştı!. Ve siz şimdi onu da tatmak istiyorsunuz?

— Sadece o değil, dostum! Böyle bir karar almamda şu Dünyalının tavrı da etken oldu: Ne kadar mutlu olduğunu, ne denli dopdolu yaşadığını gördün sen de! Çünkü ölümlü, ölümlülüğün bilinci içinde yaşıyor! Oysa biz, o kasvetli ölümsüzlük içindeyiz daima, dolayısıyle de çoğu zaman yaşadığımızın farkına dahi varamıyoruz!.

— Anlıyorum, Efendimiz! Ama...

Bir el hareketiyle yardımcısının sözünü kesti Feaks:

— Bana, akla gelebilecek tüm araç ve gereçlerle donanmış küçücük bir gemi yapmasını istedim biraz önce Beyin'den: Uzay ve zaman boyunca dolaşıp sürekli mâcerâlar yaşayacağım, Arkos! Bu arada öldüğüm de olacak tabii, ama bir zaman sonra kendiliğimden dirilmek üzere öleceğim. Ve işte böylece, ölümlü bir ölümsüzlük ya da ölümsüz bir ölümsüzlük içinde sürdüreceğim varlığımı!.

Kısa bir sessizlik oldu. Hayale dalıp gitmişti Feaks. Arkos ise geleceğe değin planlar yapmamak, şu son an-

ları büyük bir dikkatlilik içinde geçirmek için zorluyordu kendini. Nitekim o gayretle sordu efendisine:

— Tabii arada sırada Antefaes'i de onurlandıracaksınız?.

— Hiç sanmıyorum, dostum; Ama buna karşılık, şu, atalarımızın bir vakitler döllendirmiş olduğu Dünya'ya uğrayacağım ilk iş olarak. Küçük yeğenlerimizin neler yaptığını merak ediyorum, Arkos.Belki onlara ufak tefek yardımım da dokunur, ne dersin?

— Sizin yardımlarınızı kabul edebilecek bir düzeye ulaştıklarından şüpheliyim, Efendimiz!

Bir an düşündü Feaks. Sonra başını sallayarak:

— Kimbilir, belki de haklısın.. dedi.

Ve içini çekerek devam etti:

— Neyse.. Bütün bunları Sirk dönüşü çok daha kapsamlı bir şekilde konuşur ve son şekline sokarız..

Hemen ardından da sordu:

— Hazırlıklar tamam mı? Son bir kontrolden geçirmişsindir durumu herhalde?.

Arkos önündeki büyük ekrana doğru eğilirken:

— Elbette geçirdim, Efendimiz!. diye cevap verdi. Ama bir de beraberce bakalım, emrederseniz?

— Bundan böyle senden sadece ricada bulunabilirim, Arkos!

— Aman, Efendimiz!..

Onu bir el işaretiyle susturdu Feaks. Ve alttaki beyaz düğmelerden üçüncüsüne bastı. Yerçekimsiz hücrede halâ duvarları yoklamağa çabalayan ama bir türlü başaramayan Maogan belirdi ekranda. İzlendiğinin farkında değildi kumandan.

Feaks, gizleyemediği ve artık gizlemek de istemediği bir hayranlıkla konuştu:

— Görüyorsun değil mi, dostum: En umutsuz, en kahredici durumda bile soğukkanlılığını koruyup düşünebiliyor! Halâ birşeyler yapmağa, her ne pahasına

olursa olsun bir çıkış yolu bulmağa, sınırlarını aşmağa çabalıyor! İşte bizde eksik olan da hayata bu kökten bağlanış, bu yaşama susuzluğu ve açlığı ya zaten!..

Kendine olan güvenini yavaş yavaş yeniden kazanmağa başlayan Arkos itiraz etti:

— Evet ama Efendimiz...

Sözünü kesti Feaks onun:

— Bana artık rahatça Feaks diyebilirsin,, dostum!

— Siz daima benim Efendim kalacaksınız!.

Feaks'ın bir oyun kurmuş olabileceğinden ya da, en azından, her an fikir değiştirebileceğinden şüpheleniyordu hep.Dolayısıyle de sürekli tetikteydi. Hiç ara vermeksizin sürdürdü konuşmasını:

— Eveeet, diyordum ki Efendimiz, bunlardaki yaşama açlığı... nasıl söylesem... sizin de belirlediğiniz gibi, adı üstünde: Açlık! Yani henüz olanaklarının değil tam bilincinde, farkında dahi olmayan bir varlığın ilkel yönelimi! Bir çeşit hayvansal bir tepki bu, anlatabiliyor muyum?.

— Biraz daha açıkla düşünceni, lûtfen!

İyice bir düşündükten sonra konuştu Arkos:

— Gayet iyi görüyorsunuz, Efendimiz: Dışardan birşeyler bekleme aşamasında bu yaratık; içine bakmasını henüz öğrenmemiş! Oysa içine bakmasını öğrenmiş olsaydı, beklemesine gerek kalmayacaktı: Herşeyi orada hazır bulacaktı çünkü!

— Haklısın, dostum: Beklemek, sadece ve sadece, kabul etmeğe... almağa bir hazırlıktı! Ama kimbilir, belki o da şimdi birşeyler almağa hazırlanmakta?.

* * *

Haklıydı, Feaks: Gerçekten de Maogan, «birşeyler» almağa hazırlanıyordu. Ne alacağını kendisi de bilmeden!

Çok geçmeden de geldi o «birşeyler»: Önce Noosika ya

da Frine'den bir mesaj sandı Maogan bunu, hep bildiği ılık dalgalar söz konusuydu çünkü. Ama içerik başkaydı:

— Biraz sonra sizi çok iyi bildiğiniz bir yere götüreceğim, kumandan.. diyordu yayın. Ve bir süre başbaşa konuşup ne yapmak gerektiğine birlikte karar vereceğiz. Yalnız bu arada anî bir değişikliğe uğrayacaksınız, sakın endişelenmeyin: Söz konusu değişiklik basit ve geçicidir.

Maogan vargücüyle sordu:

— Kimsiniz siz? Beni nereye götüreceksiniz?

— Çok iyi tanıdığınız bir varlığım, kumandan. Ve şimdilik size hiç bir düşmanlığım yok! Üstelik geleceğiniz yerde sizi çok yakın bir dostunuz bekliyor..

— Peki ama kimsiniz? Cevap verin lûtfen, kimsiniz?.

Yayın kesilmişti birden. Maogan kendisini gene o dipsiz yalnızlığın içinde buldu.

* * *

Feaks ve Arkos, ekrandan görmüşlerdi Maogan'ın bir telepatik mesaj almakta olduğunu; ama mesajı bir türlü çözememişlerdi. Şöyle demişti bunun üzerine Arkos:

— Efendimiz, belki Güzeller Güzeli çözebilir bu mesajı!

Hükümdar, neyi imâ ettiğini anlamıştı yardımcısının. Noosika'nın kendisine ihanet etmesine en ufak bir olasılık tanımamakla birlikte, ekranın altındaki beşinci düğmeye basmıştı: Noosika yoktu dairesinde, Prine de görünmüyordu. Sadece bir kaç nedime kalmıştı, onlar da çıkmağa hazırlanmaktaydılar. Enterparlörü açtı Feaks. Arkos konuştu:

— Dikkat, dikkat! Ben Arkos! Efendimiz, Güzeller Güzeli'ni arıyordu! Kendisini nerede bulabilirim?

Salondan çıkmak üzere olan son nedime verdi cevabı:

— Kraliçemiz, biraz önce Sirk'e gittiler. Biz de şeref locasında onun arkasındaki yerimizi almak üzere yola çık-

mak üzereydik. Acaba Efendimizin bir emirleri mi vardı? İş yönetimle ilgili bir düzenleme varsa biz de uygulayabilirdik..

— Hayır! Kraliçeyi bulduk...

* * *

Bulmuşlardı gerçekten: Ekranın altındaki yedinci düğme Sirk'i aktarmaktaydı. Ve Feaks tam düğmeye bastığı anda Sirk'e girmekteydi Güzeller Güzeli. Henüz ekranda imajı belirmemişti ama içeri girdiği, halkın hayranlık dolu alkışlarından anlaşılıyordu hemen. Çok geçmeden de Noosika o eşsiz güzelliğiyle ilerleyip şeref locasındaki yerini aldı.

O anda üçüncü düğmeye bastı Feaks. Maogan o sırada o garip mesajı almaktaydı daha. Ve Hükümdar, şöyle dedi yardımcısı Arkos'a:

— Dikkat ediyorsun değil mi, dostum? Güzeller Güzeli'nin hiç de öyle mesaj yayar bir hâli yok!

Yutkundu Arkos. Ve bütün cesaretini toplayarak konuştu:

— Ama yanında başnedimesi Prine de yok, Efendimiz!

* * *

Som altın kafesteki Maogan'ı Sirk'in ortasına yerleştirdiklerinde, Feaks'la Arkos da Sirk'e girmekteydiler. Antefaesliler, her zamanki sönük alkışlarıyle karşıladılar İmparatorlarını. Bu arada büyük dövüşü götürecek olan hurvallerle kaneksler de Sirk'in iki karşı ucunda toplanmış bulunuyorlardı. Hurvaller, başlarında önderleri Orwel, dört sıra dişlerini bilemekteydiler. Kanekslerse, başlarında önderleri Stuff Logan, sâkin sâkin dövüşün başlamasını bekliyorlardı. Kendilerinden emindiler.

Antefaes töresine göre dövüş ancak İmparatorun elini

havaya kaldırdıktan sonra aşağı indirmesiyle başlayabilirdi. Nitekim şimdi artık bütün gözler Hükümdarın eline adetâ asılı bekliyordu. Ve Hükümdar elini kaldırdı. Tam indirecekti ki, som altın kafes içindeki Maogan'ın can haliyle kafesin kapısına doğru atıldığı görüldü. Bir anda büyük bir heyecan dalgası kapladı tribünleri. Noosika bile, tüm soğukkanlılığına rağmen dayanamayıp ayağa fırlar gibi olmuş ve kendini son anda güçlükle tutabilmişti. Ama bu bir anlık atılımı, tam arkasında oturan ve gözlerini ondan ayırmayan Arkos'un farketmesine engel olamadı.

Çok kısa sürdü olay:

Maogan'ın kafesin kapısına doğru atılmasıyle sırtına bir zıpkın yemiş gibi devrilmesi bir oldu. Noosika için herşeyin sonuydu bu artık: Demek ki hain Arkos bütün önlemleri almıştı, yani biliyordu bütün herşeyi!

Elini yavaşça hançerine attı Güzeller Güzeli: İlkin Arkos'u haklayacaktı zehirli hançerle, sonra da kendi canına kıyacaktı! İşte tam o sırada başnedimesi Prine'nin yayını çınladı beyninde:

— Herşey yolunda, Hanımım! Rölâksa geçin ve gülümseyin lûtfen! Herşey yolunda ve işin sonuna gelmiş bulunmaktayız!..

İçini birden bir rahatlık kaplamıştı Noosika'nın: Çok iyi bildiği bir ılıklığın, onu bütün tehlikelere karşı koruyacak olan ılıklığın bir anda tüm bedenini sardığını hissetti ve sordu:

— Prine nerdesin?

— Evrenin en güvenli yerindeyim, Hanımım. Şimdi olacakları seyredin soğukkanlılıkla! Biz herşeyi düzenliyoruz..

Biz! Kimleri kastediyordu Prine «biz» derken? Maogan'ı kastediyor olamazdı; çünkü kumandan karşısındaki altın kafesin içinde en ufak bir tepki dahi gösteremeksizin yığılıp kalmış bir durumdaydı.

Biz! Bütün nedimeleri arkasındaydı.. Rolling'in bir dö-

nüş yapmış olması da olanakdışıydı: Arkos'un yanıbaşında kuzu kuzu oturmaktaydı Maogan'ın eski yardımcısı..

Biz! Kimdi, kimlerdi peki bu «biz?»

Konuyu düşünmeğe daha fazla devam edemedi Noosika! Sirk'ten yükselen çığlıklar, şu anki somut gerçekliğe döndürdü onu: Freaks'ın elini indirmesiyle dövüş başlamış bulunmaktaydı.

İki hayvan sürüsü, korkunç çığlıklar atarak biribirlerine doğru uçmaktaydılar şimdi. Feaks, Güzeller Güzeli'nin elini hafifçe okşayarak mırıldandı:

— Sizin Dünyalının bu kadar çabuk takatten düşeceğini aklımın ucundan bile geçirmezdim doğrusu, sevgilim..

Prine'den almış olduğu mesajın huzuru içinde cevap verdi Güzeller Güzeli gülümseyerek:

— Efendimiz benim kölemi biraz fazla yordu herhalde?.

Bu cevapla, Noosika, kendi malına el atılmış olduğunun bilincinde bulunduğunu da belirtiyordu.

Feaks da konuşmak istedi ama tam o sırada alanda ortaya çıkan olağanüstü hareketlilik karşısında sustu. Gerçekten de Sirk'in seyircilere göre sağ tarafından saldırıya geçen hurvaller birdenbire yön değiştirmiş ve altın kafese doğru uçmağa başlamışlardı. Bunun üzerine kaneksler de vargüçleriyle aynı noktaya doğru ilerlediler.

Maogan'ın hiç bir tepki göstermeksizin kafesin içinde yığılı kalmağa devam ettiğini gördü Noosika. Prine'nin mesajına rağmen yeni bir umutsuzluk dalgası kapladi içini.

Ondördüncü Bölüm

ŞU ANDA içinde bulunduğu, bir katedral büyüklüğünde ve tam bir yarımküre şeklindeki yeri çok iyi hatırlıyordu Maogan: Beyin'in giriş kısmıydı burası! Dipteki muazzam zırhlı kapılar, bu konuda en ufak bir şüpheye bile mahal vermemekteydi.

Nasıl olup da buraya gelebildiğini -ya da getirilebildiğini- düşündü bir an. Olup bitenleri hatırlamaya çalıştı: Kafesi otomatik raya alıp Sirk'e aktarmışlardı; başlarında Orwel'in bulunduğu hurvallerle Stuff'ın kumanda ettiği kaneksleri görmüştü Sirk'in iki köşesinde karşılıklı toplanmış, savaşa hazır bir halde ve Noosika'nın planına uygun olarak atılmıştı. Tam o anda, evet tastamına o anda, içinin boşaldığını hisseder gibi olmuştu; sonra da işte burada bulmuştu kendini!

Çağrıldığını hissediyor ve ilerliyordu Maogan. O muazzam zırhlı kapılar şimdi artık kumandanın dokunmasına bile gerek kalmaksızın kendiliğinden açılmaktaydı. Yarımay şeklindeki salonları geçti art arda. Ve nihayet sınırsız bir ışık demetinin ortasında durdu.

— Hoşgeldiniz, kumandan!

Prine'nin sesiydi bu. Ama onu göremiyordu Maogan. Dört yanını sarıp örten ışık herhangi bir şey görmesine engel olacak derecede kamaştırıyordu gözlerini. Sordu.

— Sizsiniz değil mi, Prine?

— Benim, evet.

— Peki ama burada ne arıyorsunuz? Siz, yanılmıyorsam, beni şeritlerin yayınlandığı kaynakta bekleyeceksiniz?

— Öyleydi, kumandan. Ama hiçbirimiz -yani gerek biz, gerekse Feaks'la Arkos- karşılıklı hesaplarımızı yapıp

planlarımızı kurarken en temel etkeni göz önünde tutmamıştık.

— En temel etkeni mi?..

— Evet, yani Beyin'i!

Birden kavramıştı Maogan:

— Ve Beyin, kendisini size hatırlattı?.. dedi.

— Hem de nasıl! Ben de tıpkı sizin gibi birdenbire burada buldum kendimi, tam şeritlerin yayınlandığı kaynağa doğru koşarken...

— Anlıyorum, evet! Ama anlayamadığım bir nokta kalıyor geriye: Amacı ne Beyin'in? Eğer bize yardım etmekse, niçin bu kadar geç harekete geçti? Niçin daha önce durdurmadı onları?

— Bunun cevabını size kendisi verse daha iyi olmaz mı, kumandan? Bakın!

Prine'nin son sözü üzerine Maogan'ı kuşatan ışık demeti birdenbire dağılıp kumandanın tam karşısına düşen bir noktada yoğunlaşmıştı. Ve işte o noktada bir... nasıl anlatmalı bunu!.. Olağanüstü güzel ve iyilik saçan ve sağlık veren ve insanın içini güvenle dolduran bir varlık belirmişti.

— Beni yadırgamamanız için, kendime sizlerinkine benzer bir şekil verdim işte ben de sonunda, kumandan! Başarmış mıyım dersiniz?

Beyin'di konuşan! Ve konuşuyordu, telepatik bir yayın değildi bu: Dünya diliyle konuşuyordu üstelik!

Maogan, derin bir hayranlık içinde:

— Kusursuz!.. diye mırıldanabildi ancak.

Sonra derhal toparladı kendini:

— Buraya kadar bütün herşey çok güzel ve çok iyi... diye devam etti. Ama orada, Sirk'te, her an yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya bekleyen bir Noosika ile bir de Stuff Logan var! Artık vakit yitirmeylim!..

Gülümsemişti Beyin, rengârenk ışınlar saçıyordu ba-

kışları. Ve konuştuğu zaman, ortalığa gönül ferahlatıcı bir yayla çiçeği kokusu yayılmaktaydı.

— Kuşkulanmayın, kumandan: Yitireceğimiz hiçbir şey yok, çünkü zamanı askıya aldım. Şimdi Antefaes İmparatorluğu'nda bütün varlıklar bir tek anı yaşamaktadır! Ölümsüzlük dediğimiz şey de zaten bir tek andan ibaret değil midir, kumandan?

Maogan iyice toparlanmıştı. Galaksilerarası eşitlik kuralları uyarınca rahatlık içinde sordu:

— Ne yapmak istediğinizi öğrenebilir miyim?

Gene o insanın içini ısıtan gülümseyiş, gene o dayanılmaz güzel koku! Ve gene o huzur verici ses:

— Yapmak istediklerimi yaptıkça görüp öğreneceksiniz, kumandan! Ama ilkin size yapmak istemediğim ve yapılmasına katiyen izin vermeyeceğim tek şeyi söyleyeyim: Kan dökümü. Dinleyin, kumandan: Beni sizin adamlarınız yaraladı! Buna, karşıydınız biliyorum ve içtenlikle üzüldünüz, isyan ettiniz, tekrarlanmaması için gerekli tüm önlemleri almaktan da geri kalmadınız. Ve ben, kan dökümünün ne denli doğadışı, doğa yasasına aykırı bir iş olduğunu hem kendim bunun acısını çekerek hem de sizin çektiğiniz acıyı görüp duyarak öğrendim. Bir daha unutmamacasına...

Bir an sustu Beyin. Sonra bıçak gibi bir sesle şöyle konuştu:

— Bu evrende bütün herkes -eğer öleceği varsa- kendi ölümüyle ölmeli, kumandan! Bu en temel konuda fikir birliği içinde olduğumuzu sanıyorum?

— Ama ortada birtakım suçlar ve bu suçları işleyen belirli suçlular var! Bunların yargılanıp cezalandırılması gerekmiyor mu sizce?

— Elbette gerekiyor!

— Öyleyse?

— En iyi ve en hakgüder yargıç, doğadır! Bütün hepimizi yaratıp şekillendiren, yönetip amaçlandıran doğa!

Düşünün, kumandan: İşin ucunda biz neyiz ki? Doğanın gözüyle bakacak olursak, neyiz gerçekten? Birer deney konusundan başka neyiz?

Uzun bir sessizlik oldu. Maogan, işittiklerinin doğruluğu ile kendi koşullanmışlığının gerekleri arasında çırpınır bir duruma girmişti şimdi.

— Örneğin Orwel... diye başladı sonunda. Yani Orwel şimdi doğanın kimbilir kaç yıl sonra gerçekleşecek olan yargılamasına mı bırakılacak?

Prine cevap verdi Beyin'in yerine:

— Orwel Dünya'da yargılansa ne gibi bir cezaya çarptırıldı, kumandan?

Maogan hiç duraksamaksızın verdi cevabı:

— Ömür boyu Vilmür zindanlarında hapis yatmaya!

Beyin'in yanında duruyordu Prine. Alabildiğine tatlı bir sesle konuştu yeniden:

— O zavallı şu anda Vilmür zindanlarından çok daha korkunç bir zindanın içinde hapis değil mi, kumandan?

Maogan başını önüne eğdi: Verecek cevabı yoktu, haklıydı Prine!

— Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Soru dudaklarından dökülür dökülmez kavradı densizlik ettiğini: İkisini bir kefeye koymuş; Prine.yi Beyin'in bir çeşit kader yoldaşı, hatta ortağı, hatta ve hatta sevgilisi yerine saymış oluyordu. Ama iş işten geçmişti...

Beyin, gene o sıcak gülümseyişle:

— Boşuna üzülüyorsunuz kumandan, dedi. Prine ve ben artık iki sevgiliden de ötede bir tek aynı varlığız.

Bir tek ışık kaynağı halindeydiler gerçekten. Aynı ışıldayışla parlıyorlardı.

— Anlıyorum, evet!.. diyebildi Maogan sadece.

Yeniden Beyin konuştu:

— Şimdi bizi lütfen iyi dinleyin, kumandan! Bakın, neler yapmayı tasarlıyoruz...

Kısa bir sessizlik oldu gene. Sonra Beyin, heyecanlı bir sesle açıklamaya koyuldu:

— Önümüzde üç ayrı sorun var, çözülmesi gereken : Birincisi Feaks-Arkos-Rolling-Orwel sorunu. Bu, en kolayı. Şöyle ki: Feaks, Arkos ve Rolling, ellerinden bütün yetkileri ve donanımları alınmış olarak, salt bilimsel araştırma yapabilecekleri bir gezegene sürgün edileceklerdir. Orwel de hurval olarak onlarla gidecektir. Pek tabii ki, ortalığa zararı dokunmaması için diş ve pençeleri sökülmüş olarak! Bu sürgün hayatı bin yıl sürecektir. Bin yıl sonra girecekleri iyilik sınavını başarıyla verdikleri takdirde Antefaes'e dönmeye hak kazanacaklardır. Orwel, ayrıca, eski esas vücuduna da kavuşacaktır yeniden... Ne dersiniz?

— Son derece yerinde, derim. Yalnız...

— Yalnız?

— Şu var ki Orwel, kötülüğe adeta şartlanmış bir yaratıktır. Her ne kadar diş ve pençeleri sökülmüş de olsa, o iri hurval cüssesiyle... bilmem ki!

Küçük bir kahkaha attı Beyin:

— Merak etmeyin, kumandan... dedi. İşin o yanını da düşündük: Nitekim Orwel'i bir kelebek-hurval'e dönüştüreceğiz!

— O zaman olur, evet... dedi Maogan. Tabii o bet sesini bir kelebek hışırtısına indirgemek koşuluyla!

— Haklısınız, dedi Beyin. O önemli ayrıntıyı nedense unutmuştuk biz!..

Bir süre sustuktan sonra şöyle devam etti:

— İkinci sorunu, ‚Antefaes'lilerin bugünkü durumu oluşturuyor. Gördüğünüz gibi, bütün halk, sözcüğün tam anlamıyla, uyuşmuş bir halde! Dolayısıyla da biz, ilk iş olarak, hipnosları kaldıracağız ortadan. Bunun yanı sıra da tüm Antefaes'lileri kapsayan bir «uyanma ve yeniden bilinçlenme programı»nı yürürlüğe koyacağız. Bu aşamada sizden etkin yardım ve destek beklemekteyiz: Sizin,

koşullanma ve koşullanmadan çıkış konularında yoğun bir deneyim birikiminiz olduğunu biliyoruz, kumandan...

Maogan sabırsızlıkla sordu:

— Peki ya üçüncü sorun?

Cevap Prine'den geldi bu sefer:

— Noosika-Siz ve Stuff Logan, kumandan! Stuff Logan'ı derhal ilk vücuduna kavuşturup bizim özel elçimiz olarak Dünya'ya yollayacağız.

Susmuştu. Konuşma bitmişti sanki. Boğulur gibi sordu Maogan:

— Noosika ile ben ne olacağız?

Soruyu soruyla karşıladı Beyin:

— Kumandan, onu seviyorsunuz değil mi?

Maogan önüne bakarak konuştu:

— Galiba...

— Dünya dilinde «deli gibi»nin karşılığı «galiba» olsa gerek herhalde?

Maogan cevap vermeyince küçük bir kahkaha atarak konuşmasını sürdürdü Beyin:

— Size son derece hoşlanacağınızdan emin bulunduğumuz bir sürpriz hazırladık, kumandan! İşin bu yanını öbür iki sorunu çözüme bağladıktan sonra enine boyuna görüşürüz elbette... Şimdi, zamanı askıdan alıp Sirk'teki döğüşe dönmeden önce, size buraya nasıl geldiğinizi kısaca anlatmam gerekiyor...

Maogan:

— Merakla dinliyorum!.. dedi.

Beyin şu açıklamaya girişti bunun üzerine:

— Sizi kesinkes buraya alıp karşılıklı bir anlaşmaya varmamız gerekiyordu, kumandan. Bunun için de, ilk iş olarak, altın kafesin kilidindeki bilyaya dokunup da benim etki alanımdan çıkmanızı engellemeliydik. İşte bu amaçla, karşı-madde'ye çevirdik bedeninizi; ve sizi buraya aktardık: Şimdi orada, kafesin içinde, tıpatıp sizin şeklinizde dökülmüş bir çelik yığını var, Maogan! Çok

geçmeden Noosika ile Stuff Logan'ı da aynı yöntemle buraya aldırmış olacağız...

Susmuştu gene. Maogan gene sordu:

— Peki sonra?

Cevap kısa ve kesindi:

— Sonrasını o zaman konuşuruz.

HURVALLER kanekslerden daha önce ulaşmıştı altın kafese. Orwel, şehveti andıran bir coşkunluk içinde dalmıştı dev kafesin içine ve dört sıra dişleriyle korkunç pençelerini bileyip saldırmıştı kurbanına...

Ama şehvet gösterisi bir acı çığlıkla noktalanacaktı: Delice bir hızla işe girişen Orwel'in dört sıra dişinden iki sırası unufak olmuş bulunmaktaydı! Ve haykırıyordu hurval-Orwel can acısıyla, şeref locasındaki efendilerine doğru:

— Maogan değil bu, çelikten de beter bir metal yığını! Kendisi nerede? Yakalayın onu kaçıyor! Çok tehlikeli olabilir, hiç durmadan ardına düşün!..

Boşunaydı çabası: Daha haykırışı sona ermemişti ki dev kaneks Stuff belirdi karşısında. Orwel bir öncekinden daha da hırslı bir saldırışla atıldı can düşmanının üzerine.

Ve seyirciler, dev kaneksin tıpkı biraz önce Maogan'ın yaptığı gibi hiç hareketsiz kaldığını gördüler. Sonra da Logan'ı paralamak için vargücüyle üzerine çullanan Orwel'in ikinci çığlığı inletti ortalığı... Gene aynı hayalkırıklığına uğramıştı azgın canavar ve dayanılmaz bir acıyla haykırmaktaydı:

— Bu da bir çelikten metal yığını! Komplo var, Efendimiz! Hemen harekete geçmeniz gerekiyor!..

Doğruydu söylediği, ama zarlar çoktan atılmış bulunuyordu artık. Basit bir devir-teslim formalitesi dışında, yapacak hiçbir şey kalmamıştı Feaks'a.

Arkos, son bir çabayla uzanıp Noosika'yı rehine alabilirim sanısına kapılmıştı; gelgelelim o da aynı kaçınılmaz sonuçla yüzyüze kaldı: Çelikten bir külçe vardı Güzeller

Güzeli'nin yerinde! Çok geçmeden Feaks ve Rolling'le birlikte kendisi de aynı akıbete uğrayacaktı...

* * *

Hipnoslar yoktu artık. Buna karşılık, dört uydulu bir gökyüzü ölümsüz bir bahar havası sağlıyordu Antefaes halkına. Herkes yavaş yavaş silkinmekte ve nasıl bir pis köleliğe mahkûm edilmiş olduğunu sezinlemekteydi.

Ne var ki bu sezintinin berrak bir bilince dönüşebilmesi elbette bir hayli zaman alacaktı. Dolayısıyla da Maogan, uzunca bir süre daha kaldı Antefaes'te. Ve nihayet ayrılık günü gelip çattığında, elini Güzeller Güzeli Noosika'ya uzatıp:

— Haydi, gidiyoruz!.. dedi.

Bu arada Beyin tarafından iyi bir uzay pilotu olarak yetiştirilmiş bulunan Stuff Logan, *Alkinos*'un yol yönetimini üstlenmeye hazır beklemekteydi. Noosika ilerledi mutluluk içinde, gemiye doğru. Ama çok geçmedi, bir hayal gibi silindi ortadan. Ve Maogan'la Beyin karşı karşıya kaldılar.

— Sizi çok özleyeceğiz, kumandan!.. demişti Beyin. Ne zaman döneceksiniz? Bizleri, gelip de taa oradan sizi buraya kaçırmak zahmetine sokmayacağınızı umuyoruz, sevgili dostum!.. Unutmayın ki Noosika da sizi sabırsızlıkla bekleyecektir.

Bu sözler ilkin bir yersiz şaka gibi geldi Maogan'a. Ama Beyin ciddi idi. Ve sordu kumandan:

— Bunu nasıl anlamam gerekiyor? Bir savaş ilanı olarak mı?

Maogan henüz sorusunu tamamlayamadan *Alkinos*'un havalanıp bir an içinde gözden kaybolduğunu gördü. Sonra da bir başka gemi, bir Antefaes uzay gemisi aldı *Alkinos*'un yerini: Zaman boyunca da gidip gelebilen saydam

bir gemiydi bu ve yardımcı pilot koltuğunda Noosika oturmaktaydı...

Sordu Beyin:

— Kaç yaşındasınız, kumandan?

— Yetmiş! Bizim galaksi ölçülerimize göre, henüz bir muhallebi çocuğu sayılabilirim!

— Ve Noosika'yı... artık, «galiba»sız seviyorsunuz; öyle değil mi?..

Bir anda ölesiye bir mücadeleye hazırlanmış duruma giren Maogan, buz gibi bir sesle cevap verdi:

— Galiba!

Daha da buz gibi bir sesle sordu Beyin:

— Galiba, artık «galiba»sız sevdiğiniz kadının sizin Dünya takviminize göre kaç yaşında olduğunu da merak etmektesinizdir?

Birden sarsılmıştı Maogan, ama bunu belli etmemeye çalışarak konuştu:

— Elbette!

— Kumandan, Noosika sizin ölçülerinize göre şu anda tam üçbin yaşındadır!

Maogan birdenbire donup kaldığını hissetti. Şöyle devam etti Beyin:

— Ve tam üçbin yaşında bir yaratığın sizin Dünya'nızın iklimsel koşullarına girer girmez bir an dahi yaşayamayacağını da biliyorsunuzdur elbette?

Maogan önüne baktı. Başını kaldırdığında, karşısında Prine duruyordu:

— Dinleyin, kumandan... dedi. Size özel bir gezegen hazırladık: Dört mevsimin içiçe yaşandığı bir gezegen... Lütfen itiraz etmeyiniz, kumandan: Sizin daha üç gündür sevdiğiniz Noosika, benim tam ikibin dokuzyüz yıldır can yoldaşımdır, biliyor musunuz? Bu gemi emrinizdedir: Güzeller Güzeli'ni kendi adını taşıyan gezegene bıraktıktan sonra Dünya'ya gidin ve oradan *Noosika gezegeni*'ni

örnek bir evrensel uygarlık düzeyine eriştirecek insanlar alıp getirin bize!

— Ama düşünün ki, Prine, belki de bir daha hiç dönmeyebilirim!

— Sizin «hiç»ten kastınız olsa olsa bin yıldır, kumandan. Oysa biz size ölümsüzlük aşıladık. Bize armağan ettiğiniz bilinç karşılığında!

Ve Maogan, saydam geminin içindeki Güzeller Güzeli'ne doğru koştu sevinç içinde.

— S O N —

BAŞKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

1 — UZAYDA DEHŞET «TORA»
(Peter Randa)
2 — DÜNYANIN SONUNA DOĞRU
(H. G. Wells)
3 — UZAY ŞEYTANLARI
(Ronny Laws)
4 — ALFA CELLÂTLARI
(Emil Petaja)
5 — MARSTAN GELEN ÖLÜM
(Peter Randa)
6 — ÇELİK MAĞARALAR
(Dr. Isaac Asımov)
7 — ŞAFAK PROJESİ «PHOBOS»
(Arthur C. Clarke)
8 — ASİ GEZEGEN TYRRAN
(Dr. Isaac Asımov)
9 — DÜNYALI İSTİLÂCILAR
(Robert Silverberg)
10 — GALACTİCA
(Dr. Isaac Asımov)
11 — UZAY DÜĞÜMÜ
(C. J. Cherryh)
12 — UZAYLI
(A. E. Van Vogt)
13 — SUSUZ DENİZ
(Arthur C. Clarke)
14 — GÜMÜŞ ÇEKİRGELER
(Ray Bradbury)

RONNY LAWS

EVRENİN UCU

... Dev lazere çarpılmak üzereyken Maogan tarafından modülden çıkarılan mahkûm susuyordu. Rolling atıldı:
—''Bütün evreni yönetecek çapta, gezegen büyüklüğünde bir yapay beyin bu.'' dedi. Ve biz bu beyini yaralamış bulunuyoruz. Gezegene gelince, kısırdı; onu da tohumladık. Böylece yol açtığımız felaketleri düşünmeye cesaret edemiyorum.
Soluğu kesilmek üzere olan Maogan:
—''Evet, ama bitti artık işte...'' dedi. Biz de bitiyoruz. Beyinin birer basil gibi mikroplaştırdığımız kısmını yakarak imha edecekler. Bu düzenin sorumlusu olsaydım ben de çekinmeden aynı şeyi yapardım...

200 TL.